افغانان د پیاوړي دولت جوړولو په درشل کې!

- ✓ مشورې او اندیښنې
- ✓ د افغانانو تر مینځ تفاهمات
- ✓ مذاکرات له کومه ځایه پیل شي؟
- ✓ د علماء کرامو لویه جرګه
- ✓ طالبان ولې دموکراسي یا جمهوریت نه مني؟
- ✓ ایا طالبان به له انتخاباتو سره توافق وکړي؟

Ketabton.com

محمود حقاني.................................... کال ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د پیل خبرې

الحمد لله رب العالمین و العاقبة للمتقین و الصلوة و السلام علی سیدنا محمد و علی اله و اصحابه اجمعین. فاعوذ بالله من الشیطن الرجیم، بسم الله الرحمن الرحیم: الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ آتَوُا الزَّكَاةَ وَ أَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَّ لِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (الحج، 41)

اما بعد: افغانانو پخوا هم د اوس په څېر له ویاړونو ډکې برياوې ګټلې،خو ځله یې انګریزان او بیا یې روسانو ته په نظامي ډګر کې ماته ورکړې. خو افغانان د دولت په جوړولو ندي توانیدلي، او هر ځل له سنګر ګټلو وروسته دفتر بایلل شوی دی. اوس چې بیا یرغلګر د ماتې او له هیواد څخه د وتلو په حال کې دي، او د دې وخت رارسیدلی چې مجاهدین په هیواد کې خپلواک اسلامي دولت رامینځته کړي نو د افغانانو د مسلسل دفتر بایللو تاریخچې ته په کتو د دې ډېره سخته ویره او اندیښنه موجوده ده چې خدای مه کړه یو ځل بیا به افغانان دفتر وبایلي، د جهاد او قربانیو دنیوي ثمره به ضایع کړي، مجاهدین او ملایان به په ټولنه کې ورټل شي، منفور او بې اعتباره به شي، او د یرغلګرو د بیا ځلي راتګ په صورت کې به افغانان د بیا ځلي سنګر ګټلو وړتیا او حوصله هم له لاسه ورکړي.

نو دې معقولې اندیښنې ته په کتو په کار ده چې مجاهدین د راتلونکي افغانستان لپاره په ډېر احتیاط سره ډېر پاخه او مستحکم ګامونه پورته کړي. که مجاهدین غواړي چې ټولې فتنې له مینځه یوسي او ټول دین د الله لپاره شي، نو باید ډېر په دقت او تدبیر سره وړاندې ولاړ شي، د مجاهدینو حتی ډېره لږه اشتباه، کوچنۍ غلطه پریکړه، او ناسم موقف کولای شي چې حالات د توقع خلاف په بله کړي ، اسلامي دولت ته درسیدو لاره سخته او ناممکنه کړي او د اسلامي نظام د تشکیل لپاره د مجاهدینو او مسلمانانو هیلې له خاورو سره خاورې او یو ځل بیا د سنګر له ګټلو څخه وروسته افغانان د سیاست د ډګر بایلونکي کړي.

د دې لپاره چې دا ځل بیا هم افغانان د خپلو قربانیو دُنیوي پایلې له لاسه ورنه کړي، د سیاست په ډګر کې بریا ترلاسه او د یوه پیاوړي دولت په جوړولو وتوانیږي، نو مشران دې په ځانګړې توګه د مذاکراتي ټیم غړي او د سیاسي دفتر مسئولین دې لاندې ټکی په نظر کې ونیسي.

۱ـ مجاهدین که غواړي چې په نظامي برخه کې د بریا څخه وروسته په سیاست کې هم بریالي او په هیواد کې د خپلواک اسلامي دولت په جوړولو وتوانیږي نو لازمه ده چې مشران د سولې تړون تر شا د امریکایانو ټولې ممکنه دسیسې، توطئې او فریبونه په نظر کې ولري، او د هرې ممکنې دسیسې په وړاندې لازم تدابیر ونیسي، د یرغلګرو له لوري د سولې تر پردې لاندې ټولو کېښودل شویو لومو ته متوجه او په خپلو ځیرکانه تدبیرونو سره وضعیت داسې مدیریت کړي چې امریکایان په خپلو دسیسو کې راګیر او په خپلو لومو کې یې ونښلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- مشران دې د نوي اسلامي دولت لپاره د شیخ هبة الله اخندزاده حفظه الله زعامت د خپلې اساسي سرې کرښې په توګه وټاکي، د مشرۍ په حلقو کې دې د نوي اسلامي دولت لپاره د نوي امير د اړتيا بې ځایه فکر ته قطعا د نفوذ اجازه نه ورکول کيږي.

۳- مشران دې د يو داسې شفاف ميکانيزم په رامينځته کولو کار وکړي چې له مخې يې د اوسني امير د شهادت يا وفات په صورت کې نوی امير په اسانۍ وټاکل شي، د بې اتفاقۍ مخه ونيول شي، او په لنډه موده کې بې د چا له خپګان، نارضايتۍ او اختلاف څخه ټول مجاهدين په نوی مشر راټول او يو موټی پاتې شي. لاندې کرښې دا ډول يو ميکانيزم کيدلای شي:

د دې ميکانيزم له مخې دې دوه کاره ترسره شي: يوه دې شوری تشکيل شي او بل دې امير دخپل وفات يا شهادت څخه وروسته د خپل ځای ناستي لپاره څو کسان ونوموي. شوری او ټول ملت ته دې وروپيژني. د امير له وفات يا شهادت څخه وروسته به شوری د فقيد امير له لوري د نومول شويو څو کسانو له ډلې څخه يو تن د رايو په اتفاق د نوي امير په توګه ټاکي او د بيعت لپاره به يې مجاهدينو او يا ټول ملت ته وړاندې کوي.

اوسنی امير دې سمدلاسه مثلا يوه دوه سوه کسيزه شوری جوړه کړي، د شوری غړي دې د هغو صفاتو خاوندان وي کوم چې اسلام د شوری غړو ته ټاکلي دي؛ په دې صفاتو متصف رجال دې له ټول هيواد څخه د ولايتي او سيمه ييز توازن په پام کې نيولو سره د شوری د غړو په توګه وګمارل شي. اوسني امير ته دې واک ورکړل شي چې د ژوند تر پايه که لازمه وي د شوری غړو کې بدلون راولي، پخواني غړي له شوری څخه ليرې او په عوض يې نوي غړي شوری ته وروپيژني. خو له لومړی امير څخه وروسته نور اميران به دا واک نه لري او يواځې د وفات شويو او تقاعد شويو غړو پر ځای به نوي غړي شوری ته ورمعرفي کولای شي. له لومړي امير څخه وروسته د نورو اميرانو له خوا شوری ته د وفات شويو او متقاعدو غړو پر ځای نوي معرفي شوي غړي بايد د شوری د اکثريت غړيو موافقه او د باور رايه ترلاسه کړي. که پراخ بنسټه نظام تشکيليږي او اوسني امير يې په رأس کې راځي نو بيا به اوسنی امير د شوری د غړو تعداد مثلا ۴۰۰ کسانو ته لوړوي، له ټول هيواد څخه به د سيمه ييز تعادل په نظر کې نيولو سره وړ اشخاص د شوری د غړو په توګه معرفي کوي. په بل او اصلي اړخ کې به اوسنی امير د شوری له تشکيل څخه سمدلاسه وروسته مثلا ۴ تنه شوری ته د خپل ځای ناستو په توګه ورپيژني، دا ۴ تنه به د شوری د اکثريت غړو د اعتماد رايه ترلاسه کوي، کوم يې چې د اعتماد رايه نشي ترلاسه کولای د هغو په عوض به امير نور نوي کسان شوری ته د خپل ځای ناستو په توګه ورمعرفي کوي... د دې ۴ تنو څخه هيڅ يو يې بايد له امير سره نَسَبي خپلوي ونه لري. دا څلور تنه به په عادي توګه خپلې چارې پر مخ وړي. د پراخ بنسټه نظام له تشکيل څخه وړاندې يا په بل عبارت په اوسنی روان وضعيت کې کله چې اوسنی امير خدای مه کړه په شهادت رسيږي او يا وفات کيږي، نو له دې څلور تنو څخه به هغه تن نوی امير وي چې د شوری د اکثريت غړو د اعتماد رايه ترلاسه او ورپسې ټول مجاهدين ورسره بيعت وکړي. د پراخ بنسټه نظام له تشکيل څخه وروسته که بيا د پراخ بنسټه نظام اوسنی امير خدای مه کړه په شهادت رسيږي او يا وفات کيږي نو مثلا د ۴۰۰ کسيزې شوری له خوا به د اکثريت رايو پر اساس له ۴ تنو ځای ناستو څخه يو تن ملت ته د بيعت(رايې) لپاره وړاندې کيږي، که د ملت د اکثريت وګړو رايه يې ترلاسه کړه نو د نوي امير په توګه به خپل کار پيلوي کنه نو له پاتې درې تنو څخه به هغه تن ملت ته د امارت د کانديد په توګه وړاندې کيږي چې مثلا د ۴۰۰ کسيزې شوری د اکثريت غړو رايه ترلاسه کړي، دا تن هم که د ملت د اکثريت غړو د رايې په ترلاسه کولو بريالی نشي بيا به نو شوری پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه تنه ملت ته د امارت د نوماندانو په توګه وړاندې کوي په دې دواړو کې به هغه تن نوی امیر وي چې د ملت ډېرې رايې ترلاسه کړي.

له لومړی امیر څخه وروسته امیران به اړ وي چې له ۴ تنو څخه ۳ تنه داسې کسان وټاکي چې له امیر سره هيڅ ډول نسبي قرابت ونه لري او د پاتې يوه تن په اړه به امیر اختيار ولري چې له خپلو خپلوانو(زوی، ورور...) څخه يې ټاکي او که خوښه يې وي نو هغه به هم لکه د هغو نورو ۳ تنو په څېر له داسې کسانو څخه ټاکی چې دی ورسره هيڅ ډول نسبي قرابت ونه لري. دا ځکه چې له لومړی امیر څخه وروسته به نور امیران په خلاص لاس د شورى د غړو د بدلون واک ونه لري او يواځې به د وفات شويو او متقاعدو غړو پر ځای نوي غړي شورى ته معرفي کولای شي او په هغه صورت کې به د شورى د غړو په توګه منل کېږي چې د شورى د (له وفات شويو او متقاعدو غړو څخه پرته د پاتې نورو) اکثريت غړو د اعتماد رايه ترلاسه کړي. لومړی امیر به د ژوند تر پايه په خلاص لاس د شورى دغړو د بدلون صلاحيت ولري دا ځکه چې په جګړه ييز حالت کې د ښو او وړ اشخاصو موندل وخت غواړي، نو سمدلاسه يې چې کوم کسان ټاکلي د وخت په تيرېدو شايد له هغوی څخه ښه او لا ډېر مستعد اشخاص په نظر ورشي او يا دا چې د پراخ بنسټه نظام د تشکيل په صورت کې به امیر لا ډېر وخت او امکانات ولري تر څو له ټول هيواد څخه د شورى لپاره ۴۰۰ کسان راچاڼ او تر ټولو غوره او تر ټولو وړ او ښه اشخاص سره راغونډ کړي. ځکه نو نوی امیر به له ځان څخه وروسته د امارت لپاره ۴واړه کانديدان داسې کسان ټاکي چې دی به هيڅ ډول نسبي قرابت ورسره نه لري. که د يوه تن په اړه اختيار ورکول شي چې له خپلو خپلوانو څخه يې وټاکي بيا به نو دا ويره موجوده وي چې له ځان څخه وروسته د خپل زوی يا ورور د امیر کيدو لپاره به د شورى اکثريت غړي خپل لاسپوڅی او بلې ګوی وټاکي.

که د د مجاهد مشرانو له لوري دا ميکانيزم عملي شي نو پرته له شکه چې په سياسي برخه کې به يې بې مثاله او شانداره نوښت کړی وي. په سوله ييز شکل به يې د قدرت د انتقال پروسه تضمين کړې وي. د ډيموکراسۍ په مخ به يې کلک ګوزار ورکړی او د ډيموکراسۍ د مسخره او غيرفطري انتخاباتو ډېر ښه ، له عقل او فطرت سره برابر، ګټور او عملي موډل او بديل به يې ټولې نړۍ ته وړاندې کړی وي. په هيواد کې به يې تر پيړيو پيړيو د پايېدونکې، باثباته، پرمختللي او ازاد دولت مستحکم او پاخه بنسټونه ايښي وي.

د پراخ بنسټه دولت له تشکيل څخه وروسته دې پر دې ميکانيزم د اساسي قانون د تدوين په جرګه کې مفصل بحث او مشوره وشي او په پای کې دې د نورو موضوعاتو تر څنګ دا ميکانيزم هم په واضح شکل په اساسي قانون کې درج او د اساسي قانون اساسي او غوښنه برخه دې وګرځول شي.

۴- مشران دې په بين الافغاني خبرو اترو کې په هيڅ ډول په انتخاباتو توافق نه کوي. همدا راز مشران دې په مشترک يا ائتلافي نظام کې له ګډون څخه ځانونه وساتي.

۵- له ټولو بانفوذه اشخاصو سره دې ځانګړي انفرادي مجالس ترتيب کړي د هغوی د مزاحمت د ايجاد توانايي ته په کتو دې هغوی ته په دې شرط امتيازات او ځيني چوکی په نظر کې ونيول شي چې له هر ډول مخالفت څخه به لاس اخلي او د اسلامي امارت له محترم امیر سره به بيعت کوي.

۶- د مجاهدينو د اوسني جګړه ييز حالت تشکيلاتي جوړښت دې مستند شي؛ که بيا ځلي امريکايان يرغل کوي نو د مجاهدينو نظم او د هر چا مسئوليت به معلوم وي لکه د همدا اوس په څېر به په منظم شکل بېرته له امريکايانو او د هغوی له غلامانو سره جهادي مبارزه دوام مومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷- مشران دې له ګوډاګې ادارې سره د اساسي جهت او د افغانستان د دولت یا حکومت په توګه مذاکره نه کوي او په خپل دې موقف دې تر پایه ثابت پاتې شي چې د کابل اداره به د نورو افغان جهتونو په څنګ کې د یوه جهت په توګه په مذاکراتو کې ونډه اخلي.

[redacted]

۹- مشران دې په پام کې ولري چې د بهرنیو پوځونو له وتلو او د اسلامي نظام له استقرار څخه وروسته [redacted]

۱۰- مشران دې له امریکایانو سره د تړون په څېر د سیمې او نړۍ له نورو هیوادونو سره هم، د یو بل په هیواد کې د نه مداخلې او دوه اړخیزه همکاریو د تړونونو ترسره کولو ته چمتوالي ښکاره کړي.

۱۱- مجاهدین دې د ولس د ملاتړ راجلبولو لپاره تر ټولو ډېره هڅه وکړي، د ولس تعلیم یافته قشر ته د قناعت ورکولو لپاره دې مجاهدین په یوه مختصر کتاب کې په واضحه او اسانه توګه د اسلام له نظره جمهوریت یا ډیموکراسي او نورې کفري مفکورې شرحه او رد کړي او د دې تر څنګ دې په همدې کتاب کې د اسلامي نظام په اړه هم بشپړو معلوماتو ته ځای ورکړل شي، دا کتاب دې چاپ او په لوړ تعداد دې په وړیا توګه په هیوادوالو ووېشل شي.

۱۲- مجاهدین دې په هیواد کې د اسلامي فکر لرونکو او د مجاهدینو د خواخوږو محصلینو او عصري تعلیم یافته ګانو لیستونه چمتو کړي تر څو بیا په راتلونکي دولت کې په فني او مسلکي بستونو کې په خدمت کولو وګومارل شي.

۱۳- همدا راز مجاهدین دې په هیواد کې د هغو کړیو او ډلو د راخپلولو او د ځان د ملګري کولو هڅې وکړي چې له مجاهدینو سره مشترک اهداف لري، هیواد د امریکایانو له خوا اشغال او موجوده اداره د پردیو لاسپوڅې او ګوډاګې ګڼي.

۱۴- مجاهدین دې د پوځي عملیاتو له لارې د ټول هیواد فتحه کول د وروستي اختیار په توګه په پام کې ولري، ټوله هڅه دې وکړي چې د خبرو او تفاهم له لارې نظام ته ورسېږي، له حده ډېر تنازل او انحراف دې هم نه کوي او داسې دې هم نه کوي چې وواېي میم زر ما ټوله زما. بلکه د کابل د ادارې اوسني مشران او نور بانفوذه سیاسي مشران دې هم تر یوه وخته پورې په حکومتي واک کې راګډ کړي، د بیلګې په توګه [redacted] ته دې د مالیې یا لوړو زده کړو وزارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پام کې ونيسي، ته دې د کورنيو يا بهرنيو چارو وزارت په نظر کې ولري، همداسې ځينو ته دې د ځينو ولايتونو څوکۍ په پام کې ولري. د اوسنی اداري د وزارتونو، رياستونو او نورو دفترونو د اوسني تشکيل او سيستم د ساتلو او په هغوی کې د اړينو اصلاحاتو د راوستلو وعده دې وکړي. له ډېرو جګړو وروسته چې مجاهدين په کندواله او ويجاړ کابل او نورو ښارونو باندې حکومت کوي ډېره غوره دا ده چې پرته له جګړې او وراني مجاهدين د هيواد د نظام په رأس کې راشي او داسې يو دولت تشکيل شي چې هر افغان خپل ځان پکې ووينې.

۱۵ـ که مذاکرات نتيجه نه ورکوي نو مجاهدين بايد د پوځي عملياتو له لارې د ټول هيواد د فتحې لپاره کافي شمير د اسلامي فکر لرونکي، مخلص، شعوري، پاک، په ولس زړه خوږي او په اړينو ديني او عسکري زده کړو سنبال مجاهدين ولري. د دا ډول مجاهدينو د برابرولو لپاره دې مجاهدين د ۱۴ مياشتو(دامريکايانو د وتلو موده) لپاره خپل نظامي عمليات مثلا اتيا سلنه راکم او په عوض دې يې د هيواد د ټولو مجاهدينو لپاره مثلا يو دوه کلن ښوونيز او تربيوي پروګرام په لاره واچوي د دې پروګرام په جريان کې به د منظم پلان له مخې د ټول هيواد مجاهدين د تکړه استادانو له لوري په لازمو ديني ـ فکري زده کړو، او عسکري مهارتونو او پوهې باندې سنبال شي.

۱۶ـ مشران دې د راتلونکي افغانستان په اړه د مجاهدينو د ارادو او نيتونو په اړه ډېر وغږيږي؛ د راتلونکي دولت لپاره دې د پوهانو او تجربه لرونکو اشخاصو مشوري راټولې کړي او د مجاهدينو په مشرۍ د راتلونکي خپلواک اسلامي دولت لپاره دې د مجاهدينو پلانونه، ستراتيژۍ، طرحې او برنامې په يوه کتاب کې راغونډې، کتاب دې چاپ او په ټول هيواد کې دې په پراخه کچه وويشي.

تفصيلي برخه

له امريکايانو سره د مجاهدينو تړون!

له څه کم دوه لسيزو پرلپسې جهادي مبارزو څخه وروسته افغانان د الله تعالی په فضل وتوانيدل چې يرغلګر دښمن د خبرو ميز ته راکش او د يونيم کال اوږدو او پيچلو مذاکرو څخه وروسته بالآخره د هيواد د استقلال وياړمن سند پرې امضاء کړي. د تړون له مخې به بهرني ځواکونه له هيواد څخه وځي، د افغانستان له خاورې به هغوی ته ګواښ نه پيښيږي، بين الافغانی خبرې به پيلږي، بنديان به خوشې کيږي، اوربند به اعلان او د مذاکراتو او جوړجاړی په پايله کې به نوی افغان اسلامي حکومت تشکيليږي.

امريکايان هيواد ته د اوږدې مودې استعمار په نيت راننوتل، خپل عسکر يې له يو لک څخه ډېر کړل، خونړۍ جګړې ورسره وشوې، تلفات او اقتصادي تاوانونه يې وليدل، خپل عسکر يې بيرته کم کړل، خپلو بيزونو او مرکزونو ته ټول شول او د جګړې کربنو ته يې افغانان مخته کړل. خپلو بمباريو او ځانګړو عملياتو ته يې دوام ورکړ. تلفات او مصارف يې خورا کم شول. خو بريالي نشول چې مقاومت له مينځه يوسي، دې نتيجې ته ورسيدل چې دا جګړه په نږدې وخت کې د ګټلو نده. امريکايانو کولای شول چې تر لسيزو بې له کومې ستونزې روان حالت جاري وساتي. موږ هم داسې ګڼلې وه چې امريکايان به تر لسيزو دلته پاتې کيږي. موږ خپله مبارزه په دې اميد جاري ساتله چې:

- ❖ د هغوی رقيبان به له موږ سره د الوتکو او د ځرخکو ضد وسلو مرسته وکړي او په دې سره به موږ د جګړې لوری بدل کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يا به موږ په ورو ورو د هيواد د جغرافيې په لاندې کولو سره د دوی د مرکزونو د ديوالونو تر شاوو وروړسيږو، بيا به دوی مجبور وي چې يو ځل بيا خپل له يو لک څخه ډېر عسکر د جګړې کربنو ته راپياده کړي، عسکر به يې تلفات ويني او اقتصادي تاوان به يې کېږي.
- يا به چيرته دوی له کوم بل هيواد سره په جګړه کې ښکيل شي اقتصاد به يې اوبه شي.
- او يا دا چې د هيواد عام ولس به ټول راپورته شي او د هيواد د ازادۍ لپاره به سرتاسري قيام په لاره واچوي.

د دې څلورو حالاتو څخه د يوه يا زياتو د رامنځته کيدو او د هيواد د ازادۍ لپاره د شرايطو د رامنځته کيدو په طمعه موږ خپله مبارزه ژوندۍ ساتله. خو د حالاتو صفحه په بل ډول واوښته د تمې په خلاف امريکايانو خپله ماتې او د افغانستان خپلواکي ومنله او له هيواد څخه د خپلو سرتيرو ويستلو ته چمتو شول. او د افغانستان د ازادۍ تړون يې د نړيوالو په شتون کې امضاء کړ. د دې تړون تر شا د امريکا د نيت او ارادې په اړه لاندې احتمالات شتون لري:

- امريکايي ستراتيژيستان دې نتيجې ته رسيدلي چې امريکايان حتی په راتلونکو څو لسيزو کې هم په افغانستان کې مقاومت له مينځه نشي وړلای. هغه حالات دوی هم درک کړی چې په اميد يې مجاهدين خپل مقاومت دوامداره ساتي. هغوی متوجه شوي چې د دوی رقيب هيوادونه به افغان مجاهدين په انټی ايرکرفټ(د طيارو او ځرخکو ضد) وسلو باندې سمبال کړي، ټول افغانان به د مجاهدينو ملګري او سرتاسري قيام به پيل کړي، مجاهدين به د هيواد ټوله جغرافيه لاندې کړي، او يا به امريکا له کوم بل هيواد سره په ملاماتوونکې جګړه کې ښکيل شي چې د دې حالاتو د رامنځته کيدو له امله به بيا امريکايان اړ وي چې په ډېر بد وضعيت کې ماتې خوړلي په منډه له افغانستان څخه پښې سپکې کړي. نو د دې لپاره چې امريکايان له دا ډول ناوړه برخليک سره مخ نشي، له مجاهدينو سره د تړون له مخې په رښتيار هم له افغانستان څخه وځي او دلته له مداخلو څخه لاس اخلي.
- امريکايان دې نتيجې ته رسيدلي چې د افغانستان جګړه د ګټلو نده، د جګړې پر ځای يې دلته اقتصادي فعاليتونه د خپل هيواد لپاره په ګټه بللي. په مجاهدينو يې منلې چې د افغانستان له پولو به بهر له چاسره کار نه لري، امريکايانو او متحدينو ته به يې له افغانستان څخه ګواښ نه پيښوي. په بدل کې يې امريکايان په افغانستان کې د مجاهدينو له خوا د مرکزي قوي دولت د رامنځته کولو مخالف ندي. په ورته وخت کې امريکايانو د منځنۍ اسيا نفتو او ګازو ته سترګې ګنډلې، په افغانستان کې د ثبات په رامنځته کېدو، هغوی د منځنۍ اسيا له هيوادونو سره د لويو اقتصادي تړونونو له لارې غواړي چې د منځنۍ اسيا انرژي د افغانستان له خاورې څخه په پاکستان کې تر سمندري بندرونو ورسوي. په افغانستان کې مرکزي پياوړی دولت کولای شي چې امنيت او ثبات رامنځته او د افغانستان له خاورې څخه د امريکايانو له لوري د انرژۍ د انتقال د لويو پايپ لاينونو غځولو ته زمينه مساعده کړي.
- امريکايان په رښتيا هم له افغانستان څخه خپل پوځيان باسي، مجاهدين وخت ترلاسه کوي، د سولې يا جګړې له لارې خپل نظام جوړوي. امريکايان په کومه بهانه بيرته په قوت سره د خپلو ګرنديو الوتکو پر مټ راستنيږي. د مجاهدينو د نظام ګڼ شمير مشران او لسګونه زره جنګيالي د جنګ په کربنو کې له مينځه وړي، ګڼ شمير مشران او جنګيالي زندانونو ته اچوي. خپل هغه لاسپوڅي چې د مجاهدينو نظام ښنلي او ژوندي پرېښي وو، له سره منظم او نوې اداره ورته تشکيلوي. د امريکايي بيا ځلي حضور په وړاندې به د مجاهدينو له سره منظمېدل، د جګړې کربنې له سره سنبالول، د مجاهدينو مشرانو ته بيا ځلي د سر خوندي کولو د ځايونو پيدا کيدل، د مؤثر مقاومت راژوندي کول، په ولس کې د يرغلګرو په وړاندې د مناسب خوځښت او عکس العمل او په مناسب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکل د مجاهدینو ملاتړ راټوکېدل به خورا ستونزمنې چارې وي. د هیواد ګاونډي د تېر په څېر بیا هم د امریکایانو خوا نیسي، لارې او خپل نظامي تأسیسات په واک کې ورکوي... امریکایي پوځېان ډېر لیرې ندي، افغانستان ته نږدې د خلیج په هیوادونو کې پراته دي. پخوا هم انګریزانو په افغانستان څو ځله پرلپسې یرغلونه کړي، او د امریکایانو بیا راګرځېدل هم له امکانه وتلې خبره نده.

- ❖ امریکایانو د افغانستان په نوی نظام له مجاهدینو سره مفصلې خبرې کړې او دواړه لوري د افغانستان د نوی نظام په څرنګوالي سره سلا شوي دي. په نوی نظام کې د مجاهدینو ونډه معلومه شوې ده، او قانع شوي چې د زور له لارې به ټول نظام نه خپلوي. امریکایي ځواکونه ربتیا هم له هیواد څخه وځي، ورپسې مجاهدین له مقابل لوري سره تفاهم ته نه رسیږي، خپل بشپړ زور نشی کارولای چې خپل تیت او پرک کورني دښمنان له مینځه یوسي، لږ لږ زور کاروي تر څو یې خپله برخه قدرت بل څوک د ځان نه کړي، په دې توګه په ټول هیواد کې کورنۍ جګړه رامینځته کېږي، ښارونه او کلي ړنګېږي، سرونه رغړول کېږي، د وینو ویالي بهېږي، عزتونه او عفتونه تالا کېږي، د خلکو ناموسونه، مالونه او سرونه په جدي خطر کې لوېږي. امن او ثبات له مینځه ځي، انارشیزم او خپلسري حاکمیږي. د دې ټولو بدبختیو پړه د مجاهدینو په غاړه کېږي، مجاهدین په ولس کې خپل شته ځای، اعتماد او باور له لاسه ورکوي. امریکایي پوځیان بیا ځلې یرغل کوي، د ولس له ملاتړه بې برخې او د ولس له لوري رټل شوي مجاهدین په اسانۍ له مینځه وړي او نه پرېږدي چې بیا ځلې مقاومت خپل سر پورته کړي په دې توګه افغانستان د ډېرې اوږدې مودې لپاره د امریکا لمنې ته لوېږي او ملت یې د امریکایانو له لوري اېل او د غلامۍ په ځنځیرونو تړل کېږي.
- ❖ امریکایانو په ډېر لږ توپیر سره د جمهوریت نظام په مجاهدینو منلی او هغوی یې په انتخاباتو کې په ګډون کولو قانع کړي دي. چې په دې صورت کې هم د څه وخت لپاره امریکایان له هیواد څخه د وتلو اراده لري خو کله چې د مجاهدینو کاروان بې څاروانه شي، افراد یې تیت او پرک شي. اوسنی نظم او اتحاد یې له مینځه ولاړ شي، په هیواد کې کورنۍ جګړه خبنه، کلي او ښارونه کنډواله او د جګړې له امله انساني ناورین رامینځته شي نو امریکایان به بیرته هیواد ته راوګرځي، د هغوی په وړاندې به بیا د مؤثر مقاومت راڅوندي کول د افغانانو له وسه وتلې خبره او ناممکنه چاره وي. امریکایي پوځیان به بې له کوم مزاحمته د اوږدې مودې لپاره په افغانستان کې واړوي او څه یې چې زړه غواړي هغه به په دې بدبخته ملت باندې ترسره کوي.
- ❖ امریکایانو مجاهدینو ته دا قناعت ورکړي چې د نوی اسلامی افغان حکومت په رأس کې به د مجاهدینو اوسنی مشر نه راځي، بلکه کوم بل وړ څوک به د ټولو اړخونو په خوښه ټاکل کېږي، په دې صورت کې هم د مجاهدینو اتحاد دړې وړې کېږي، افراد یې په بیلابیلو لارو په خپلو مخو درومي، ځینې مشران یې په کورو کښیني او ځینې یې د واک په سیالۍ کې ښکیل کېږي. تیت او پرک مجاهدین له خپلو غیرمتجانسو او بې اتفاقه دښمنانو سره تفاهم ته نه رسیږي، کورنۍ جګړه نښلي، وطن ورانیږي او بیا امریکایان راګرځي، مجاهدین به په ټولنه کې منفور شوي وي، افغانانو به د مقاومت د راوژندي کولو او سنبالولو توان له لاسه ورکړی وي، امریکایان به په اسانۍ سره افغانستان هضم کړي.
- ❖ د بین الافغاني مذاکراتو په جریان کې امریکایان توانیږي چې د مجاهدینو له بې پیلوټه الوتکو، چاپو او ځانګړو عملیاتو څخه ډاډه، بې احتیاطه او زړور شوی امیر ترور کړي. د مجاهدینو مشران چې ځانونه، ټول نظام ته د رسیدو په درشل کې ویني، د نوي امیر د ټاکلو په سر جوړ نه راځي، د واک شوق یې اخلي، په ناندریو سر او په پای کې په څو ډلو ټپلو ویشل کېږي. د مجاهدینو نوې ډلې ټپلې نه په خپل مینځ کې سولې ته رسیږي او نه هم د کابل له ادارې او نورو جګړه مارانو او سیاسیونو سره تفاهم او جوړجاړی کولای شي. د کورنۍ جګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له امله هیواد ګډوډېږي، ملک الطوایفي واکمنه او انساني تلفات خپل اوج ته رسیږي، امریکایان بیرته راځي، خپله ګوډاګی اداره بیا راژوندی او بې غمه په هیواد کې تر اوږدې مودې پورې پاتې او افغانستان خپله مستعمره ګرځوي.

د یوه نظام په لوري! که نه تر لسیزو د اوږدې جګړې لپاره چمتوالی

موږ هیله لرو چې مجاهدینو له امریکایانو سره یواځې د افغانستان د معضلې په بهرني بُعد خبرې کړې وي او په کورنیو مسائلو کې یې هغوی ته د خبرو کولو وخت نه وي ورکړی. امریکایان یې پر دې قانع کړي وي چې د بهرنیو ځواکونو له خروج څخه وروسته په افغانستان کې د سولې یا جګړې له لارې رامینځته کیدونکی نوی اسلامي دولت به په رسمیت پیژني، لاسوهني به نه کوي، خنډونه به نه جوړوي، بندیزونه به نه لګوي، ښې اقتصادي او ډیپلوماتیکې اړیکې به ورسره پالي.

موږ هیله لرو چې مجاهدینو به له امریکایانو سره د جمهوریت د منلو سر نه وي ښورولی، د خپل امیر له امارت څخه به نه وي تېر شوي. ګډوله نظام باندې به یې توافق نه وي کړی، په افغانستان کې د بشپړ اسلامي دولت د رامینځته کولو او تر پایه د خپل اتحاد د ساتلو اراده او تکل به لري.

مجاهدین دې متوجه وي چې د لوی الله تعالی نصرت له دوی سره دی، یو لاس، متحد او منظم دي، واحد قیادت یې د الله تعالی لویه لورینه ده، د یرغلګرو پر وړاندې یې څّه کم دوه لسیزې بریالی جهادي مبارزه کړې، د یرغلګرو او هغوی د غلامانو پر وړاندې تر څو نورو لسیزو پورې هم په باثباته توګه د جهاد د غځولو توان او امکانات لري. فعلا یې د جګړې په ډګر کې لاس بر دی، د جګړې کربښه کې د دوی برلاسی سبب شوی چې یرغلګر د سولې نغارې وډنګوي، او پرلپسې د اورکم او اوربند غوښتنه وکړي. بل پلو د افغانانو باثباته، اوږدې او حوصله ځپونکې مبارزې د یرغلګرو د صبر کاسې ډکې کړې دي او دې ته یې اړ کړي چې له افغانستان څخه په رښتیا هم لاس واخلي، سرتیري یې وباسي او دلته د خپلواک دولت منلو ته چمتو شي، او یا هم په بل احتمال په افغانستان کې د جګړې پرځای د سولې تر پردې لاندې د دسیسو، توطئو او فریبونو له لارې بریا ته د رسیدو هڅه وکړي. د مجاهدینو داخلي دښمنان غیرمتحد، غیر متجانس، تیت او پرک دي، اداره او شاوخوا خلک یې د کمونستانو له پاتې شونو، بې لارې شویو پخوانیو مجاهدینو، غرب ځپلو ډموکراټانو، نشنلستانو، جګړه مارانو، ګلمجمو، څو تابعیته جاسوسانو او نورو رقم رقم حلقو څخه جوړه ده. دا غیرمتجانسې کړی نه دین ته ژمن دي، نه وطن ته، نه د جګړې توان لري نه هم د نظام د جوړولو او چلولو وړتیا ، نه په ولس کې باور لري، نه هم ارزښتونو ته ژمن دي. په خپل مینځ کې په سختو اختلافاتو او سیالیو بوخت او یو بل ته د هر ډول کندو کندلو ته تیار دي.

نو مشران دې متوجه وي چې افراد به یې تر هغه وخته خپلې مبارزې ته دوام ورکوي تر څو چې امریکایان له هیواد څخه د بشپړ وتلو تر څنګ په افغانستان کې د خپلواک اسلامي دولت زغملو ته هم چمتو شوی نه وي. مجاهد مشرانو ته دې معلومه وي چې افراد یې تر ډېرې اوږدې مودې پورې د جګړې توان لري، د افرادو حوصلې یې لکه غرونه لوړې، ایمانونه یې فولادي او په نهایي بریا پوره باورمند دي، د یرغلګرو د شړلو تر څنګ د خپلواک اسلامي نظام تر قیام پورې د سربښندونکې مبارزې دوام ته په اخلاص چمتو دي. مشران دې متوجه وي چې افراد یې ستړي نه دي، دوی دې هم نه ستړی کیږي، افراد یې مأیوسه ندي، دوی دې هم نه مأیوسه کیږي، افراد یې د خپلو سرونو او مالونو قربانۍلو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هم تر ډېرې مودې چمتو دي، دوی دې هم د ستړیاوو ګاللو ته چمتو شي، افراد یې بې صبره ندي، دوی دې هم له صبر څخه کار واخلي.

مشران دې تر لسیزو پورې اوږدې مبارزه ته چمتو وي، د ګرمې جګړې تر څنګ دې فکري جګړې ته هم اهمیت ورکړي، ښوونځیو او مساجدو ته دې نصابونه جوړ کړي، مدرسو ته دې د عصري علومو د ننویستلو پر پلان کار وکړي، خپل پوهنتونونه دې ایجاد او د دولت دارۍ د سنبالولو لپاره دې د کدرونو په روزنه پیل وکړي. د لسیزو اوږده جګړه دې داسې تنظیم کړي چې انساني تلفات او مالي خسارات یې حد اقل ته راکم شي، د جګړې په څنګ کې تولنه علمي او فکري پرمختګ وکړي، په خپله ګېډه او د اسلامي نظام د قیام په یقیني کیدو دې د اوږدې جګړې د رالنډولو هڅې هم رواني وساتي.

مجاهد مشرانو ته دې معلومه وي چې د لسیزو اوږدې جګړې په جریان کې به دوی د یرغلګرو د حریفانو له لوري په انټي ایر کرفټ(طیارو او څرخکو ضد) وسلو باندې سنبال شي، ټول ولس به یې تر څنګ ودرېږي او سرتاسري قیام به په لاره واچوي، مجاهدین به د هیواد د زیاتره خاورې په لاندې کولو د یرغلګرو د مراکزو تر دیوالونو ځانونه ورسوي او یا به هم امریکایان له کوم بل هیواد سره په پراخه جګړه ښکیل او د افغانستان د جګړې سنبالول به یې له توان څخه ووځي. دا هغه حالات دي چې د ټولو د رامینځه کیدو امکان شته چې له کبله به یې امریکایان له هیواد څخه د تیښتې تر څنګ زموږ د اسلامي خپلواک دولت په منلو هم مجبورېږي. برسیره له دې حالاتو که موږ د الله په لاره کې جګړې ته دوام ورکړو نو الله تعالی به د بریا داسې دروازې زموږ پر مخونو راپرانیزي چې موږ به یې هیڅ فکر هم نه وي کړی.

مشران دې سوله له جګړې سخته وګڼي، له پوره غور او تدبیر څخه دې کار واخلي، دې ته دې متوجه وي چې د جګړې ماته جبرانیدی شي خو په سوله کې ماتې به خدای مه کړه د ټول امت هیلي او ارمانونه له خاورو سره خاورې او ښکلی هیواد به مو د ډېرې اوږدې مودې لپاره د امریکایانو پنجو ته وغورځوي. مشران دې په امریکایانو نه خوشباوره کېږي د سولې د ترون تر شا دې د امریکایانو ټولې ممکنه دسیسې او توطیئې په نظر کې ولري. خپل موقفونه، اندونه او تګلارې دې داسې عیارې کړي چې له امریکایانو څخه د سولې او سیاست میدان هم وګټي، حالات دې د امریکایانو د تمې خلاف وڅرخوي، حالات دې پر داسې لوري روان کړي او داسې شرایط او وضعیت دې رامینځته کړي چې اصلا د امریکایانو د دسیسو او توطئیو د تحقق لپاره وخت پیدا نشي او امریکایان په اصطلاح په خپل رنګ کې کوټ، په خپله لوبه کې ناکام او په خپلو لومو کې ونښلي او د سولې میدان هم د جګړې د میدان په څېر وبایلي.

مشران دې لاندې لازم تدابیر ونیسي:

۱- امیرالمؤمنین شیخ هبة الله (اخندزاده) حفظه الله به د نوي خپلواک اسلامي دولت زعیم وي.

ټول مجاهدین دې کلک هوډ ولري چې په هیڅ صورت به د خپل زعیم له زعامت څخه نه تېرېږي. په افغانستان کې که اسلامي پراخ بنسټه نظام مینځته راځي نو امیر به یې شیخ هبة الله اخندزاده حفظه الله وي. په هیواد کې د نوي نظام لپاره د نوی امیر د اړتیا فکر ته دې د مجاهدینو د رهبرۍ په حلقو کې قطعا د ځای نیولو اجازه نه ورکول کېږي. ولو که مقابل اړخ دا هم ومني چې د ټول هیواد لپاره دې پرته د شیخ هبة الله اخندزاده څخه کوم بل څوک د مجاهدینو په خوښه وټاکل شي، بیا دې هم هیڅ مشر او کشر طالب ورسره موافقه نه کوي. که لنډ ووایم د ټولو اړخونو له خوا د نوي نظام لپاره د شیخ هبة الله اخندزاده حفظه الله د زعامت منل دې د ټولو مجاهدینو لپاره داسې سره کرښه شي لکه څرنګه چې د ټولو مجاهدینو لپاره له هیواد څخه د ټولو بهرنیو ځواکونو وتل او د اشغال خاتمه سره کرښه وه. د مجاهدینو د رهبرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کړیو کې که خدای مه کړه دا قناعت ایجاد شو چې د هیواد د نوي نظام لپاره د نوي امیر د ټاکلو اړتیا ده، نو دا کیسه ورانه وبولئ، دفتر بیا بایللی وګڼئ، ځکه چې، ټول نظام ته د رسېدا په درشل کې به د مجاهد مشرانو د واک شوقونه راوپارېږي، له یو بل سره به د قدرت په سیالۍ کې ښکیل شي، مجاهدین به ډلې ډلې شي، اتحاد به یې له مینځه ولاړ شي. خونړیو جګړو ته به لاره هواره شي. د اوږدې جهادي مبارزې دنیوي ګټې به په سیند لاهو شي، وطن به مو کنډواله او د جګړې لوی ناورین به یې ووهي. بیا به یرغلګر بیرته راځي او څوک به یې په مقابل کې د بیا ځل راپورته کیدو او د سنګر نیولو توان هم نه لري. له یرغلګرو سره د مبارزې په جریان کې که مجاهدین څو ډلې او تر یوې رهبرۍ لاندې هم نه وي پروا نه کوي، د مجاهدینو د ټولو ډلو دښمن یو وي او د مجاهدینو ټولې ډلې د یرغلګر دښمن په ځپلو کې له یو بل سره سیالي کوي او هڅه کوي چې له نورو څخه په زیاته کچه دښمن وځپي. خو د مجاهدینو د ډېرو ډلو لوی تاوان د یرغلګرو او د هغوی د پاتې شونو له ماتې وروسته رابرسیره کېږي، دومره لوی تاوان چې حتی د یرغلګرو د یرغل او له هغوی سره د مبارزې په جریان کې هم وطن او ولس ورسره نه وي مخ شوی. د مجاهدینو بیلابیلې ډلې له یو بل سره د واک په سیالۍ بوختېږي، له یو بل سره خونړیو جګړو ته ملا تړي د پراخه کورنیو جګړو له امله ټول هیواد وران ویجاړ، ملي شتمنۍ او زیربناوې چور او تخریبیږي. هیواد په یوه تشه کنډواله بدلیږي، مجاهدین بدنام او د خلکو د نفرتونو د راپارېدو سبب کېږي. همدا کیسه موږ ټولو د روسانو او د هغوی د داخلي ملګرو له ماتې وروسته په خپلو سترګو ولیده؛ د روسانو او د کمونستانو له ماتې وروسته د کورنیو جګړو اساسي لامل د مجاهدینو عدم اتحاد او د واحد زعامت نشتون ؤ. موږ باید له همدې تجربې څخه عبرت واخلو، مؤمن له یوې سوړې څخه دوه ځلې نه چیچل کېږي. موږ چې د الله تعالی په خاصه لورینه د اوږدې جهادي مبارزې په جریان کې خپل اتحاد وساته، اوس د فتحې او بریا په درشل کې باید خپل اتحاد مات نه کړو، په هغه زماني مقطع کې باید لکه بنیان مرصوص خپل اتحاد محکم وساتو په کومه کې چې د مجاهدینو عدم اتحاد د جهاد د دُنیوي ثمرې د بربادۍ، د ملک د ویجاړۍ او د بې مهاره شر او فساد د منځته راتګ سبب کېږي. د مجاهدینو اتحاد او یو موټی پاتې کیدل د هغوی په یوه امیر پورې اړه لري که هغوی ټول د یوه امیر په شاوخوا راټول او پرې راضي وي نو د درزونو د پیدا کیدو احتمال حداقل ته راکوزېږي نو ځکه موږ په کلکه تأکید کوو چې مجاهدین دې د خپل امیر له امارت څخه په هیڅ قیمت نه تیرېږي او د راتلونکي پراخ بنسټه نظام لپاره دې د هغه زعامت خپله سره کرښه وګرځوي.

۲ـ د قدرت د انتقال لپاره شفاف او واضح میکانیزم

مشران دې د یو داسې شفاف میکانیزم په رامینځته کولو کار وکړي چې له مخې یې د اوسني امیر د شهادت یا وفات په صورت کې نوی امیر په اسانۍ وټاکل شي، د بې اتفاقۍ مخه ونیول شي، او په لنډه موده کې بې د چا له خپګان، نارضایتۍ او اختلاف څخه ټول مجاهدین په نوی مشر راټول او یو موټی پاتې شي. لاندې کرښې دا ډول یو میکانیزم کیدلای شي:

د دې میکانیزم له مخې دې دوه کاره ترسره شي: یوه دې شوری تشکیل شي او بل دې امیر دخپل وفات یا شهادت څخه وروسته د خپل ځای ناستي لپاره څو کسان ونوموي. شوری او ټول ملت ته دې وروپیژني. د امیر له وفات یا شهادت څخه وروسته به شوری د فقید امیر له لوري د نومول شویو څو کسانو له ډلې څخه یو تن د رایو په اتفاق د نوي امیر په توګه ټاکي او د بیعت لپاره به یې مجاهدینو او یا ټول ملت ته وړاندې کوي.

اوسنی امیر دې سمدلاسه مثلا یوه دوه سوه کسیزه شوری جوړه کړي، د شوری غړي دې د هغو صفاتو خاوندان وي کوم چې اسلام د شوری غړو ته ټاکلي دي؛ په دې صفاتو متصف رجال دې له ټول هیواد څخه د ولایتي او سیمه ییز

(c) ketabton.com: The Digital Library

توازن په پام کې نیولو سره د شورى د غړو په توګه وګمارل شي. اوسني امیر ته دې واک ورکړل شي چې د ژوند تر پایه که لازمه وي د شورى غړو کې بدلون راولي، پخواني غړي له شورى څخه لیرې او په عوض یې نوي غړي شورى ته وروپیژني. خو له لومړي امیر څخه وروسته نور امیران به دا واک نه لري او یوازې د وفات شویو او تقاعد شویو غړو پر ځای به نوي غړي شورى ته ورمعرفي کولای شي. له لومړي امیر څخه وروسته د نورو امیرانو له خوا شورى ته د وفات شویو او متقاعدو غړو پر ځای نوي معرفي شوي غړي باید د شورى د اکثریت غړیو موافقه او د باور رایه ترلاسه کړي. که پراخ بنسټه نظام تشکیلیږي او اوسني امیر یې په رأس کې راځي نو بیا به اوسنی امیر د شورى د غړو تعداد مثلا ۴۰۰ کسانو ته لوړوي، له ټول هیواد څخه به د سیمه ییز تعادل په نظر کې نیولو سره وړ اشخاص د شورى د غړو په توګه معرفي کوي. په بل او اصلي اړخ کې به اوسنی امیر د شورى له تشکیل څخه سمدلاسه وروسته مثلا ۴ تنه شورى ته د خپل ځای ناستو په توګه ورپیژني، دا ۴ تنه به د شورى د اکثریت غړو د اعتماد رایه ترلاسه کوي، کوم یې چې د اعتماد رایه نشي ترلاسه کولای د هغو په عوض به امیر نور نوي کسان شورى ته د خپل ځای ناستو په توګه ورمعرفي کوي... د دې ۴ تنو څخه هیڅ یو یې باید له امیر سره نَسَبي خپلوي ونه لري. دا څلور تنه به په عادي توګه خپلې چارې پر مخ وړي. د پراخ بنسټه نظام له تشکیل څخه وړاندې یا په بل عبارت په اوسنی روان وضعیت کې کله چې اوسنی امیر خدای مه کړه په شهادت رسیږي او یا وفات کیږي، نو له دې څلور تنو څخه به هغه تن نوی امیر وي چې د شورى د اکثریت غړو د اعتماد رایه ترلاسه او وروپسې ټول مجاهدین ورسره بیعت وکړي. د پراخ بنسټه نظام له تشکیل څخه وروسته که بیا د پراخ بنسټه نظام اوسنی امیر خدای مه کړه په شهادت رسیږي او یا وفات کیږي نو مثلا د ۴۰۰ کسیزې شورى له خوا به د اکثریت رایو پر اساس له ۴ تنو ځای ناستو څخه یو تن ملت ته د بیعت(رایې) لپاره وړاندې کیږي، که د ملت د اکثریت وګړو رایه یې ترلاسه کړه نو د نوي امیر په توګه به خپل کار پیلوي کنه نو له پاتې درې تنو څخه به هغه تن ملت ته د امارت د کاندید په توګه وړاندې کیږي چې مثلا د ۴۰۰ کسیزې شورى د اکثریت غړو رایه ترلاسه کړي، دا تن هم که د ملت د اکثریت غړو د رایې په ترلاسه کولو بریالی نشي بیا به نو شورى پاتې دواړه تنه ملت ته د امارت د نوماندانو په توګه وړاندې کوي په دې دواړو کې به هغه تن نوی امیر وي چې د ملت ډیرې رایې ترلاسه کړي.

له لومړي امیر څخه وروسته امیران به اړ وي چې له ۴ تنو څخه ۳ تنه داسې کسان وټاکي چې له امیر سره هیڅ ډول نسبي قرابت ونه لري او د پاتې یوه تن په اړه به امیر اختیار ولري چې له خپلو خپلوانو(زوی، ورور...) څخه یې ټاکي او که خوښه یې وي نو هغه به هم لکه د هغو نورو ۳ تنو په څېر له داسې کسانو څخه ټاکي چې دی ورسره هیڅ ډول نسبي قرابت ونه لري. دا ځکه چې له لومړي امیر څخه وروسته به نور امیران په خلاص لاس د شورى د غړو د بدلون واک ونه لري او یوازې به د وفات شویو او متقاعدو غړو پر ځای نوي غړي شورى ته معرفي کولای شي او په هغه صورت کې به د شورى د غړو په توګه منل کیږي چې د شورى د (له وفات شویو او متقاعدو غړو څخه پرته د پاتې نورو) اکثریت غړو د اعتماد رایه ترلاسه کړي. لومړی امیر به د ژوند تر پایه په خلاص لاس د شورى دغړو د بدلون صلاحیت ولري دا ځکه چې په جګړه ییز حالت کې د ښو او وړ اشخاصو موندل وخت غواړي، نو سمدلاسه یې چې کوم کسان ټاکلي د وخت په تیریدو شاید له هغوی څخه ښه او لا ډیر مستعد اشخاص په نظر ورشي او یا دا چې د پراخ بنسټه نظام د تشکیل په صورت کې به امیر لا ډیر وخت او امکانات ولري تر څو له ټول هیواد څخه د شورى لپاره ۴۰۰ کسان راچاڼ او تر ټولو غوره او تر ټولو وړ او ښه اشخاص سره راغونډ کړي. ځکه نو نوی امیر به له ځان څخه وروسته د امارت لپاره ۴واړه کاندیدان داسې کسان ټاکي چې دی به هیڅ ډول نسبي قرابت ورسره نه لري. که د یوه تن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه اختيار ورکول شي چې له خپلو خپلوانو څخه يې وټاکي بيا به نو دا ويره موجوده وي چې له ځان څخه وروسته د خپل زوی يا ورور د امير کيدو لپاره به د شورى اکثريت غږي خپل لاسپوڅى او بلې ګوى وټاکي.

که د د مجاهد مشرانو له لوري دا ميکانيزم عملي شي نو پرته له شکه چې په سياسي برخه کې به يې بې مثاله او شانداره نوښت کړی وي. په سوله ييز شکل به يې د قدرت د انتقال پروسه تضمين کړې وي. د ډيموکراسۍ په مخ به يې کلک ګوزار ورکړی او د ډيموکراسۍ د مسخره او غيرفطري انتخاباتو ډېر ښه ، له عقل او فطرت سره برابر، ګټور او عملي موډل او بديل به يې ټولې نړۍ ته وړاندې کړی وي. په هيواد کې به يې تر پيړيو پيړيو د پاييدونکي، باثباته، پرمختللي او ازاد دولت مستحکم او پاخه بنسټونه ايښي وي.

د پراخ بنسټه دولت له تشکيل څخه وروسته دې پر دې ميکانيزم د اساسي قانون د تدوين په جرګه کې مفصل بحث او مشوره وشي او په پای کې دې د نورو موضوعاتو تر څنګ دا ميکانيزم هم په واضح شکل په اساسي قانون کې درج او د اساسي قانون اساسي او غوښنه برخه دې وګرځول شي.

۳ـ مشران دې له انتخاباتو سره موافقه نه کوي

مشران دې له داخلي اړخ سره په هيڅ صورت انتخابات نه مني. مروج انتخابات په اسلام کې ناروا دي او له بلې خوا زموږ په هيواد کې انتخابات څو ځله تجربه شول، چې هر ځل ناکام، له درغليو ډک او په پای کې په مسخرو او ډرامو بدل شول، ټولو کانديدانو به د بريا ادعاوې کولې، حتى يو کانديد به هم نيتجه نه منله، له يو بل سره به چاړه او غوښنه شول، په پای کې به د انتخاباتو پايلې باطلې او بادار به يې راغى تر مينځ به يې کومه معامله وکړه او يا به يې نادر دوه سرى حکومت جوړ کړ. د انتخاباتو ډرامه په دې شپو ورځو کې ښه ګرمه روانه ده، د دوه سري حکومت مشران دواړه د رايو د ګټلو دعوې کوي او دواړه په نژدې وخت کې د لوړې د مراسمو او د خپلو حکومتونو د اعلانولو هوډ لري. نو د انتخاباتو دې تاريخچې او اوسنۍ روانې مسخرې ته په کتلو داخلي اړخ به د جوړجاړي په مذاکراتو کې په کومو سترګو په انتخاباتو تاکيد کوي او يا به مشرانپه کومو سترګو او کوم جرأت له انتخاباتو سره موافقه کوي؟

د مجاهد مشرانو له لوري خدای مه کړه د انتخاباتو منل به د مجاهدينو اتحاد ټوټې ټوټې کړي. د مجاهدينو افراد به له خپلو مشرانو څخه خپه او ناراضه شي، خپلو مشرانو ته به د منفورو او بې لارې شويو اشخاصو په سترګه وګوري، ځيني به يې په کورو کښيني او ځيني نور به يې د مقاومت په نويو ليکو کې منظم او دا ځل به د يرغلګرو او د داخلي ګوډاګي اړخ تر څنګ له خپلو منحرفو مشرانو سره هم جګړې ته ملاوې وتړي.

د مجاهد مشرانو له لوري د انتخاباتو منل به مخکې له ۱۴ مياشتو څخه په هيواد کې د مقاومت کرښې ماتې او وضعيت به د امريکايانو په ګټه بدل کړي، د امريکايانو هيلي به پوره او د امريکايانو د ترون مقابل اړخ به په بنفسهي توګه منحل او بيا به داسې څوک نه وي چې د " اسلامي امارت چې متحد اياﻻتونه يې د دولت په توګه نه پيژني او د مجاهدينو په نوم يې پيژني" نماينده ګي او وراثت وکړي او له امريکايانو څخه ترون ته د ژمن پاتې کيدو غوښتنه وکړي. نو امريکايان به بې خاره په هيواد کې پاتې شي، ځينى مشرانبه ګوډاګۍ اداري سره يو ځای شي، څه به په کورو کښيني او څه به په خپلو مينځو کې لاس او ګريوان شي افراد به يې هم تيت او پرک شي په دې توګه به اوږده جهادي مبارزې ناکامه، امريکا به بريمنه او د سولې ترعنوان لاندې به خپلو شومو اهدافو ته ورسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او که له داخلي اړخ سره مذاکرات تر ۱۴ میاشتو اوږي او بهرنیان له هیواد څخه وځي او تر څه مودې پورې په هیواد کې کاذب امنیت او ثبات خپلې وزرې خوروي، وروسته عملا د مجاهدینو په ګډون انتخابات هم ترسره کیږي نو انتخابات به له درغلیو ډک او هیڅوک به هم ترې راضي نه وي. هر اړخ به په نورو اړخونو د ډېر تقلب تورونه لګوي وروسته به یې نتیجه څوک نه مني، بیا به موازي حکومتونه اعلانیږي، داخلي جګړه به پیلیږي، د وینو ویالې به بهیږي او هیواد به په تشه کنډواله بدلیږي وروسته به د حالاتو د قابو کولو په بهانه بیا امریکایي یرغلګر راځي او دا ځل به بنه پاخه او بې له کوم مزاحمته په هیواد کې میشت کیږي.

۴- مشران دې په مشترک یا ائتلافي دولت کې له ورګډېدلو څخه ځانونه وساتي.

مشران دې له کورنیو ګوډاګیانو سره د قدرت د ویشلو او د مشترک یا ائتلافي دولت د رامینځته کولو موافقه نه کوي. د قدرت ویشل او ګډوله دولت د هیواد ستونزه نشي حلولې. مشران دې په نیمه اسلامي دولت هم نه راضي کیږي؛ په نیمه اسلامي دولت یا ګډوله دولت باندې قناعت کول به عام مجاهدین ناراضه کړي، او د مقاومت نوې کربښې به رامینځته کړي که فرضا عام مجاهدین او ولس ګډوله یا نیمه اسلامي حکومت وهم مني او کرار کښیني هم، نو د نیمه اسلامي یا ګډوله دولت مشران به په خپلو مینځو کې جوړ رانشي او خپل مینځي کورنیو جګړو ته به مخه کړي چې په نهایت کې د هیواد په بربادۍ تمامیږي.

۵- مشران دې د هیواد بانفوذه سیاسي اشخاصو ته امتیازات ومني

مجاهدین دې په هیواد کې د ټولو هغو اشخاصو لیست ترتیب کړي چې ناراضه پاتې کیدل یې د مزاحمت او د مجاهدینو په وړاندې د جګړې د دوام لامل کیږي. له دې اشخاصو سره دې فردي او ځانګړي مجالس ترتیب شي، د هغوی نفوذ او د هغوی له لوري د ممکنه ایجادېدونکي مزاحمت کچې ته په کتو دې هغوی تطمیع کړل شي، د امتیازاتو او چوکیو وعدې دې ورسره وشي او د هغوی د راخپلولو پوره هڅه دې وشي. د داخلي مخالف اړخ له مهمو مشرانو سره دې حتی د وزارتونو، ولایتونو، ریاستونو او سفارتونو د چوکیو وعدې وشي. خو شرط به یې دا وي چې دوی به له هر ډول مخالفت څخه لاس اخلي او له خپلو متعلقینو او پلویانو سره یو ځای به د اسلامي امارت له قدرمن امیر سره بیعت کوي او د امیر د بشپړ اطاعت وعده به کوي. د نوی دولت په کابینه کې که د ۲۰ وزیرانو په مینځ کې ۳ یا ۴ تنه د داخلي مخالف اړخ مهم مشران وي او د امیر تر څار او امر لاندې خپلو دندو ته دوام ورکړي څه باک نه لري.

۶- مشران دې د جمهوریت او د اسلامي نظام په څېړنه مشتمل یو کتاب ولس ته وړاندې کړي.

مجاهدین دې یو کتاب ترتیب کړي او په هغه کې دې د اسلام له نظره جمهوریت یا ډیموکراسي په تفصیل سره وڅیړي. همدا راز په دې کتاب کې دې د اسلامي سیاست په اړه هم مفصل او روښانه علمي بحث وکړي. دا کتاب دې چاپ او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی ګام کې دې د داخلي مخالف اړخ په مشرانو او د داخلي مخالف اړخ د مذاکراتي ټیم په غړو وویشي او په دویم ګام کې دې دا کتاب په لکونو جلده چاپ او په ټول هیواد کې دې په وړیا توګه په هیوادوالو وویشل شي.

۷ـ د مجاهدینو د اوسنیو تشکیلاتو مستند کول

مجاهدین دې د اسلامي امارت اوسنی تشکیل مستند کړي. اسلامي امارت کوم کمیسیونونه لري، د کمیسیونونو مشران څوک دي، د رهبرۍ د شورۍ غړي څوک دي، والیان، ولسوالان او د حلقو مشران څوک دي... د اسنادو په یوه لړۍ کې دې په منظمه توګه درج شي چې څوک، چیرته او څه مسئولیت لري... دا د دې لپاره چې که چیرته په هیواد کې د اسلامي نظام له قیام څخه وروسته بیا دوباره امریکایان راځي، یرغل کوي او زموږ نظام راپرځوي نو مقاومتي تشکیل به وار له مخه موجود وي، هر څوک به په بیره خپلې دندې او مسئولیت ته ځان رسوي. داسې به نه کېږي چې هر څوک په خپله مخه ولاړ شي، د مؤمنانو دا لوی ټولی بې نظمه او تیت او پرک شي او د بیا منظم کیدو او منسجم کیدو لپاره کلونه کلونه وخت ضایع وشي. د اسلامي امارت ټول مسئولین او افراد دې وپوهول شي او دا انګېرنه دې ورکړل شي چې ګواکي امریکایان بیرته راګرځیدونکي دي او د هغوی د راګرځېدا په صورت کې به له هغوی سره په هغه ترتیب او تشکیل مبارزه کېږي د کوم په اساس چې تیر څه کم شل کاله مبارزه روانه وه. څوک چې اوس چیرته والي دی، هغه مهال به هم همغلته والي وي او څوک چې فعلا د کوم کمیسیون، یا حلقې مشر وي هغه به د امریکایانو د بیا راتلو په صورت کې هم د هماغه کمیسیون یا حلقې مشر وي...

۸ـ له مجاهدینو سره د مشترکو اهدافو او اسلامي فکر لرونکو ډلو سره مفاهمه

مجاهدین دې په هیواد کې د هغو کړیو له مشرانو سره د تفاهم ځانګړي مجالس ترتیب کړي چې اسلامي فکر لري، هیواد اشغال او موجوده نظام غیر اسلامي بولي. د مجاهدینو له اهدافو سره ورته اهداف لري. یواځې د مبارزې طرز یې بدل دی، په فکري مبارزه باندې اکتفاء کوي او د انتخاباتو له لارې اسلامي نظام ته رسیدل غواړي. د هیواد په پوهنتونونو او علمي مراکزو کې فعال حضور لري، دیني ـ فکري حلقې، مدرسې، ښوونځي، د لوړو زده کړو مؤسسې، کتابتونونه، ورځپاڼې، مجلې، راډیوګانې ... لري. دا ښکاره ده چې دا کړۍ له مجاهدینو سره فکري اختلاف لري، ځینو یې بې وخته، بې ګټې او تاواني سولې وکړې، په زغرده د مجاهدینو مبارزه نه تائیدوي، د روان مسلح جهاد په اړه ډېر ناځوانمردانه دریځ لري، یواځې په فکري هڅو تمرکز کوي او د جمهوریت د انتخاباتو له لارې د اسلامي نظام د قیام بې تعبیره خوبونهویني. خو د دې په څنګ کې تر اوسه یې د مجاهدینو مبارزه په زغرده رد کړې هم نه ده، له مجاهدینو سره جګړې ته هم ندي راوړاندي شوي، د مجاهدینو پر ضد یې د ګوډاګی اداري او یرغلګرو ملاتړ هم ندی کړی، د مجاهدینو د مبارزې پر ضد یې په لویه کچه کې عمومي تبلیغات هم ندي کړي. نو که مجاهدین د جګړې د ختمولو لپاره له کمونستانو، ډیموکراټانو، نشنلستانو، جګړه مارانو... سره مذاکراتو ته کښيني او هغوی ته حتی امتیازات هم مني... نو له دا ډول د اسلامي فکر او له مجاهدینو سره د ورته اهدافو لرونکو کړیو له مشرانو سره هم حتما باید کښیني. د هغوی قدر وکړي، د اهمیت په سترګه ورته وګوري، نرم او له مهربانۍ ډک تعامل ورسره وکړي، په جهادي صف کې د مختلفو مسئولیتونو او د خدمت کولو د مختلفو موقع ګانو وړاندیزونه باید ورته وکړي او په روانه مبارزه کې یې د راشریکولو او د هغوی د راخپلولو پوره هڅې وکړي. که روښانو وواېو مجاهدین دې د ، او د ځینو نورو کړیو د افرادو د راملګري کولو او د هغوی د همکاریو د راجلبولو پوره هڅې وکړي. مجاهدینو د دې ډلو او کړیو په اړه اوږده موده د ګونګې روژه نیولې وه، د دوی په اړه یې د توقف اختیار خپل کړی ؤ، د دوی په اړه یې نه ښه ویل نه بد. د دا ډول خلکو په اړه به د دومره ډېرې مودې لپاره د غلي پاتې کیدلو حکمت ښایي دا ؤ چې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ به دا خلک د مجاهدینو ملګري کیږي نو باید په ضد او کینه رانوستل شي ، او طعني ورنه کړل شي... د دوی د ملګرتیا وخت همدا اوس دی، مجاهدین په نړیوالو سټیجونو ځلیږي، په یرغلګر دښمن باندې د هیواد د خپلواکی ویاړمن سند امضاء کوي او په هیواد کې پوره واک ته د رسیدو لپاره یې ډیره کمه موده انتظار ته اړتیا ده.

۹- د اوسنۍ اداري د دفتريز سيستم محافظه او په هغه کې د پراخه اصلاحاتو راوستل

مشران دې هڅه وکړي چې د اوسني اداري په رأس کې راشي، د اوسنۍ اداري وزارتونه، رياستونه ، دفترونه او په مجموع کې ټول اداري سيستم له مينځه يونسي، د اوسنۍ اداري ځيني مشران او د هيواد بانفوذه سياسي مشران هم په نوی حکومت کې راکډ او حتی تر وزارتونو پورې ځينی چوکۍ ورکړي. د دې کار يوه ګټه به دا وي چې د سولې او تفاهم له لارې به اسلامي دولت ته رسيدل اسانه شي او له بل لوری به که بيا دوباره يرغلګر د نوی نظام په وړاندې پوځي عمليات کوي او هيواد اشغالوي نو په نوی نطام کې شته غير طالب کسان(خصوصا په پوځ، پوليسو او امنيت کې) که ټول د امريکايانو په خلاف د مجاهدينو ملګري نشي نو د تر نيمايي زياتو کسانو ضميرونه خو به راويښ شي او غيرتونه به يې اجازه ورنه کړي چې بيا له امريکايانو سره ملګري شي. ګڼ تعداد به يې ښايي بيا د مجاهدينو ملګري هم شي. البته مجاهدين به په اداراتو کې اساسي اصلاحات راولي، د ادارتو کارکوونکو ته به د لازمو ديني زده کړو ورکول په نظر کې نيسي، ځيني کسان به له اداراتو حذف او پر ځای به يې نور وړ او مجاهد افراد په اداراتو کې ځای پر ځای کوي.

۱۰- د بهرنيو يرغلګرو د وتلو تر بشپړيدو پورې د پوځي عملياتو کمول او د مجاهدينو ديني او فکري روزنه

د زور له لارې د ټول هيواد لاندې کول دې مجاهدين د وروستنی اختيار په توګه په پام کې ولري. د زور له لارې د داخلي دښمنانو له مينځه وړل به په لاندې دلايلو مجاهدينو ته سخت کار نه وي:

- بهرني ځواکونه له هيواد څخه خپلې پښې سپکوي او کورني دښمنان د خپلو بهرنيو بادارانو له پوځي، مالي او سياسي مرستو څخه بې برخې کيږي.
- کورني دښمنان په خپل مينځ کې اتحاد نه لري؛ غير متحد، تيت او پرک او په خپلو مينځو کې په سختو رقابتونو بوخت دي. کوم مشترک هدف او انګيزه نه لري، کوم مشترک فکر او ارمان سره ندي راټول کړي. د کمونستانو له بقايو څخه راواخله، تر ګيلم جمو، پخوانيو بې لارې شويو مجاهدينو، ډيموکراټانو، نشنلستانو... پورې د بيلابيلو نظريو او فکرونو لرونکي خلک پکې شتون لري.
- د فعلي اداري د زياتره مشرانو کورونه له هيواد څخه بهر دي او دوی په خپله د بهرنيو هيوادونو تابعيتونه لري، نو د بهرنيو ځواکونو له وتلو سره سم دوی هم بيرته خپلو کورونه ته ځي او له هيواد څخه وځي.
- د ګوډاګيانو د اداري او د ولس تر مينځ ډير زيات واټن شتون لري، ولس نور ترې ستړی دی او د ګوډاګيانو د پايښت ملاتړ نه کوي.
- د مجاهدينو د لومړنيو کلونو پر خلاف چې د مجاهدينو زياتره غړي پښتانه ؤ، اوس د مجاهدينو په ليکو کې د پښتنو تر څنګ په لوړ تعداد غير پښتانه مجاهدين هم شتون لري. اوس د پښتنو قومونو تر څنګ تاجک، ازبيک، هزاره، ترکمن او نور قومونه هم د مجاهدينو ملاتړي او د هغوی د راتګ پلويان دي.
- جګړه مارانو ته خپل او د مجاهدينو قوت معلوم دی؛ جګړه مارانو د مجاهدينو له لوری ماتي خوړلې وه ځيني يې له هيواده تبنتيدلي او ځيني يې په هيواد کې پټ شوي ؤ. تېر ځل يې د خپلو قومونو ځيني افراد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخلتفو تبليغاتو او بهانو تيرايستلي او د مجاهدينو پر وړاندې درؤلي وو، دا ځل يې خپلو قومونو دوی او مجاهدين ډېر ښه پيژندلي؛ دوی يې څه کم شل کاله د کفارو په غلامۍ کې او مجاهدين يې د اسلام په ننګه له کفارو سره په جګړه کې ليدلي.

- د هيواد د شمال په ټولو سيمو کې وار له مخه مجاهدين فعال حضور لري، د بدخشان ډېرې ولسوالۍ او نيم فيض اباد عملا د مجاهدينو په لاس کې ده. په تخار، جوزجان، فارياب او نورو شمالي ولاياتو کې عملا مجاهدين ګڼې ولسوالۍ په خپل واک کې لري او پاتې ولسوالۍ او مراکز عملا د محاصرې په حال کې دي.

خو يو شمير اندېښنې هم شتون لري. تير ځل مجاهدين له مدرسو راووتل او رأسا د شر او فساد له عاملينو سره په جګړو بوخت شول، د شر او فساد په دوره کې خلک په رښتيا هم په تنګ شوي وو او د مجاهدينو په څېر د يو چا د راتګ انتظار يې کاوه تر څو د دوی سرونه، عزتونه، ناموسونه او مالونه د محلي قوماندانانو، ټوپکيانو، پاټکيانو او د شر او فساد د نورو عاملينو له پنجو څخه وژغوري. خو دا ځل د مجاهدينو د لومړني ظهور له وخته تقريبا ۲۵ کاله تيرېږي. مجاهد مشرانو په خپلو افرادو پوره کنټرول نه درلود، د مجاهدينو ټول افراد له لازمي ديني پوهې او تقوی څخه برخمن نه وو، د مجاهدينو د افرادو له لوري افغانان ځورول شوي، د عامو افغانانو د يوې برخې تر مينځ د مجاهدينو پر وړاندې د ملاحظې وړ کرکه او نارضايتي شتون لري چې لوی لامل يې د مجاهدينو د افرادو له لوري له عام ولس سره ناسم چلند دی.

نو دا ځل که موږ د ټول هيواد د فتحې عمليات پيلوو، نو ايا موږ له يو لک څخه ډېر په لازمه اسلامي پوهه سنبال، شعوري، مخلص او په خپل ولس مهربانه مجاهدين لرو چې هم د جګړې کرښې سنبال کړي او هم د هيواد په پراخه جغرافيه کې د جګړې د کرښو تر شا د مفتوحه سيمو امنيت او نظم خوندي کړي. ټول مجاهدين خو له مدارسو فارغ عالمان، حافظان او د الله تعالی له لارې خبر افراد نه دي؛ د مخلصو او پاکو مجاهدينو ترڅنګ ډېر لوېدلي او شرير خلک هم د مجاهدينو په کرښو کې شتون لري. ځيني افراد د جذبې له مخې او ځيني نور بيا د خپلو شخصي اغراضو د تعقيب او خپلو شخصي ګټو او اهدافو ته د رسيدو په موخه د مجاهدينو له کرښو سره يو ځای شوي، دا ډول افراد له لازمي ديني پوهې او شعور څخه بې برخې وي. جذبې يې ژر سړېږي، او د جهاد کرښې ته د راتګ پاک نيت يې په غلطو ارادو اوړي، او د خپلو اغراضو تعقيبوونکي خو له اولې ورځې د الله لپاره د جهاد په نيت نه وي راغلي. دا ډول افراد د عامو خلکو د ځورؤلو، وژلو، بې عزته کولو، د هغوی د مالونو د لوټلو، او د پاکو مجاهدينو د بدنامولو سبب کيږي. فعلا له مجاهدينو څخه د عامو خلکو د يوې برخې د نارضايت تر ټولو مهم سبب د مجاهدينو په کرښو کې د همدې خدای ناترسه خلکو شتون دی. له هيواد څخه د يرغلګرو له وتلو څخه وروسته که دا له ديني پوهې او تقوی څخه بې برخې افراد د پاکو مجاهدينو په څنګ کې د فتحې په نيليو سپرېږي، ولسوالۍ او ولايتونه فتحه کيږي، د دښمن د چاپو ويره نه وي، د دښمن د ډرون بريدونو، د بي ۵۲ طيارو د بمونو او د جيټ او څرخکو د ګوزارونو اندېښنه نه وي، مجاهدين په فاتحانه انداز کې قرار ولري او پر دښمن يې لاس بر وي؛ کوم ځواک به د دا ډول بې تقوې خلکو د فتحې غرور په تواضع بدلوي، د مجاهدينو کوم استخباراتي قوت به عام خلک د دا ډول بې تقوی خلکو له تيري څخه ژغوري. ايا د مجاهد په څېره کې دا بې تقوی افراد به بيګناه خلک ونه ځوروي، مالونو، ناموسونو او عزتونو ته به يې غله نشي، د بې ګناه خلکو وينې به تويې نه کړي؟ ايا سپيڅلي مجاهدين به په پراخه کچه بدنامه نه کړي؟ ايا له اسلامي امارت څخه به په پراخه کچه د عامو افغانانو د ناراضتيا لامل نشي؟ ايا الله تعالی به د مظلومو افغانانو اهونه وانه وري، زموږ فتحې به بيا په شکست بدلې نشي، مشرانبه الله تعالی ته مسئول نشي، خپل د اخرت پيټي به درانده نه کړي؟ ايا عام افغانان به د يرغلګرو او د هغوی د ګوډاګې ادارې په ارمان نشي، ولس به بيا د يرغلګرو راتګ ته تمايل ونه کړي؟ ايا د يرغلګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیا راتګ په صورت کې به بیا ولس موږ ته په خپله غیره کې ځای راکړي؟ ایا بیا به زموږ د مبارزې ننګه وکړي، له یرغلګرو سره اوږده او له قربانیو ډکې جګړې ته به راوړاندې شي؟ و به یې زغمي؟

مشران دې بیړه نه کوي، له حوصلې او صبر څخه دې کار واخلي، څه کم شل کاله مبارزه مو چې وکړه، دا مبارزه دې دوه یا درې کاله نوره هم اوږده شي، خو ګامونه دې پاخه واخیستل شي. د پورتنیو اندېښنو د له مینځه وړلو او د پورتنیو احتمالي حالاتو د رامینځته کیدو د مخنیوي لپاره دې سر له همدا اوسه مناسب تدابیر ونیول شي. مجاهدین دې د هر مجاهد لپاره د روزنې دوه کلن پروګرام په نظر کې ونیسي. د دوه کلن روزنیز پروګرام د تطبیق پلان او میکانیزم دې ترتیب او امکانات دې ورته چمتو شي. دوه کلن روزنیز پروګرام کې دې د پوځې روزنې تر څنګ زیات تمرکز په اسلامي ـ فکري روزنه وشي. د روزنې په پای کې دې له هر مجاهد څخه معیاري ازموینه واخیستل شي، که څوک ناکامیږي مجبور به وي چې روزنیز پروګرام بیا تعقیب او بیا ځلي ازموینې ته چمتووالی ونیسي. د اسلامي امارت له خوا دې د علماء کرامو او لیکوالانو یوه ډله وګمارل شي تر څو د دې دوه کلن روزنیز پروګرام لپاره په اسلامي ـ فکري محتوی مشتمل، جامع، معیاري او ګټور درسي کتابونه ترتیب کړي. ترتیب شوي کتابونه دې چاپ او په ټول هیواد کې دې په ټولو مجاهدینو ووېشل شي. د درسي کتابونو تر څنګ دې د اسلامي فکر د درسونو صوتي او ویډیویي فایلونه هم چمتو او د ضمیموي درسي توکو په توګه دې په ټولو مجاهدینو تقسیم شي. د هرې سیمې مجاهدینو ته دې په خپله سیمه کې معسکر جوړ شي، د ټول هیواد د مجاهدینو لپاره دې استادان تعیین او خپلو اړوندو معسکرونو ته دې واستول شي. په دې توګه به ټول مجاهدین له خپلو اسلامي عقایدو، عباداتو، اخلاقو، سیاست، اقتصاد، تاریخ، سیرت النبي صلی الله علیه و سلم، د جهاد له فقهي، د جهاد له فضیلتونو او ګټو، د جهاد له اهدافو، د مجاهد له مسئولیتونو... او نورو ټولو اړوند موضوعاتو څخه خبر شي او پوهه به په پرې ترلاسه کړي؛ د مدرسې د هغو طالب العلمانو یا د ښوونځیو د متعلمینو جذبې به په پاکو او مخلصو نیتونو، ټینګو عزمونو او نه ماتېدونکو ارادو واوړي چې له لازمې دیني پوهې څخه بې برخې وو او یواځې جذبې د جهاد تر کرښو راوستي وو. د خپلو اغراضو لپاره د جهاد کرښو ته د راغلیو افرادو نیتونه به بدل، له خپلو شخصي غرضونو څخه به تېر او د اسلامي فکر په ترلاسه کولو سره به پاک او مخلص مجاهدین شي.

اوس چې مجاهدینو له یرغلګرو سره د هیواد د ازادۍ او د هغوی د خروج تړون امضاء کړی او تر راتلونکو ۱۴ میاشتو پورې به یرغلګر په هیواد کې شتون ولري نو په دې څوارلس میاشتنۍ موده کې د مجاهدینو له لوري د هیواد د ولایاتو د مراکزو او د ګڼو ولسوالیو فتحه کول به بې ګټې او یا به هم ناشوني کار وي. معلومه ده چې مجاهدین به د ولایاتو او ګڼو ولسوالیو د نیولو پراخ عملیات نه ترسره کوي، نو په داسې حال کې چې موږ به د پراخه سیمو د لاندې کولو اراده هم نه لرو نو په پراخه کچه د کورنیو عسکرو وژل به موږ ته څه ګټه ولري؟ که په پراخه کچه عسکر ووژنو، یا یې ډلییزې تیښتې او د ساحو پرېښودلو ته اړ کړو، یا یې په لوړ تعداد تسلیم کړو نو د کابل اداره به د یرغلګرو په شتون کې وشنېږي، لمن به یې له ولایاتو راټوله شي. بیا به مجاهدین مجبور وي چې د ولایاتو اداره په لاس کې واخلي یا هم د ولایاتو اداره بې مسئوله داړه مارانو او جګړه مارانو ته پرېږدي چې هغوی به بیا په ملت باندې هیڅ ډول رحم نه کوي، د اړوند ولایاتو د خلکو پر عزتونو، ناموسونو او مالونو به تیری کوي، خلک به وژني او تر شکنجو لاندې به یې نیسي. له ولایاتو څخه د ګوډاګۍ ادارې د واک په راټولیدو که مجاهدین اړوند ولایاتو ته ننوځي او واک یې په لاس کې اخلي نو د بهرنیو یرغلګرو لپاره به لوی نړیوال شرم وي او ښایي یرغلګر دا لوی شرم ونه زغمي، یرغلګر به د امریکا له داخل او ټولې نړۍ څخه د پیغورونو، انتقادونو او په افغانستان کې د پوځیانو د پاتې کولو د غوښتنو له توپان سره مخ شي. چې په دې صورت کې بیا ښایي امریکایان له افغانستان څخه د خپلو پوځیانو ویستل وځنډوي، د سولې له تړون

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه په شا شي او د مجاهدينو له ولکې څخه د ولاياتو د ويستلو لپاره نظامي عمليات په لاره واچوي او هيواد ته نور يرغلګر سرتيري راواستوي.

نو مجاهدينو ته لازمه ده چې په اوسني وخت کې د داخلي عسکرو د وژلو، تيښتې ته اړ ايستلو، تسليمولو او له ړنو غورځولو په عوض خپل ټول تمرکز د مجاهدينو په اسلامي ـ فکري او پوځي روزنه باندې راټول کړي. مجاهدين دې خپل پوځي عمليات په ټول هيواد کې مثلا ۸۰ سلنه راکم کړي، د ۸۰ سلنې پوځي عملياتو لګښتونه دې د مجاهدينو د روزنې پر دوه کلن پروګرام ولګوي. د دوه کالو په موده کې مجاهدين د ښې او بشپړې اسلامي ـ فکري روزنې تر څنګ ښه او بشپړه پوځي روزنه هم ترلاسه کولای شي. د مجاهدينو د روزنې د دوه کلن پرواګرام د عملي کولو په جريان کې به نسبتا پُر امنه فضاء حاکمه وي؛ د يرغلګرو د ډرون او نورو هوايي بريدونو ويره به نه وي، د توغندويز او چاپو خطر به شتون نه لري.

د دوه کلن روزنيز پروګرام له ختم څخه وروسته دې هم هر مجاهد مکلف شي چې د روزنيزې دورې درسي کتابونه او صوتي او ويډيويي فايلونه له ځان سره ولري. مثلا هرو شل يا ديرش نفرو مجاهدينو لپاره دې يو مجاهد د استاد په توګه وټاکل شي. مجاهدين سر او کال په عملياتو نه وي بوخت، که يوه هفته په عملياتو کې برخه اخلي بيا څو هفتو فارغ وي، که د ورځې دوه يا درې ساعته له دښمن سره جګړه کوي پاتې نوره ټوله ورځ فارغ وي نو په دا ډول فارغه وختونو کې به مجاهدين خپل مرکز ته نږدې د سيند په غاړه کې ، نږدې چمن او يا نږدې باغ کې تر سيوري لاندې له خپل استاد سره خپلو درسونو ته کښيني، په دوه کلن روزنيز پرواګرام کې لوستلي کتابونه به بيا لولي، دا چاره به بې له کومې وقفې په ټول هيواد کې د ټولو مجاهدينو له خوا ترسره کيږي.

څوارلس مياشتې وروسته به ټول يرغلګر له هيواد څخه وتلی وي او موږ د مجاهدينو لپاره د دوه کلن روزنيز پروګرام يادونه کوو، نو ايا د يرغلګرو له خروج وروسته به لس مياشتې نور هم د ټول هيواد د فتحې عمليات ځنډول کيږي؟ د دې پوښتنې ځواب په دوه اختيارونو سره کيدلای شي: لومړی اختيار دا دی چې هو د ټولو يرغلګرو له خروج څخه وروسته دې لس مياشتې نور هم د هيواد د بشپړې فتحې عمليات وځنډول شي. په دې موده کې دې ټول مجاهدين په فکري او عسکري ډول د ټول هيواد فتحې ته اماده شي او په څنګ کې يې بل لوی احتمال دا دی چې د ټولو بهرنيو ځواکونو له وتلو څخه وروسته به د ګوډاګۍ ادارې مشران په خپلو کې جوړ رانشي، حکومت او اداره به يې تر ډيرې مودې دوام ونه کړي، په خپلو مينځو کې به په خونړيو جګړو واوړي، اداره به يې وشنيږي. د مجاهدينو مخالفين به په ګڼو جهتونو وويشل شي، ټول جهتونه به له يو بل سره ښکر په ښکر شي. په دې صورت کې به په هيواد کې په حکومتي سطح د واک تشه رامينځته شي؛ د هيواد ژغورنې لپاره به د ټول ولس سترګې مجاهدينو ته وروا وړي او ترينه وبه غواړي چې هيواد له شته اوړدوړ څخه وژغوري او په هيواد کې خپل نظام تشکيل کړي. نړيوال به هم په زغرده مجاهدينو ته د ټول واک د نيولو له امله د ملامتۍ ګوته نشي نيولای، په دې توګه به له يوې خوا د تيت او پرک او په خپلو مينځو کې په جګړو کې د اخته دښمن له مينځه وړل مجاهدينو ته اسانه وي، له بله پلوه به د ټول ملت ملاتړ له مجاهدينو سره وي او له بله خوا به مجاهدين تر ډيره حده له نړيوال فشار او ګواښونو څخه بې غمه وي. دويم اختيار دا دی چې مجاهدين دې د يرغلګرو له بشپړ وتلو څخه وروسته د ټول هيواد د فتحې عمليات پيل کړي خو ټول مجاهدين دې پکې برخه نه اخلي؛ د بيلګې په ډول پنځوس سلنه مجاهدين دې عملياتو کې ګډون وکړي او پاتې مجاهدين دې په خپلو معسکرونو کې پاتې شي. ډېر مجاهدين له مدرسو څخه فارغ فاضلان، حافظان او په دين او دنيا پوه افراد دي، دا افراد که د ټولو مجاهدينو ديرش سلنه تخمين کړو، او ورسره په څنګ کې شل سلنه هغه افراد چې تر دوه کلونو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روزنه یې حتمي ده یو ځای کړو او عملیاتو ته یې ولیږو او پاتې پنځوس سلنه مجاهدینو ته اجازه ورکړو چې خپله دوه کلنه تربیوي دوره بشپړه کړي، په دې توګه به دوه کاله وروسته دا پنځوس سلنه مجاهدین له روزلو وروسته له هغو دیرش سلنه وار له مخه جوړو مجاهدینو سره یو ځای شي او خپلو پوځي عملیاتو ته به دوام ورکړي او هغه شل سلنه مجاهدین چې تر څوارلس میاشتې روزنې وروسته یې خپله روزنه متوقفه کړې او عملیاتو ته تللي وو، بیرته معسکرونو ته راوګرځي او د خپلې روزنیزې دورې پاتې لس میاشتې به هم بشپړې کړي. د دې لس میاشتو په موده کې به د ټولو مجاهدینو اتیا سلنه په نظامي عملیاتو بوخت وي او تر لس میاشتو وروسته به دا شل سلنه مجاهدین هم بیرته عملیاتو ته ورګرځي او په دې توګه به سل سلنه مجاهدین په پوځي عملیاتو بوختیږي.

د چمتوالي په موده کې دې د مجاهدینو د پوځي او اسلامي ـ فکري روزنې سربیره د پوځي عملیاتو له لارې د هیواد د فتحې تفصیلي پلان او نقشه هم ترتیب شي. د مجاهدینو قوماندانان دې خصوصا او نور مجاهدین دې عموما د هیواد په ټولو ښارونو او سیمو څو څو ځله وګرځول شي او په هره سیمه او هر ښار کې دې کوڅه په کوڅه بلد کړای شي. که ممکنه وي ټولو مجاهدینو ته دې نظامي یوني فورم یا پوځي لباسونه چمتو شي او مجاهدینو ته دې د یوه منظم پوځ په څېر نظم او تشکیلات ورپه برخه شي.

د چمتوالي په دوره کې دې په یو مخیز ډول ټول پوځي عملیاتونه نه ځنډول کیږي، بلکه مثلا د ټولو عملیاتونو شل سلنه عملیاتونه دې جاري وساتل شي، دښمن دې په ازادانه ډول په هیواد کې تحرک ته نه پرېښودل کیږي او په دوامداره ډول دې تر پوځي ګوزارونو لاندې ونیول شي. د چمتوالي په دوره کې دې په ټول هیواد کې له قومي مشرانو، بانفوذه اشخاصو، د ګوډاګی اداري محلي منصوبینو، محلی زورواکانو او جګړه مارانو سره خبرې او تفاهم دوام ولري او په څنګ کې دې په عمومي ډول د نوي نظام راتلو ته د ټول ولس په فکر جوړونې کار وشي، مانا دا چې فکري او فرهنګي فعالیتونو ته دې لا ډېر زور ورکړل شي.

۱۱ـ د اسلامي فکر لرونکو محصلینو او عصري تعلیم یافته ګانو د لیستونو چمتو کول

څومره به ښه وه او اوس به څومره د داډ او امید ځای ؤ چې که مجاهدینو لس یا پنځلس کاله وړاندې ښوونځیو ته خپل اسلامي ـ انقلابي نصاب چمتو کړی وای، مدارسو ته یې د عصري علومو نصاب ترتیب کړی وای، مجاهدینو خپل پوهنتونونه فعال کړي وای... اوس به موږ سلګونه زره په دیني او عصري دواړو علومو باندې سنبال فکري او شعوري مسلمان ځوانان درلودلای. که مجاهدینو لس کاله وړاندې مثلا د مدرسو زر تنه فارغ ذهین او با استعداده فاضلان د عصري علومو د لس تنه تکړه استادانو په واسطه د پنځه کلونو لپاره تر منظمې روزنې لاندې نیولي وای نو پنځه کاله وړاندې به موږ زر تنه په دیني او عصري علومو سنبال تکړه استادان درلودای؛ دې زر تنو استادانو څخه که هر یوه سل تنه د مدارسو فارغان، یا ملایان د پنځه کلونو لپاره تر روزنې لاندې نیولای وای نو اوس به موږ سل زره تنه داسې ځوانان لرلای چې د دیني او عصري دواړو علومو خاوندان به وو. په دې ترتیب باندې د سل زرو تنو په عصري علومو باندې د سنبالولو ټول مصارف به د ټول هیواد په کچه د یو کال نظامي عملیاتو د ټولو مصارفو له یو سلنې څخه هم کم وو خو نتیجه به یې ډېره ښه او ګټه به یې ډېره زیاته وه. اوس خو دا چارې ندي ترسره شوي او مجاهدین دا دې عملا له مبارزاتي تشکیل څخه د هیواد په سطح نظام ته د ننوتلو په حال کې دي. د دیني او عصري دواړو علومو لرونکي مجاهدین او د مجاهدینو پلوي ځوانان ډېر کم دي. په داسې حال کې چې د نظام د جوړولو او چلولو لپاره یواځې دیني پوهه کفایت نه کوي بلکه په څنګ کې یې په دنیا پوهېدل او د عصري علومو درلودل هم لازم دي. نو په اوس وخت کې چې په دې برخه کې یوڅه د مجاهدینو لپاره اړین دي هغه دا دي چې مجاهدین دې په ټول هیواد کې د پوهنتونونو د هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محصلینو د بشپړې پیژندنې لیستونه چمتو کړي چې جهادي فکر لري، د هیواد د استقلال او دلته د سوچه اسلامي نظام هیله مند دي. نه یواځې د برحاله محصلینو بلکه د هغو عصري تعلیم یافته ګانو لیستونه دې هم ترتیب شي چې اسلامی او جهادي فکر لري او په تیرو شاوخوا پنځلس کلونو کې له پوهنتونونو څخه فارغ شوي دي. د دا ډول محصلینو د لیستونو برابرول سخت کار نه دي او د همدې محصلینو پر مټ د فارغ شویو ځوانانو پیژندنه هم کیدای شي. مثلا یو فکري محصل چې سږ کال یې د پوهنتون د څلور کلنې دورې وروستی کال دی، د خپل پوهنځي د تیرو دري کلونو د فارغینو په ډله کې په اسلامي فکر سنبال ټول کسان پیژني. د دې محصل د لومړي کال په پای کې فارغ شوی فکري محصلین د خپلې دورې په اوږدو کې د درې یا څلور کلونو د فارغینو تر مینځ فکري محصلین پیژني.... په همدې ډول د ټول هیواد په سطحه په اسانی سره د فکري محصلینو او عصري تعلیم لرونکو د پیژندې نوم لړونه چمتو کیدای شي. په نوي خپلواک اسلامي نظام کې همدا محصلین په اخلاص سره د خپلو مجاهدینو ورونو تر څنګ په بیلابیلو برخو کې د خپل ولس خدمت کولای شي. مسلکي او فني برخو کې دې دا ډول فکري ځوانانو ته د خدمت کولو لپاره لومړیتوب ورکول شي، تعداد به یې کم وي بنايي ټولو بستونو ته ونه رسیږي، پاتې خالي بستونه دې بیا د اوسنی اداري کارکوونکو یا نورو غیرفکري او غیر اعتمادي کسانو ته تر یو وخت وسپارل شي. داسې که ونشي نو فکري ځوانان به مو همداسې ګرځي او زموږ په مسلکي بستونو به هغو کسانو ډېې وهلې وي چې د ډیموکراسی عاشقان او د ډالرو او دنیا شوقیان به وي، مجاهدینو سره به فکرا جوړ نه وي، غلا، اختلاس او بل هر ډول رذالت څخه به مخ نه اړوي...

۱۲- د سیمې او نړۍ له هیوادونو سره د سولې د یو بل په هیوادونو کې د نه مداخلې او دوه اړخیزو همکاریو د تړونونو ترسره کولو ته د چمتوالي ښکاره کول

مجاهدین دې د سیمې او نړۍ له نورو هیوادونو سره هم د سولې او نه جګړې کولو، د یو بل په هیوادونو کې د نه لاسوهنې او د دوه طرفه همکاریو د تړونونو ترسره کولو ته خپله اماده ګی وښیي ، مجاهدین دې په ډاګه کړي چې دوی د دا ډول تړونونو ترسره کولو ته همدا اوس هم چمتوالی لري او که دوی په افغانستان کې د نظام په جوړولو بریالي کیږي نو هغه مهال به هم دوی چمتو وي چې دسیمې او نړۍ له هیوادونو سره دا ډول تړونونه رامینځته کړي.

۱۳- د عامو افغانانو د زړونو ګټل او د ټول ولس د همکارۍ راجلبول

د ولس د ملاتړ د خپلولو لپاره دې مجاهدین لاندې درې اساسي چارې ترسره کړي:

۱- مجاهدین دې خپلې ټولې هڅې په کار واچوي تر څو د سولې، مذاکراتو او تفاهم له لارې د هیواد روانه معضله حل او د خپلواک اسلامي نظام په قیام بریالي شي.

۲- که د تفاهم او مذاکراتو له لارې د هیواد د معضلې حلول او اسلامي نظام ته رسیدل ناشوني کیږي نو اسلامي امارت به د روزل شویو، مخلصو، پاکو، شعوري او په ولس زړه سوځونکو مجاهدینو په واسطه د ټول هیواد د فتحې عملیات په لاره اچوي.

۳- اسلامي امارت دې په لیکلې بڼه د یوه کتاب له لارې په هیواد کې د راتلونکې اسلامي نظام جوړښت او څرنګوالی ملت ته شرح کړي. مجاهدین په هیواد کې د دولت دارۍ او د هیواد د ابادولو او پرمختګ لپاره کوم پروګرامونه ، پلانونه او ستراتیژۍ لري. د هیواد لپاره خپلې ټولې طرحې او پلانونه دې هیوادوالو ته د یوه کتاب له لارې وړاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورتنیو درې مواردو څخه مو په دوه مواردو په تفصیل سره بحث وکړ اوس به په دریم مورد باندې یو څه مفصل بحث وکړو:

هر افغان دا تلوسه لري چې د مجاهدینو د راتلونکي دولت د څرنګوالي په اړه پوه شي؛ فعلا هیڅوک هم نه پوهیږي چې د مجاهدینو دا ځل حکومت داري به څنګه وي. ډېر وګړي داسې ګمان کوي ، چې که مجاهدین په هیواد باندې پنځوس کاله هم حاکم پاتې شي، نه به افغانستان د پیاوړي پوځ خاوند شي او نه هم د ښه اقتصاد، نه به هیواد په تعلیم کې پرمختګ وکړي، نه هم په صنعت او تجارت کې ، نه به د هیواد زراعت په پښو ودرېږي، نه به هم د هیواد لویې لارې او ښاورونه آباد شي او نه هم کلي او ولسوالۍ، نه به هم افغانان پیسه داره، آسوده او د ښه ژوند خاوندان شي، د ژوند ټولې چارې به افقي سیر لري، په یوه برخه کې به هم د صعود او پرمختګ څرک نه لګیږي. که د نړۍ هیوادونه د مجاهدینو له حکومت سره مالي مرستې ونه کړي نو د پوځ او عسکرو تنخوا ګانې به له کومې بودیجې څخه برابرېږي. ښوونځي، پوهنتونونه او شفاخانې به په کومو پیسو فعالې او چلول کیږي؟ د امربالمعروف او نهی عن المنکر اداره به په کومه طریقه او له کومو لارو څخه په ټولنه کې نیکیو ته وده ورکوي او د بدیو مخه به نیسي؟ ښځې به له کومو حقوقو څخه برخمنې وي، ښوونځي او پوهنتونونه به یې څنګه وي، ایا د هیواد ابادولو، صنعتي کولو او پرمختګ ته به کار کیږي؟ دا هغه پوښتنې دي چې تر ډېره پورې یې حتی له عامو مجاهدینو سره هم ځوابونه نشته. د ډیموکراسۍ د انتخاباتو لپاره کاندیدان خلکو ته د کمپاینونو پر مهال ډېرې وعدې ورکوي، د هیواد د ابادولو او پرمختګ لپاره خپلې طرحې او پلانونه له خلکو سره شریکوي او خلک هم بیا د همدې پلانونو او طرحو له مخې د کاندید ملاتړ کوي او خپله رایه ورکوي.هلته خو زیاتره وعدې دروغجنې، پلانونه او طرحې خیالي او ارماني وي او یوازې د خلکو د غولولو او د هغوی د رایې د ترلاسه کولو لپاره وړاندې کیږي. خو په اوس وخت کې چې مجاهدین نظام او دولت دارۍ ته د داخلېدو په درشل کې دي، د راتلونکې دولت دارۍ په اړه، د هیواد لپاره د مجاهدینو د طرحو، پلانونو، نیتونو او ارادو په هکله باید ولس ته مفصل معلومات ورکول شي، مجاهدین اړ ندي چې دروغ ووایي، د راتلونکي افغانستان لپاره دې خپلې ارادې له ولس سره شریکې کړي دا چې بیا دوی څومره توانیږي چې د خپلو ارادو ترسره کولو ته ورسیږي دا بیله خبره ده. د بیلګې په ډول که مجاهدین ولس ته ووایي چې موږ غواړو او عزم لرو چې افغانستان یو ازاد، بې طرفه، اباد، پرمختللی او له نړۍ سره سیال هیواد کړو. ښه اوس دې مجاهدین دا ډول افغانستان ته د رسیدو لپاره خپله تفصیلي تګلاره او نقشه له ملت سره شریکه کړي... ډېری خلک مجاهدینو ته په دې خوشبین نه دي چې هغوی فکر کوي چې مجاهدین د دولت کولو خلک نه دي، اصلا د نظام چلولو وړتیا نه لري، مجاهدینو ته یوازې د یوې جنګې ډلې په سترګه ګوري. که مجاهدین د راتلونکي افغانستان لپاره خپله تفصیلي برنامه هیوادوالو ته وړاندې کړي نو دا ډله خلک به(چې ګڼ شمیر علمي څېرې، محصلین، استادان او په ټوله کې د هیواد تعلیم یافته طبقه پکې راځي) مجاهدینو ته خوشبین شي، او د مجاهدینو ملګري او همکاران به شي. نور د مجاهدینو ډېری مخالفین به له مخالفتونو څخه لاس واخلي په عام ولس کې به د مجاهدینو ملاتړ او له هغوی سره لیوالتیا زیاته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانانو تر مینځ تفاهمات، مذاکرات له کوم ځایه پیل شي؟ او د علماء کرامو لویه جرګه

د افغانانو تر مینځ خبرو اترو کې باید ټول لوري په دې توافق وکړي چې ټولې فیصلې به د اسلام د مبارک دین د هدایاتو له مخې کوي، ټول مسائل به د قرآن کریم او سنت له مخې ارزول کېږي کوم موارد چې له قرآنکریم او سنت سره مخالف وو هغه به مردود او د قرآن کریم او سنتو سره موافق موارد به منل کېږي. په فروعاتو او اختلافي موضوعاتو کې به حنفي فقه د اعتبار وړ وي، د نظام څرنګوالی به د اسلام د مبارک دین له لارښوونو او د اسلامي سیاست د پوهانو له تشریحاتو او په تېر تاریخ کې د اسلامي نظامونو جوړښت ته په کتو سره سم به تاکل کېږي او بالاخره په ټولو برخو کې به د اسلام سپیڅلی دین د سم والی یا ناسم والی یواځینی محک او معیار وي.

په بین الافغاني مذاکراتو کې تر ټولو لومړی باید د هیواد تېر شل کلن وضعیت وڅیړل شي، د قرآن کریم او حدیثو په رڼا کې په تیره شل کلنه جګړه کې کوم لوری په حق ؤ، طالبان که امریکا او ورسره بهرني او کورني ملګري یې؟ هیواد ته د امریکایانو او د هغوی د ائتلافیانو راتګ یرغل ؤ که نه؟ هیواد مستعمره ؤ که نه؟ په هیواد کې پراته بهرني پوځونه حربي کفار ؤ، که مستأمنین، ذمیان یا معاهدین؟ په هیواد کې جهاد فرض عین ؤ که نه؟ د طالبانو مبارزه د دین له لارښوونو سره سم د اسلام او وطن د دفاع او ازادئ لپاره وه که د پاکستان یا کوم بل ګاونډی په امر د هغوی د ګټو د خوندیتوب او د هیواد د ویجاړولو او وروسته پاتې کولو لپاره؟ طالبان خپلواک مجاهدین او مهاجرین ؤ که د ای ایس ای ایجنټان او غلامان؟ د بهرنیو له خوا رامینځته شوی جوړښت، اداره وه که نظام؟ د اسلام او افغاني ارزښتونو، تاریخي واقعیتونو او نړیوال سیاست له مخې د بهرنیو له خوا رامنځته شوی جوړښت، خپلواک ؤ، که مزدور، ګوډاګی او اجیر؟ د بهرنیو له خوا رامینځه شوی جوړښت اسلامي ؤ که غیر اسلامي؟ دا جوړښت د هیوادوالو په خدمت کې ؤ که د بهرنیو په ګټه له هیوادوالو سره په جګړه کې؟ په هیواد کې خصوصا په محاکمو کې فیصلې د شریعت له مخې کیدلې که د کوم بل قانون په اساس؟ په اقتصادي برخه کې اسلامي اقتصادي نظام پلی ؤ که غربي پانګوال نظام؟ له بهرنیانو سره د امنیتي تړون امضاء کول او هغوی ته اډې او قضایي مصئونیت ورکول د اسلام او وطن په خیر او په ګټه ؤ که په شر او تاوان؟

پورتنیو ټولو نکاتو باندې باید اوږده او ژور بحثونه وشي، او ټولو پوښتنو ته سم ځوابونه وموندل شي، د بحثونو په پای کې که ثابته شي چې په تېر شاوخوا شل کلن دوران کې هیواد د امریکایانو او د هغوی د ائتلافیانو له خوا مستعمره ؤ، د هغوی رامینځته شوې اداره لاسپوڅې، ګوډاګی او غیراسلامي وه، د بهرنیو سره په څنګ کې ولاړ او همکار افغانان په غلطه وو. د طالبانو جګړه سپیڅلی ، فرض عین جهاد ؤ. او طالبان په تېره کې د انګریز او روسانو پر وړاندې د جنګیدونکو غازیانو په څېر د دین او هیواد په ننګ ولاړ خپلواک او سربښندونکي مجاهدین وو. نو د طالبانو مخالف مذاکره چیان به په اسانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل اشتباهات ومني او د دین او هیواد په ګټه به د طالبانو ټولو شرایطو ته غاړه کیږدي، د طالبانو په مشرئ د هیواد له راتلونکي اسلامي نظام سره به موافقه وکړي او له مخالفتونه څخه به لاس په سر شي.

د افغانانو په خپل مینځي تفاهماتو کې باید جمهوریت او ډیموکراسي د اسلام له نظره تر څیړنې لاندې ونیول شي، د جمهوریت یا ډیموکراسی پس منظر تشریح شي، او بیا دا ثابته شي چې ایا جمهوریت له اسلام سره موافق دی، او که له اسلام سره په ټکر کې قرار لري؟ سیکولریزم تر بحث لاندې ونیول شي او د اسلام له نظره د سیکولریزم مردودوالی او د سیکولرانو تکفیر واضح شي.

د اسلام له مخې د جمهوریت کفر او ناسموالی څرګندول به د طالبانو مخالفو مرکچیانو ته دا جرأت ورنه کړي چې د جمهوریت په نظام باندې بې ځای تأکید وکړي او جمهوریت خپله سره کرښه وټاکي، د جمهوریت څخه د دفاع په پلمه مذاکرات اوږده کړي، یا هم طالبانو باندې د جمهوریت د منلو هڅه وکړي، هغوی څخه په انتخاباتو باندې د توافق غوښتنه وکړي او نورو ډیموکراتیکو پروسو کې د شراکت کولو بلنې ورکړي.

د ښځو د تعلیم، کار او نورو حقوقو په اړوند، همدا راز د بیان د ازادئ او د رسنیو د فعالیت د حدودو په اړه، شخصي ازادئ او نورو حقوقو او ازادیو په ارتباط دې په هیواد کې د علماء کرامو د یوې لوېې غونډې رابلل دې په مخالف اړخ ومنل شي. د علماء کرامو دا غونډه دې د مذاکراتو په جریان کې راوغوښتل شي او د هیواد په داخل کې دې ترسره شي، د غونډې د ځای، د امنیت نیولو، لوجستیک او په غونډه کې د ګډونکوونکو علماء کرامو د غوره کولو په میکانیزم دې له مخالف جهت سره مذاکره وشي. د هیواد هغه حنفي مذهبه علماء کرام دې د غونډې ګډونوال شي چې د ولس په مینځ کې ژوند کوي، خطیبان، مبلغین او مدرسین دي، په خلکو کې منلي او د پراخه نفوذ او تاثیر خاوندان دي، د کابل اداره کې یې نه پخوا دنده ترسره کړې او نه یې اوسني مأمورین دي، د ښه پس منظر لرونکي او په تقوی او زهد کې مشهوره څېرې دي. که ممکنه او مناسبه وي نو له هیواد څخه بهر مشهور، متقي او بارسوخه علماء کرام دې هم د علماء کرامو جرګې ته راوغوښتل شي.

د علماء کرامو جرګه به د اسلام له نظره لاندې موضوعات شرح کړي:

آیا ښځې کولای شي چې له نارینه وو سره یو ځای په یوه ټولګي یا یوه دفتر کې تعلیم، تحصیل یا کار وکړي؟ آیا ښځې کولای شي چې سندرې ووایي، کنسرتونه ورکړي او موډلینګ وکړي؟ آیا ښځې کولای شي چې بهرنیو هیوادونو ته له خپلي کورنۍ پرته په یوازې سره په زده کړې، کار، سیاحت او یا کوم بل هدف پسې ولاړې شي؟ آیا ښځې کولای شي چې د سریالونو، ډرامو او فیلمونو لوبغاړې شي؟ آیا ښځې کولای شي چې د کیمرو او تماشاچیانو پر وړاندې د فوټبال یا کیرکټ لوبې وکړي، بایسکلې وځغلوي، د سکای په تختو وښوویږي او یا کومه بله لوبه وکړي؟ آیا ښځې کولای شي چې له شرعي محرم پرته سفر وکړي؟ له حجاب څخه پرته ښارونو ته وتلای شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا د هیواد د تلویزیونونو په پردو بهرني او کورني سریالونه، ډرامې، فلمونه، سندرې، رقصونه ... نشریدای شي؟ ښځینه ژورنالستاني په تلویزیون، او راډیو کې کار کولای شي، که کولای یې شي په کومو شرایطو؟ راډیوګانې، چاپي او انټرنیټي رسنۍ د کومو شرایطو پر اساس فعالیت کولای شي او د دوی د فعالیت ساحه کومه ده؟

د بیان د ازادۍ سرحدونه کوم دي؟ آیا هر څوک هر څه ویلای شي؟ ایا دیني او ملي ارزښتونو ته د سپکاوي اجازه شته؟ ایا په هیواد کې عیسویت، یهودیت، الحاد او نورو بې دینیو ته د دعوت اجازه شته؟ مرتد به سرې سترګې ګرځي، که پر اعدام به محکومیږي؟ قاتل بندي شي که قصاص؟ له غله څخه لاس غوځ شي که محبس ته واچول شي؟ زاني په دُرو ووهل شي یا رجم شي او که څو میاشتې یا کلونه زنداني شي؟ د نکاح د فسخې حق به یواځې له خاوند سره وي که ښځه به هم کولای شي چې نکاح فسخ او خپل خاوند خوشې کړي؟

ایا دهیواد په بانکي او اقتصادي سیستم کې سودي معاملو، احتکار او انحصار ته جواز ورکړل شي؟ اداري فساد او اختلاس سطحي وبلل شي؟ اداري مفسدین او اختلاس کوونکي ازاد پرېښودل شي؟ د شرابو او مخدره توکو له کاروبار سره څه وشي؟

ایا په مکلفو کسانو د نظام له لوري جبرا لمونځ اداء کیدای شي، روژه پرې نیول کیدای شي،زکات ترې راټولیدای شي، ږیرې پرې پرېښودل کیدای شي؟ حجاب پرې اغوستل کیدای شي؟ له قمار، بچه بازۍ، فحشاء، نشو، د موسیقۍ له مجالسو او اوریدو او نورو منکراتو څخه منع کیدای شي؟

د اسلام د سپیڅلي دین د لارښوونو له مخې د پورتنیو او ډېرو نورو مواردو تشریح او تفصیل به د علماء کرامو لویه جرګه په یوه کتاب کې راټول او د مجاهدینو او د هغوی د مخالفینو مخې ته به یې کېږدي. د پورتنیو مواردو توضیح که څه هم له چا پټه نه ده، خو فعلا لویه ستونزه دا ده چې د طالبانو له لوري له پورتنیو مواردو سره د اسلام له نظره د هغوی تعامل؛ د مخالفینو له لوري د طالبانو خپل مزاج بلل کېږي. مخالفین د ناپوهۍ له امله په ناشعوري توګه او یا هم په شعوري توګه عمدا تبلیغوي چې طالبان افراطیان دي، د ښځو د تعلیم، کار او لوبو مخالف دي، له هنر او موسیقۍ سره دښمني لري، په خلکو جبرا لمونځونه کوي، سریالونه، ډرامې، د ساعت تیرۍ محفلونه، عیشونه او خوندونه نه خوښوي... سخت طبیعته او سخت مزاجه خلک دي... خو که د علماء کرامو لویه جرګه دا ټول موارد تشریح کړي، او دې لویې جرګې ته پراخ ملي او نړیوال رسنیز انعکاس ورکړل شي او بیا د لویې جرګې له لوري په پورتنیو مواردو مشتمل اسناد په پراخه کچه نشر شي، نو د بهرنیو او کورنیو مخالفینو خولې به وتړل شي، کورني ناپوه مخالفین به پوه شي او دې ټولو مواردو ته به د علماء کرامو له تشریح سره سم غاړه کېږدي، او هغوی به، چې عمدا یې د دې مواردو په اړه په طالبانو تورونه پورې کول او ویل به یې چې اسلام پراخه دین دی د هر څه ګنجایش پکې شته؛ لږتر لږه دا جرأت نه کوي چې بیا هم د دې روښانه اسنادو په شتون کې خپلو تورونو او ادعاوو ته دوام ورکړي او یا به هم مجبور وي چې مخامخ په اسلام باندې نیوکې وکړي، په دې صورت کې به د دوی اصلي شیطاني څېرې ټول ملت ته ښکاره او بیا به یې دلته ورځې او شپې صبا کول سخت وي. د ښځو د حقوقو، د بشر د حقوقو، مدني ازادیو، ډیموکراسۍ... د بهرنیو ډنډورچیانو مخه به هم نیول شوې وي، هغوی به اړ وي چې لږ تر لږه د افغانستان په اړه په دې مواردو کې له خپل شیطانت څخه تیر شي او که نه تیرېږي بیا به ټول خلک پوهیږي چې دا ډنډورچیان له طالبانو سره نه بلکې له ټول اسلام او افغاني کلتور سره دښمني لري او د مختلفو رنګینو شعارونو تر چتر لاندې خپل مختلف شوم اهداف تعقیبوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د علماء کرامو جرګه دې د هیواد په داخل کې په کندهار، هلمند، کابل، ننګرهار یا هم په کوم بل ولایت کې جوړه شي. کومه لویه دیني مدرسه یا هم پوهنتون د نوموړې جرګې د جوړولو لپاره مناسب ځای کیدای شي. د جرګې د امنیت د خوندیتوب لپاره به له مخالف اړخ سره په تفاهم کې شمیر مجاهدین هم ګمارل کیږي او په ښه توګه د جرګې د امنیت د تأمینولو لپاره به له مخالف جهت سره په تفاهم او هم اهنګۍ ګډ امنیتي پلان جوړیږي.

بله مهمه موضوع د نوي اسلامي نظام بهرنی سیاست په ځانګړې توګه د ملګرو ملتونو او نورو سازمانونو کې د هیواد غړیتوب او د نړیوالو اعلامیه، کنوانسیونونو، قوانینو او میثاقونو منل یا نه منل دي. په دې برخه کې دې د هیواد ځرګند دریځ دا شي چې: افغانستان ټول هغه نړیوال قوانین، میثاقونه او اعلامیې یا یې هم هغه برخې چې د اسلام له دین سره په ټکر کې نه وي؛ مني. د اسلامي امارت د علماء کرامو او سیاست پوهانو له لوري دې ټول نړیوال قوانین، کنوانسیونونه، اعلامیې او میثاقونه وڅیړل شي او هغه برخې دې یې په نښه کړي کومې چې له اسلام سره ټکر لري. له قرآنکریم او احادیثو څخه د مفصلو دلایلو پر مټ دې له اسلام سره د دې برخو ټکر والی واضح کړي او خپلې څیړنې دې په یو سند کې چمتو کړي. بیا دې د ملګرو ملتونو او نورو نړیوالو ادارو سره مذاکراتو ته داخل شي او هغوی ته قناعت ورکړي چې په افغانستان باندې د هغو مواردو د منلو په اړه دې له تأکید څخه تېر شي کوم چې د افغانستان د خلکو له دین او عقایدو سره په ټکر کې دي او د اسلامي امارت علماء کرامو او سیاست پوهانو وار له مخه له مفصلو دلایلو سره لیست کړي دي. په تولنه نړۍ کې خلک د پاسپورټ او ویزې په درلودلو سره له یوه هیواد څخه بل هیواد ته سفر کوي، خو موږ ولیدل چې د اسلامي امارت نماینده ګانو پرته له ویزې او پاسپورټ څخه سفرونه وکړل. دا هم کیدای شي چې د ټولو نورو هیوادونو په خلاف په افغانستان باندې له اسلام سره د ټکر مادو د منلو په اړوند نړیوال له خپل دریځ څخه تیر شي او له افغانستان سره په مذاکراتو کې ټول هغه موارد په نښه او نړیوالو ته اعلان کړي کوم چې له اسلام سره په ټکر کې دي او نړیوال نه غواړي چې په افغانستان باندې یې حتما ومني. د علماء کرامو د لویې جرګې څیړنې او چمتو کړي اسناد هم د اسلامي امارت لپاره لوی او نه ماتیدونکي دلایل کیدای شي تر څو یې نړیوالو ته وروړاندې او هغوی وپوهوي چې دا د دوی شخصي مزاج او غوښتنه نه ده، بلکه د اسلام د مبارک دین لارښوونې هم دا ډول دي او دوی مکلف دې چې د خپل دین او عقیدې غوښتنو ته ژمن پاتې شي.

د افغانستان د نوي دولت اولویتونه

د غربیانو له یرغل وړاندې په ټول هیواد د طالبانو واکمنې هر چا لیدلې یا ترینه خبر دي؛ اوس د هر چا زړه ته دا پخه لویدلې چې د غربیانو له ماتې وروسته طالبان د هغوی ګوډاګیان په آسانۍ سره راپرځولی او ټول هیواد تر ولکې لاندې راوستلی شي، په دې د هر چا باور دی، چې طالبان لکه د تېر ځل په څېر بیا هم په ټول هیواد کې د امنیت او عدالت د ټینګښت وړتیا لري، شریعت تطبیقولای شي، په نیکیو امر او له بدیو څخه نهي، دمخدره موادو کښت صفر او غصب شوې دولتي ځمکې بېرته راګرځولی شي.

خو ډېر وګړي داسې ګمان کوي ، چې که طالبان په هیواد باندې پنځوس کاله هم حاکم پاتې شي، نه به افغانستان د پیاوړي پوځ خاوند شي او نه هم د ښه اقتصاد، نه به هیواد په تعلیم کې پرمختګ وکړي، نه هم په صنعت او تجارت کې ، نه به د هیواد زراعت په پښو ودرېږي، نه به هم د هیواد لویې لارې او ښارونه آباد شي او نه هم کلي او ولسوالۍ، نه به هم افغانان پیسه داره، آسوده او د ښه ژوند خاوندان شي، د ژوند ټولې چارې به افقي سیر لري، په یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه کې به هم د صعود او پرمختګ څرک نه لګېږي. دا وګړي داسې انګېرنه لري؛ په داسې حال کې چې طالبان له نیمې نړۍ سره جګړه کوي، آزاد او مستقل هیواد غواړي، د مالي مرستو په بدل کې هیچا ته هم سر نه ټیټوي، نو د ښه پوځ جوړولو لپاره به سرتیرو ته معاشونه له کومه کړي، پوځ به په کومو پیسو مجهز او غښتلی کړي، پوهنتون او ښوونځی به په کومو پیسو فعال وساتي، د معلم او استاد تنخوا به له کومو پیسو ورکړي، د محصل خوراک به په کومو پیسو واخلي، لارې او ښارونه به په کومه خزانه آباد کړي؟

په هیواد کې د بشپړ اسلامي نظام له قیام څخه وروسته له افغانستان سره د نړیوالو د ډیپلوماتیکو او اقتصادي اړیکو او مرستو په اړه څو احتماله شتون لري:

- ✓ نړیوال افغانستان په رسمیت پیژني او په عادي توګه ډیپلوماتیکي او اقتصادي اړیکې ورسره پالي او په مختلفو برخو کې مرستې ورسره کوي.
- ✓ نړیوال افغانستان په رسمیت نه پیژني، اقتصادي بندیزونه پرې لګوي، مرستې نه کوي او ډیپلوماتیکي اړیکې نه پالي.
- ✓ ځیني نړیوال قدرتونه افغانستان ته لاس ورکوي، په رسمیت یې پیژني او اقتصادي راکړه ورکړه ورسره کوي.

موږ باید د لومړي احتمال لپاره چمتوالی ونیسو، موږ داسې فرض کړو چې موږ ته به په افغانستان کې د بشپړ اسلامي نظام قایمول، له موږ سره د نړیوالو د پرېکون په بیه پرېوځي. په دې صورت کې به موږ داسې پلانونه ترتیبوو چې له موجوده امکاناتو څخه اعظمي ګټه پورته شي؛ خلکو ته اساسي خدمات چمتو شي؛ ښوونځي، پوهنتونونه او روغتیایي سکتور فعال وساتل شي او پرمختیایي سیر ورکړل شي. پراخه پوځ جوړ او د وخت په تیریدو پیاوړی او مجهز کړل شي، ټول مهاجرین هیواد ته راستانه کړل شي، دولتي غصب شوې ځمکې بیرته راوګرځول شي، د مخدره موادو کښت صفر او په مخدره موادو روږدي کسان تر درملنې لاندې ونیول شي. خلک په دیني او فکري پوهه سنبال، د دولت ملاتړي، د نړیوالو د پریکون له امله له خپل دولت سره د سختو شپو او د نورې نړۍ په نسبت ستونزمن ژوند تېرولو ته چمتو او هیواد ته بیا ځل د یرغلګرو د راتګ مخالف او د راتګ په صورت کې یې غزا ته تیار شي.

موږ په لاندې کرښو کې د هیواد د آبادۍ او پرمختګ په برخه کې د طالبانو په وړتیاوو بحث کوو؛ لومړۍ برخه کې په دې غږېږو چې طالبان به له کومو لارو نه په ګټه اخستنې سره خپل پوځ په پښو ودروي، په هیواد کې به ښوونځي ، پوهنتونونه او روغتونونه فعال وساتي او غصب شوې دولتي ځمکې به بیرته له غاصبانو څخه راوګرځوي.

په دویمه برخه کې د هیواد د آبادۍ او پرمختګ لپاره د نوي دولت په ... کلن پراختیایي پلان باندې رڼا اچوو؛ د حکومت له خوا له ګمرکونو، ښارونو ، ځمکو، او سوداګرو څخه راټول شوي مالیات، له منځنۍ آسیا نه جنوبي آسیا ته د افغانستان له لارې د انتقالیدونکي ګاز او برق له درکه ترلاسه کیدونکي عایدات، د هیواد غني کاني زېرمې، په هیواد کې د وطن میشتو او بهر میشتو افغان پانګوالو پانګونه، د پانګوالو او سوداګرو مرستې او پورونه او د ځیني هیوادونو بې قیده او شرطه مرستې او بې سوده او بې قیده او شرطه پورونه به د طالبانو د لوی پراختیایي پلان د پلي کولو لپاره عمده مالي سرچینې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هیواد کې نوی دولت له موجوده امکاناتو څخه په استفاده په لاندې توګه سل په سله کولای شي، چې د هیواد پوځ، ښوونځي ، پوهنتونونه او د عامې روغتیا برخې فعالې وساتي، سمبال یې کړي ، او پرمختیایي سیر ورکړي.(البته دا یواځې او یواځې یوه بیلګه ده، داسې کوم پلان نه دی چې وار له مخه ورته اراده شوې وي، ممکن له دې څخه په کومه بله اسانه او ارزانه لار د نوموړو کارونو د ترسره کولو شونتیا موجوده وي.)

عسکر: عسکري به په ټولو افغانانو جبري کېږي؛ هر ځوان به مکلف وي چې د بېلګې په توګه ۲ یا ۳ کاله خپل هیواد او خلکو ته د عسکرۍ خدمت وکړي. د پوځ یوه برخه به هغه مجاهد ځوانان وي چې په خپله خوښه یې د دین او وطن ساتنې ته ځانونه وقف کړي وي.

د عسکرو په لیکو کې به پراخه او منظم روزنیز جال خپور وي؛ د مکلفیت په دوره کې به هر عسکر تر پراخې فکري او اسلامي روزنې لاندې نیول کیږي، هر عسکر به خپله د مکلفیت دوره په داسې حال کې سرته رسوي چې د بشپړو پوځي مهارتونو د ترلاسه کولو تر څنګ به په لیک ،لوست، اسلامي عقیده او فکر باندې هم پوهېږي، داسې مجاهد به ترینه جوړ شوی وي چې هره ګړۍ به د اسلام او وطن په دفاع کې ځان قربانولو ته چمتو وي.

ښوونځي: ښوونځي به د دولت له خوا نیمه خصوصي بڼه غوره کوي؛ د ښوونځیو اداره او کنترول، نصاب، د ښوونکو استخدام او نظارت به د دولت له خوا وي، همدا راز دولت به د ښوونځي د عمر په ټولو ماشومانو باندې تر دولسم ټولګي پورې د ښوونځي لوستل جبري کوي، زده کوونکي به ښوونکو ته په معین مقدار فیس ورکولو هم مکلف وي. د ښوونځیو کم مصرفه ختیني ودانۍ به هم د ولسونو له خوا جوړیږي. د هیواد ټول زده کوونکي که ۱۰ میلیونه تنه تخمین کړو- نو ۶ میلونه تنو ته به یې محصلین درس ورکوي او پاتې ۴ میلیونه تنو ته یې معلمان.

محصلین: پوهنتونونه او نور تحصیلي مراکز د هیواد په ښارونو کې موقعیت لري، محصلین به په درې برخو ویشل کیږي؛ دوه برخو ته به یې د پوهنتوني درسونو په جریان کې د خپل تحصیل تر څنګ د ښاري او ښارونو ته د نږدې مکاتبو د زده کوونکو د تدریس چارې هم ورپه غاړه وي. د منظم مهالوېش له مخې به هر محصل ته د راروان کال په جریان کې د هغه مضامین، درسي ساعتونه، ټولګي او ښوونځي ورپه ګوته کېږي، او بیا به هر محصل د همدې مهالوېش له مخې ځان په ټاکلیو وختونو کې ورپه ګوته شویو ښوونځیو ته رسوي او زده کوونکو ته به خپل درسونه وړاندې کوي. د بیلګې په توګه طبي محصلینو ته به د ساینسي علومو تدریس ور له غاړې کیږي، د ریاضیاتو تدریس به د انجنیرۍ محصلینو ته سپارل کیږي، دیني علوم به د شرعیاتو محصلین او د السنې(ژبې) مضامین به د ادبیاتو محصلین تدریسوي.

ښاري او ښارونو ته نږدې ښوونځي به تقریباً د ټول هیواد د ښوونځیو ۴۰ سلنه جوړوي؛ په هغو کې ۴ میلیونه زده کوونکو ته به د ټولو محصلینو دوه برخې محصلین زده کړه ورکوي، پاتې یوه برخه محصلین به د هیواد د ټولو ښوونځیو په ۲۰ سلنه کلیوالي ښوونځیو کې ۲ میلیونه زده کوونکو ته تدریس کوي.

هیواد به په درې زونونو ووېشل شي؛ او د درې واړه زونونو محصلین به د کال په درې بېلابېلو فصلونو کې رخصتي ولري:

د لومړي زون محصلین به په دوبي کې د دویم به په مني کې او د دریم به په ژمي کې رخصت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیواد د هغه مهال ټول محصلین که ۱۸۰ زره تنه تخمین کړو دریمه برخه یې ۶۰ زره تنه کېږي؛ د رخصتی په هر موسم کې به د ټولو رخصت شویو محصلینو دریمه برخه ۲۰ زره تنه وي.

د لومړي زون رخصت شویو محصلینو څخه ۲۰ زره تنه به په دوبي کې، د دویم زون د رخصت شویو محصلینو ۲۰ زره تنه به په مني کې او د دریم زون د رخصت شویو محصلینو څخه ۲۰ زره تنه به په ژمي کې د ټول هیواد ۲۰ سلنه ښوونځیو کې د ۲ میلیونه تنه زده کوونکو د تدریس چارې پر مخ وړي؛ ۲ میلیونه تنه زده کوونکو ته به هر کال ۳ موسمه پرلپسې ۳ ګروپه محصلین زده کړې ورکوي او بیا د پسرلي موسم کې به زده کوونکي رخصت وي.

د پورته حساب له مخې د ۱۸۰ زره محصلینو څخه به ۱۲۰ زره تنه د پوهنتوني درسونو په جریان کې د ټول هیواد ۴۰ سلنه ښاري او ښارونو ته نږدې ښوونځي تر خپل تدریسي پوښښ لاندې نیسي، پاتې ۶۰ زره تنه محصلین به شل، شل زره تنه د رخصتی په هر ۳ میاشتني موسم کې هر کال د ۹ میاشتو په موده د ټول هیواد د ۲۰ سلنه کلیوالي ښوونځیو تدریسي چارې سمبالوي. دټول هیواد په ۶۰ سلنه ښوونځیو کې به د ۶ میلیونه تنه زده کوونکو روزل د محصلینو په غاړه وي.

محصلینو ته د زده کوونکو د روزنې د سپارلو یوه لویه ګټه به دا هم وي چې د ښوونځیو تدریسي کیفیت به ډېر لوړ شي؛ په وروستیو لسیزو کې معارف ته نه توجه او د ښوونکو ټیټ معاشونه د دې سبب شوی چې هیڅوک هم د معلم کیدو لپاره د لوړو زده کړو لوستلو ته تیار نشي، معلمی ته اصلاً څوک ارزښت نه ورکوي، یواځې هغه څوک دارالمعلمینونو او د تعلیم او تربیې پوهنځیو کې زده کړو ته مجبورېږي، چې د خپل نالایقتیا او تنبلی له کبله نورو پوهنځیو ته لاره پیدا نه کړای شي. چې د دې ټولو په پایله کې په هیواد کې د تکړه او وړ معلمانو تعداد خورا کم شوی، محصلین به نه یواځې دا چې د تکړه او لایقه استادانو خلا ډکه کړي، بلکه د طب او انجنیرۍ پوهنځیو باستعداده محصلین یا په بله اصطلاح نیمچه ډاکتران او انجنیران به د ښوونځیو درسي کیفیت خپلې لوړې څوکې ته ورسوي.

معلمان: د هیواد په پاتې ۴۰ سلنه ښوونځیو کې به معلمان د شاګردانو روزنه کوي؛ د ۴۰ سلنه ښوونځیو ۴ میلیونه زده کوونکو ته به د ۴۰ زره ښوونکو اړتیا وي چې همدومره تعداد تکړه او مسلکي ښوونکي به ښایي د ټول هیواد په ښارونو او کلیو کې شتون ولري، ۴۰ زره تکړه ښوونکي به په هیواد کې له شته لکونو ښوونکو څخه د یوې ښې او علمي آزموینې په واسطه چاڼ کیږي.

هر ښوونکي به د ۱۰۰ تنه زده کوونکو روزنه په غاړه لري؛ هر زده کوونکی که د بیلګې په توګه ۱۸۰ افغانی میاشتنی فیس معلم صاحب ته ورکړي نو د معلم میاشتنی معاش ۱۸ زره افغانی کیږي، چې نسبتاً ښه معاش دی.

معیاري نصاب به د دولت له خوا چمتو کیږي، کتابونه به په تجارتي کتابخانو کې چاپ او هر زده کوونکي به خپل د اړتیا وړ درسي کتابونه له بازارنه ترلاسه کوي. ان شاء الله

پوهنتونونه: د ټول هیواد د پوهنتونونو محصلین به ښایي ۱۸۰ زره تنو ته ورسیږي، د هر محصل د لیلیې میاشتني مصرف که ۳۶ ډالره (د کابل اوسنۍ اداره د هر محصل په لیلیه په میاشت کې له ۲۶ ډالرو نه تر ۳۵ ډالرو پورې مصرفوي، او تقریبا ۴۰ سلنه محصلین د پوهنتون د نمرو د ټیټي فیصدۍ یا نورو عواملو له کبله له لیلیې څخه محروم وي.) شي نو د ۱۸۰ زره تنه محصلینو میاشتنی د لیلیې لګښت ۶۴۸۰۰۰۰ ډالره کیږي. چې د ۹ میاشتو لپاره دا رقم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه باندې ۵۸ میلیونه ډالرو ته رسېږي. هرو ۳۰ تنه محصلینو ته که یو استاد درس ورکړي ، نو د هیواد په ټولو پوهنتونونو کې به ۱۸۰ زره تنه محصلینو ته د ۶۰۰۰ تنه استادانو اړتیا وي، هر استاد ته که په اوسط ډول د میاشتې ۶۰۰ ډالر معاش ورکړل شي؛ د ټولو د یوه کال معاش ۴۳ میلیونه او ۲ لکه ډالر کېږي. د لوړو زده کړو نور اړوند مصارف هم شاید هر کال تر ۱۵ میلیونه ډالرو ورسېږي. د دې محاسبې له مخې د پوهنتونو ټول اړوند مصارف هر کال ۱۱۶,۵ میلیونه ډالره کېږي.

ښه دا دومره پیسې به دولت له کومه کوي؟ لکه څنګه مو چې مخکې یادونه وکړه، د هیواد د ۶ میلیونه تنه زده کوونکو روزنه به د محصلینو په غاړه وي؛ هر زده کوونکی به مجبور وي چې هره میاشت لږ تر لږه ۱۸۰ افغانۍ(۲,۶ډالره) د ښوونځي د فیس په توګه د فیس راټولوني ادارې ته وسپاري، د فیس راټولوني ځانګړې اداره به په منظمه توګه فیسونه راټول او بیت المال ته به یې سپاري.

د ۶ میلیونه تنه زده کوونکو د هرې میاشتې ټول فیسونه به ۱۵,۶ میلیونه ډالر او د ټول کال فیسونه به ۱۸۷,۲ میلیونه ډالره کېږي. له دې رقم نه به ۱۱۶,۵ میلیونه ډالر هره کال د پوهنتونونو په مصارفو لګول کېږي، او ۷۰,۷ میلیونه ډالر به اضافه کېږي.

عامه روغتیا: په هیواد کې موجود ډاکټران، تازه فارغ شوي طبي محصلین، ستاژران، په روغتیایي مراکزو کې په تخصص بوخت ډاکټران، متخصصین، او د طبي پوهنتونونو او پوهنځیو استادان به د منظم مهالویش له مخې پرته له کوم معاش څخه د هیواد په ټولو روغتونونو او صحي مراکزو کې نوکریوالۍ ترسره کوي او د دولت تر جدي نظارت لاندې به له خپلې وسې سره سم د ناروغانو تشخیص او درملنه کوي (دا چاره په اوس وخت کې په افغانستان کې او همدا راز نورو ډېرو هیوادونو کې هم عامه ده). د خدماتو په بدل کې به یوه کمه اندازه پیسې هم د وطنوالو د وسې مطابق له هغوی څخه اخستل کیږي، همدا پیسې او د ښوونځیو له فیسونو څخه اضافه شوي ۷۰,۷ میلیونه ډالر به د صحي مراکزو په تجهیز لګول کېږي، طبي او لابراتواري سامانونه او ماشین آلات ، دواګاني او نور ضروري توکي به پرې تهیه او خریداري کېږي.ان شاءالله

د غصب شویو ځمکو بیرته راګرځونه: په افغانستان کې د غربیانو او د هغوی د ګوډاګیانو د واکمنۍ له برکته ، ټوپکسالارانو او د غربیانو محلي زورواکو ملګرو د هیواد ډېرې زیاتې دولتي ځمکې غصب کړي، طالبان به واکمنۍ ته په رسېدو سره په ډېر چټک ډول په کمه موده کې دا ټولې غصب شوې ځمکې تثبیت ، د غاصبینو له منګولو به یې خلاصې او بیرته به یې دولتي ملکیتونه ګرځوي، په داسې توګه چې د یوه متر مربع په اندازه غصب شوې ځمکه هم د دولت له واکه بهر د بل چا په ملکیت کې پاتې نشي؛ غاصبین به د طالبانو له خوا شرعي محکمو ته سپارل کېږي. ان شاء الله.

که نړیوال بیا هیواد په رسمیت وپیژني او افغانستان ته هم د نړیوالې ټولنې د یوه فعال غړي په سترګه وګوري او عادي چلند ورسره وکړي. اقتصادي بندیزونو ونه لږوي او لږ تر لږه تجارتي اړیکې ورسره وپالي نو په دې صورت کې خو بیا واضح ده چې افغانستان د پراخه امکاناتو لرونکی دی، په لنډه موده کې به مو هیواد ودان او په هره برخه کې به د پام وړ پرمختګونه راشي، د هیواد د کاني زیرمو راویستل به پیل شي، اوبه به مهار، ګڼ شمیر لوی او واړه د برښنا بندونه به جوړ او د هیواد ښارې ځمکې به ابادې شي. په هیواد کې به لویې لارې په عصري شکل جوړې شي، د اورګاډي پټلۍ به وغځول شي، ښوونځي، پوهنتونونه او مدرسې به مو د یوه منظم پلان له مخې سره یوځای،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختللي او عصري شي. صحي سکټور به مو سټندرډ او په نړیوالو معیارونو برابر شي. هیواد به مو د پرمختللي او پیاوړي پوځ خاوند وي. ان شاء الله

که د ټولې نړۍ پر ځای یوازې یو څو نړیوال قدرتونه هم افغانستان سره اقتصادي او ډیپولماټیکي اړیکې وپالي، بیا هم هیواد پورته موخې ترلاسه کولای شي، هیواد به مو د پانګونې مرکز او د مرکزي اسیا او جنوبي اسیا تر مینځ د ترانزیت او د انرژۍ د انتقال لویه لار وي.

په هیواد کې به اداري فساد نه وي، ملي عواید به په پوره امانت دارۍ راټول او د بیت المال په توګه به بیرته په متوازن شکل ولس ته د خدماتو په برابرولو او د هیواد په ابادولو مصرفیږي. د ولسمشرۍ، ولسي جرګې او ولایتي شورى ګانو د ټاکنو له پراخه لږښتونو څخه به د مالیې وزارت بې غمه وي او دا پریمانه لږښتونه به بیت المال ته سپما کیږي. د ولسي جرګې، مشرانو جرګې او ولایتي شوراګانو د وکیلانو پریمانه معاشونه او نور لږښتونه به هم نه وي او په دې بې ګټې او مسخره شوراګانو باندې د پانګونې پرځای به چیرته کوم بل ځای د افغانانو په بنسټیزو پروژو پانګونه کیږي.

البته د پارلمان او نورو شوراګانو کار به د هیواد هغه اساسي شورى کوي چې غړي به یې تر ټولو صالح، متقي، پاک او باکفایته خلک وي،په خپلو ورځنیو چارو به بوخت وي، یواځې به د اړتیا پر مهال سره جرګه کیږي او چارواکو ته به لارښوونه کوي، مشورې به ورکوي او د هغوی د کارونو ارزونه به کوي. ان شاء الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیموکراسۍ اصلي څېره!

د ډیموکراسۍ لفظ د دوه یوناني کلمو، Demos او Cratos له ترکیب څخه جوړ شوی، ډیموس د خلکو او کراټوس د واک او حاکمیت په معنی دی. نو د ډیموکراسي لفظ په لغت کې د (ولسواکۍ) یا (د ولس د حاکمیت) معنی ورکوي.

په اصطلاح کې: ډیموکراسي د ژوند لپاره یو داسې په دین نه ولاړ، سیاسي، ټولنیز او فکري نظام دی چې د قانون جوړول، د جوړ شوی قانون عملي کول او فیصله ورکښې د خلکو له خوا د خلکو په لاس او د خلکو لپاره؛ د هر دیني قید او بند څخه پرته ترسره کېږي.

او یا غربیانو په لنډ او ساده ډول ډیموکراسي داسې تعریف کړې:

Government of the people by the people for the people

د خلکو واک یا حاکمیت د خلکو له خوا د خلکو لپاره.

واک، سلطه، حاکمیت یا حکومت ټول مترادف کلمات دي. واک یا حکومت دوه برخې لري، یو قانون او بل د دې قانون عملي کول. په ډموکراسۍ کې د خلکو د ژوند د هر اړخ او هرې مسئلې لپاره قانون هم خلک جوړوي او عملي کوونکی(حاکم) يې هم خلک ټاکي. دین، وحي یا آسماني رسالت په ډیموکراسي کې ځای نه لري.

ډیموکراسي چېرته او څنګه منځته راغله؟

معاصره ډیموکراسي په اروپا کې د پادشاهانو او پاپانو د تیریو او ظلمونو په مقابل کې د خلکو له خوا د عکس العمل په پایله کې منځته راغلې. په منځنیو پېړیو کې په اروپا کې خلکو د بولس په لاس رامنځته شوی او تحریف شوی نصراني دین منلی ؤ. د دې منحرف شوي دین پاپانو د عام ولس پر وړاندې له پادشاهانو سره لاس یو کړی ؤ. کلیسا به پادشاه ته په خلکو باندې د واکمنۍ مشروعیت ورکاوه، او پادشاه به بیا خپل عسکري ځواک د کلیسا او د هغې د پاپانو په خدمت کې ورکاوه. د ولس په غاړه کې د پادشاه او د پاپ د غلامۍ دوه ګوني ځنځیرونه پراته وو. کلیسا به پاپان معصوم بلل، د پاپ وینا د الهي کلام حیثیت درلود، د پاپ له امرونو او حکمونو څخه سرغړونه به کفر ګڼل کېده، پاپانو به خلکو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بښنليکونه او د جنت ټيکټونه ورکول، که چا به ګناه وکړه نو اړ به ؤ چې په کليسا کې د پاپ په وړاندې خدای ته توبه وباسي.

د کليسا مشرانو د وخت فلسفه په تحريف شوی انجيل کې ننوېسته. علم، دين، تفکر او عقل د کليسا په انحصار کې وو، فکري استبداد خپل اوج ته رسيدلی ؤ. که چا به کومه داسې نظريه وړاندې کړه چې د کليسا به نه وه خوښه نو فورا به دا شخص له دين څخه د بغاوت په جرم په سخته سزا محکوميده. په منحرف مسيحيت کې د ژوند لپاره قانون او شريعت هم شتون نه درلود، په غرب کې د قانون خلاء موجوده وه. دا خلاء پادشاهانو، فيوډالانو او پاپانو له خپل اړخه د قانون په جوړولو ډکه کړې وه، دوی به له خپل لوري داسې قانون جوړاوه چې ټوله ګټه به يې دوی ته رسيدله او اکثريت ولس به د غلامۍ په ځنځيرونه تړل کېده. کليسا به جوړ شوي قانون ته ديني رنګ ورکړ او خلک به يې منلو ته اړ کړل.

عام ولس په کروندو کې په سختو کارونو بوخت ؤ. د فصلونو د ټولؤلو وخت به چې شو، څه حاصلات به د ټکسونو په نوم پادشاه يووړل، څه به د قلنګونو او د کليسا د مصرف په نومونو پاپانو يووړل، دوی ته به دومره پاتې شول چې تر بل کال پورې به ايله پرې ژوندی وو. د کليسا مشرانو او پاپانو به د شاهانو په څېر د مستۍ او عيش ژوند کاوه، بد کاري او اخلاقي فسادونه به يې کول ، مانۍ به يې درلودې او له چِله خانو به يې د جرمونو او بدکاريو اډې جوړې کړې وې.

دا ناوړه وضعيت په پيړيو پيړيو روان ؤ. دا دوره اوس غربيان د تورې دورې (Dark ages) په نوم يادوي. په شپاړسمه پيړۍ کې له اندلس او نورو سيمو څخه اروپا ته د مسلمانانو د نقل شويو علومو تأثيرات زيات شول. د اروپايانو عقلونه په غوړېدو شو او د اروپا د نشأت ثانيه (Renaissance) دوره پيل شوه. په دې دوره کې د منحرف مسيحيت او ساينس(تجربي او عقلي علم) جګړه ونښته. پاپانو له ساينسي علومو او نظرياتو سره شديد مخالفت کاوه. د بيلګې په توګه پاپانو له مسلمانانو څخه ورنقل شوی د کيميا علم شيطاني علم وباله او بنديز يې پرې ولګاوه، د ځمکې کروي بلل يې هغه کفر باله چې خلکو له مسلمانانو زده کړی ؤ، (ګاليله) يې په دې جرم په دار کړ چې ولې د ځمکې د حرکت نظريه وړاندې کوي، (برونو) يې ځکه وسوځاوه چې د ځمکې له کرې څخه پرته يې د نورو کايناتو د شتون يادونه هم کړې وه. د همدې ډول جرمونو په تور يې درې لکه او ديرش زره ساينس پوهان په مرګ محکوم کړل، شاوخوا ۳۲ زره کسان يې ژوندي وسوځول. د عقايدو د تفتيش په نوم به ځانګړې محکمې موجودې وې؛ جان ډيون پورټ په خپل کتاب (اپالوجی آف محمد صلی الله عليه و سلم ايند قرآن) کې ليکي چې د ديني محکمو د فيصلو له مخې ۱۲ ميليونه انسانان وژل شوی دي.

د نشأت ثانيه په دور کې کرار کرار د پاچا او کليسا په وړاندې کرکه زياتېده، د دين په اړه اروپايان دوه ډلې شول ځينو سراسر له خدای، دين او رسالت څخه انکار وکړ چې دا فکر بيا وروسته د کمونيزم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظریه کې راڅرګند شو، عملا یې مسکو کې واک ترلاسه او په پای کې یې زور د افغانانو په لاس اوبه شو. بله ډله اروپایانو بیا دین یواځې او یواځې د خدای او د بنده تر مینځ رابطه وبلله او په ژوند کې یې د دین مداخله رد کړه. چې دا نظریه بیا وروسته د سیکولریزم په بڼه راڅرګنده شوه. د تنویر یا د نشأت ثانیه د دورې متفکرینو په دې فکر کاوه چې څنګه خلک د پاچا او کلیسا له دوه ګونی غلامۍ آزاد او د ظلم او تیرې طلسمونه یې مات کړي. جان لاک، جان جاک روسو او توماس هوبز د معاصرې ډیموکراسۍ مشهور فیلسوفان بلل کیږي. دې فیلسوفانو د ټولنیز تړون فلسفه وړاندې کړه داسې چې: په پخوا زمانو کې خلک په نا منظم ډول په فطري ژوند کې اوسېدل د دوی د چارو د تنظیم لپاره قانون او دولت شتون نه درلود، وروسته بیا خلکو د قانون او دولت د درلودلو اړتیا احساس کړه؛ د قانون او نظام د جوړولو لپاره سره راټول شول او په خپلو مینځو کې یې ټولنیز تړون (Social Contact) رامینځته کړ په دې توګه د نظام ، قانون او حکومت تصور د خلکو له ارادې رامینځته شو. د دې فیلسوفانو دا نظریه له الله تعالی او د هغه له رسولانو او کتابونو څخه په انکار ولاړه ده او یا دا چې الله جل جلاله یواځې انسانان پیدا کړي نور یې نه پیغمبران ورته رالیږلي نه کتابونه ، نه هم د ژوند لپاره شریعت او قانون... نعوذ بالله

د ډیموکراسۍ د فیلسوفانو نظریات خلکو په شوق ومنل. د پادشاه او کلیسا په وړاندې انقلاب پیل شو خلکو شعار پورته کړ چې پاپ مړ کړئ او په کولمو یې پادشاه غرغره کړئ. په فرانسه کې پاڅون راوپارید، شپاړسم لویي د انقلابیانو له خوا اعدام شو، کلیسا یې بې واکه او منحرف مسیحیت یې د ژوند له ډګره په وېستلو د کلسیا تر څلورو دیوالونو محدود کړ.

د پادشاه او پاپانو په راپرځولو د هغوی هغه قوانین هم لغو شول چې خلکو ته یې ژوند سور اور ګرځولی ؤ. اوس به نو حلال او حرام، ښه او بد، روا او ناروا چا ټاکل، قانون به چا جوړاوه؟ فیصله به چا او په کوم قانون کوله، جوړ شوي قوانین به چا عملي کول؟ د ډیموکراسۍ د فیلسوفانو نظریاتو دا پوښتنې ځوابولې. ډېرو خلکو وار له مخه دا نظریات منلي هم وو. د دې نظریاتو له مخې د خلکو له خوا د ټولنیز تړون د رامنځته کولو له کبله قانون جوړول او چلول د خلکو حق ګڼل کېده چې دا حق پادشاهانو او پاپانو له خلکو غصب کړی ؤ او د پادشاه او پاپانو له راپرځولو وروسته د قانون جوړولو، ښه او بدو او حلالو او حرامو د ټاکلو حق بیرته خلکو ته سپارل کېده. لکه څرنګه چې ځینې خلکو به یو شی ښه باله او ځینو به بل شی، ځینو ته به چې کوم شی یا فعل حلال او روا ښکاریده؛ ځینې نورو ته به بیا همدا شی یا فعل حرام او ناروا ښکاریده په دې صورت کې خو بیا کیسه ورانېده؟ د ډیموکراسۍ سرلارو دې ستونزې ته داسې د حل لار وړاندیز کړې وه چې اکثریت خلکو چې کوم څه حرام او ناروا بلل هغه به ناروا او حرام وي او کوم څه یې چې روا او حلال بلل هغه به روا او حلال وي. دا نا ممکنه وه چې د ژوند په پراخه ډګر کې دې د هرې موضوع او مسئلې په اړه له ټول ولس څخه پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشي او د هغوی د اکثریت نظر دي معلوم شي، نو د خلکو اتفاق په دې شو چې ولس به ځانته نماینده ګان ټاکي او هغوی به د خلکو په وکالت قانون جوړوي او د دې قانون چلونکي به یا د همدې وکیلانو له ډلې ټاکل کیږي او یا به نیغ په نیغه د خلکو له لارې ټاکل کیږي. لکه څرنګه چې په ولس کې به ډېر زیات خلک غواړي چې د خلکو په وکالت قانون جوړونې او یا د دې قانون عملي کولو ته ملا وتړي نو د دې زیاتو خلکو له ډلې څخه به یوازې هغه کسان د قانون جوړولو یا عملي کولو حقدار وي کوم چې د خلکو اکثریت یې په خوا وي.

په دې توګه په کال ۱۷۸۹ لمریز کې په فرانسه کې د انقلابیانو پاڅون بریالی شو پادشاه او پاپان بې واکه شول او د معاصرې ډیموکراسۍ یا جمهوریت بنسټونه کېښودل شول البته د معاصرې ډیموکراسۍ په رواج کېدو کې د امریکایانو د خپلواکۍ اعلان هم څه نا څه رول لوبولی؛ د امریکا په نوې کشف شوې وچه کې هم اروپایان میشت شوی وو. هلته هم د اروپا په څېر د برطانوي پادشاهانو او د برطانوي او سیمه ییزو پاپانو واکمني وه. امریکایانو د فرانسې له انقلاب څخه ۱۲ کاله وړاندې د برطانویانو پر ضد له جګړې وروسته د خپلواکۍ او د ډیموکراسۍ د فیلسوفانو له نظریاتو سره سم د ډیموکراسۍ په اساس د دولت د جوړولو اعلان کړی ؤ، د جورج واشنګټن له خوا د آزادۍ اعلان په دې جمله شوی ؤ چې (انسان د مور له نسه آزاد پیدا شوی، هیڅ چا ته حق نشته چې انسان خپل غلام کړي) دا د حضرت عمر رضی الله تعالی عنه هغې جملې ته ډېره ورته ده چې عمرو بن العاص ته یې ویلي ؤ: (تاسو له کوم وخت څخه خلک خپل غلامان کړي دي سره له دې چې مورګانو دوی آزاد زیږولي؟)

دا توپیر موجود دی چې جورج واشنګټن خلک یوازې د پادشاه او پاپ له غلامۍ آزادول او د حیوانیت په لوري یې بیول په داسې حال کې چې صحابه کرامو رضی الله تعالی عنهم خلک د بنده ګانو له غلامۍ آزاد او د لوی الله بنده ګۍ ته یې وربلل.

امریکا له اروپا ډېره لیرې پرته ده ځکه نو هلته د ډیموکراسۍ حاکمیت په اروپا چندان اغیز ونه کړ ، په اروپا کې لومړۍ په فرانسه کې ډیموکراسې حاکمه او له هغه ځایه ټولې اروپا ته وغځېده.

په دې توګه سیکولریزم د ډیموکراسۍ لپاره فکري بنسټ او تاداو جوړوي. د سیکولریزم نظریه په اروپا کې د پادشاهانو او د منحرف مسیحیت د پاپانو د ظلمونو له کبله راپیدا شوه. د سیکولریزم رابطه له ډموکراسۍ سره لکه د مور او د ماشوم د رابطې او یا د تعمیر او د هغه د تاداو د اړیکې په څېر ده؛ لکه څنګه چې ماشوم د مور په غیږ کې وده او تکامل کوي همداسې ډیموکراسي هم په سیکولر چاپیریال کې وده او پرمختګ کوي. او لکه څنګه چې تعمیر بې له تهداب څخه نشي جوړېدای همداسې ډیموکراسي هم په غیرسیکولر(اسلامي) نظام کې ځای نشي نیولای. سیکولر چاپیریال هغه چاپیریال دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیرته چې دا قناعت ایجاد شوی وي چې دین به په ژوند، سیاست او دولت کې کار نه لري تر کلیسا یا جومات پورې به محدود وي، په دا ډول بې دینه محیط کې د دین تشه د ډموکراسۍ له خوا ډکېږي او د دین پر ځای ډیموکراسي د خلکو ژوند تنظیموي، دولت او سیاست د ډیموکراسۍ د قوانینو له مخې چلول کېږي، ډموکراسي د خلکو تر مینځ فیصله کوي ، حقوق او مسئولیتونه ټاکي، اخلاق، روا او ناروا تعیینوي.

موږ ولې د ډیموکراسۍ څېړنه کوو؟

ښه به دا وه چې اروپایي متفکرینو د اسلام ښکلی دین مطالعه کړی وای او د پادشاه او کلیسا له شر او ظلم څخه یې د اسلام لمنې ته پناه وړې وای. په دې سره به یې د دنیوي نجات ترڅنګ آخرت هم ګټلی وای. خو غربیانو ځانونه له یوه کفر څخه آزاد او بل کفر ته دننه کړل، د پادشاهانو او کلیسا جبر او تیري خلک له دین او رسالت سره تر وروستي بریده حساس کړی وو. له پیغمبرانو، فرښتو، آسماني کتابونو او شریعت سره یې دښمني راغلې وه؛ په همدې اساس د ډیموکراسۍ متفکرینو د اسلام د مطالعې تکلیف ونه کړ، بې له مطالعې او څېړنې یې اسلام هم په منحرف نصرانیت ورقیاس کړ. په داسې حال کې چې اسلام د نصرانیت په څېر منحرف نه ؤ، په اسلام کې د ژوند لپاره بشپړ او تر ټولو غوره قانون او نظام شتون درلود/لري، د اسلام علماوو په ربښتیني ډول د الله دین خلکو ته رساوه/رسوي او تشریح کاوه/کوي، اسلام د ساینس او عقلي علومو خلاف نه ؤ/نه دی بلکه د قرآن لومړني آیتونه د قلم او اقراء په الفاظو رانازل شوي. اسلام د فیوډالانو او خانانو د ناروا ګټو ساتنه نه کوله/نه کوي بلکه له لومړي سره د قریشو سرداران د اسلام په دښمنۍ کې او بې وزلان د اسلام په غېږ کې د اسلام په ننګه ولاړ وو. د اروپا د اوږدې تورې دورې پر مهال مسلمانو او غیر مسلمانو وګړو د اسلام تر حاکمیت لاندې آسوده او آرام ژوند کاوه او مسلمانو ساینس پوهانو د عصري علومو تاداونه کېښودل او وده یې ورکوله.

موږ پر دې بحث نه کوو چې ولې غربیانو یو کفر پر بل کفر بدل کړ یا ولې هغه مهال غربیانو اسلام ته مخه نه کړه... بلکه موږ پر دې بحث کوو چې د پاچا او کلیسا له جبر او ظلم څخه خوشې شوي ډیموکراټ انسان نما حیوانات نن صبا د نړۍ واکمنان دي او په خپل ټول زور سره غواړي چې ډیموکراسي په ټوله نړۍ وروتپي. که کوم ملت یې نه مني نو په خپل لاس د جوړ کړی قانون څخه یې د وژلو فتوی برابروي او بیا د ډیموکراسۍ د نه منلو په جرم په لکهاوو خلک وژني ، زندانونه له بې ګناه وګړو ډکوي، ښارونه او کلي ړنګوي او په هیڅ ډول تیري او وحشت صرفه نه کوي. د ډیموکراسي د خپرولو لپاره لس ګونه زره عسکر ګوماري، سلګونه او زرګونه ملیارده ډالر مصرفوي. د خلکو د فکري تسخیر لپاره په زرګونه مؤسسې او بنسټونه په کار ګوماري ، او د فکري جګړې ټول وسایل په کار اچوي تر څو خلک د ډیموکراسۍ یا جمهوریت په منلو قانع کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیموکراټ ځواکونو لومړی او اساسي هدف مسلمان امت دی؛ هغوی پوهېږي چې په اسلام کې د ژوند لپاره تر ټولو معقول، له فطرت سره برابر او بشپړ نظام شتون لري؛ که یې مخه ونه نیول شي نو مسلمانان به سره یو لاس او د ډیموکراسۍ بشري نظام ته به ماتې ورکړي. د دې په څنګ کې د اسلامي خاورې ښه جغرافیوي موقعیت، پراخه کاني زیرمو او نورو طبیعي منابعو... هم غربیان هڅولي تر څو په اسلامي ملکونو کې په بیلابیلو پلمو خپل واک تثبیت او په مسلمانانو خپل لاسپوڅي حاکم کړي.

له بلې خوا د مسلمانانو تر مینځ د ډیموکراسۍ په وړاندې لازمه کرکه شتون نه لري. د نورو ډېرو عواملو تر څنګ یو لوی لامل چې د ډموکراسۍ په وړاندې یې کرکه کمه کړې دا ده چې په اسلامي ټولنو کې مسلمانانو ته ډیموکراسي سمه نه ده ورپیژندل شوې، په دې اړه کافي لیکنې او ویناوې نه دي شوې. بله خوا ډموکراټانو د ډیموکراسۍ اصلي څېره له خلکو څخه د آزادۍ، مساوات، بشري حقوقو، مدني ټولنه، قانونیت، ترقي، بیارغونه، ټولنیز عدالت او نورو عنوانونو او اصطلاحاتو تر شا پټه کړې ده.

هیره دې نه وي چې په پښتو، دري ـ فارسي، اردو او ځینو نورو ژبو کې ډیموکراسۍ ته جمهوریت یا جمهوري نظام هم وایي. د ژوند لپاره د بشر په لاس دا جوړ شوی نظام موږ دلته د ډیموکراسۍ تر عنوان لاندې څېړلی. لوستونکي دې متوجه وي چې جمهوریت او ډیموکراسي عین نظام دی، هیڅ توپیر یې تر مینځ شتون نه لري.

په اوسني وخت کې د غربیانو له خوا په ۳۹ اسلامي هیوادونو باندې ډیموکراسي یا جمهوري نظام ورتپل شوی دی. په دې هیوادونو کې عملا د الله تعالی شریعت نه تطبیقېږي، د قاتل قصاص او له غله څخه لاس پرې کول نشته. د زنا حد نه عملي کېږي، بلکه د زنا او فحشا د خپرؤلو لپاره شپه او ورځ زیار ویستل کېږي، پریمانه پیسې مصرفېږي، تلویزیونونه او راډیو ګانې شپه او ورځ د خلکو د بې لارۍ او بې اخلاقه کؤلو لپاره خپرونې کوي. مشهوره فاحشو او ډمانو ته لوی لوی مډالونه او لقبونه ورکول کېږي. د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام په بشپړه توګه ځنډېدلی. د اقتصاد په برخه کې پانګه وال نظام(کاپیټالیزم) حاکم دی، په بانکونو کې سود قانوني جواز لري. مسیحیت او نورو باطلو ادیانو ته دعوتونه کېږي. د ښځو د حقوقو د نارو او چیغو په مټ ښځې بې سرۍ ته هڅول کېږي او کورنۍ ړنګېږي. په اساسي قانونونو کې د ډیموکراسي حاکمول د دولتونو دنده بلل شوې او دولتونه د بشر د حقوقو د هغې اعلامیې په رعایت مکلف شوي دي چې له اسلام سره ټکر لري؛ هغه اعلامیه چې د الهي حدودو تطبیق د بشر پر ضد تیری بولي، له اسلام څخه وتل د بشر حق بولي، په رضاء د جنسي اړیکو نیول د هر چا حق ګڼي، ښځې ته د میړه د طلاقؤلو صلاحیت ورکوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو لازمه ده چې موږ ډموکراسي په هر اړخیز ډول وپیژنو او بیا د شریعت په رڼا کې د هغې د اصولو او حقوقو او ازادیو څیړنه وکړو او دا خبره ځان ته معلومه کړو چې آیا ډموکراسي د اسلام له نظره کفر دی که نه؟ له زړه او په پوره قناعت د ډموکراسی منونکی مسلمان دی که کافر؟ موږ په ترتیب سره لومړی د ډموکراسی د پیژندنې بحث وړاندې کړ، د ډموکراسي په فکري بنسټ او پس منظر مو خبرې وکړې اوس به د ډموکراسی د اصولو او حقوقو او ازادیو یادونه وکړو او ورپسې به د اسلام له نظره د ډموکراسی اصول، حقوق او ازادی وڅیړو.

د ډموکراسی اصول

غربي ډموکراسي پر دوه اساسي اصولو ولاړه ده:

- د سیادت اصل
- د حقوقو او آزادیو اصل

د دې لپاره چې یوه ټولنه ډموکراټه وبلل شي نو باید دا دواړه اصله شتون ولري.

د ډیموکراسی لومړي اصل: سیادت (اعلی حاکمیت)

سیادت، حکم او یا اعلی حاکمیت د امر او نهی داسي مطلق اُچت واک یا سلطه ده چې نه ورسره په څنګ کې بل مساوي واک یا سلطه او نه هم له هغه څخه پورته بل واک یا سلطه شتون لري. یا په لنډ ډول: سیادت هغه حاکمیت ته وایي چې له هغه څخه پورته بل هیڅ حاکمیت وجود ونه لري.

په ډموکراسی کې د سیادت یا اعلی حاکمیت اصل دوه څانګې لري:

- د تقنین یا قانون جوړونې څانګه(پارلمان)
- د تنفیذ یا د جوړ شوي قانون د عملي کولو څانګه(اجرائیه قوه یا حکومت)

د ډموکراسی د تقنین څانګه(پارلمان) لاندې ځانګړتیاوې لري:

- اعلی حاکمیت د خلکو حق بلل کیږي، یعني تر ټولو لوړ حاکمیت د الله تعالی نه بلکه د خلکو ګڼل کیږي.
- د ولس اراده مقدسه وي، هر څه چې ولس غواړي هماغه به حق وي.
- د حق د پیژندلو اصلي معیار به د ولس د اکثریت رایه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د قوانینو د جوړولو یواځینی مصدر به عقل وي، څه چې عقل ښه ګڼي هغه به حق او څه چې عقل بد ګڼي هغه به باطل وي.

ټول ولس نشي کولای چې د قوانینو د جوړولو لپاره سره راټول او د اکثریت د رایو پر اساس حق او باطل معلوم کړي. ځکه نو ولس باید خپل استازي وټاکي تر څو د دوی په استازیتوب قوانین جوړ کړي. د ولس له استازو څخه پارلمان تشکیلیږي. پارلمان تر ټولو لوړه او له هر ډول خطاء او ګناه څخه پاکه اداره ګڼل کیږي. څه چې د پارلمان اکثریت ښه او روا بولي هغه به ښه او روا وي او څه چې بد او باطل ګڼي هغه به بد او باطل وي. لکه څرنګه چې پارلمان د هیواد لپاره قوانین جوړوي نو ځکه یې مقننه قوه یا Legislature بولي. په ځینې هیوادونو کې پارلمان د تقنین په څنګ کې د جوړ و شویو قوانیو د تنفیذ واک هم لري او حکومت یا اجرایه ځواک هم د پارلمان د وکیلانو له ډلې څخه تشکیلیږي. خو په ځینو نورو هیوادونو کې بیا د حکومت مشر هم د پارلمان د وکیلانو په څېر د خلکو د رایو له مخې ټاکل کیږي او پارلمان یواځې د تقنین او د حکومت د کړنو د څارلو دنده لري.

د ډموکراسۍ د تنفیذ څانګه(حکومت یا اجرائیه قوه) لاندې ځانګړتیاوې لري:

په ځینو هیوادونو کې اجرائیه ځواک هم د پارلمان له خوا سمبالیږي، لومړی وزیر او کابینه د پارلمان له وکیلانو څخه تشکیل مومي.

خو په اکثریت هیوادونو کې د پارلمان د وکیلانو د ټاکلو په څېر د حکومت د تشکیل لپاره هم عمومي انتخابات کیږي. دا انتخابات به لاندې ځانګړتیاوې لري:

- د انتخاباتو په قانون کې به دین هیڅ نقش نه لري.
- په انتخاباتو کې به د مسلمان او کافر ، ښځې او نر معیار شتون نه لري، د هیواد ټول وګړي به له یو ډول مساوي سیاسي حقوقو څخه برخمن وي. هر څوک به کولای شي چې کاندید شي او یا رایه ورکړي؛ دین به د دوی تر مینځ د برترۍ لامل نه وي.
- عقل، علم، صالحیت، تقوی او تجربه په انتخاباتو کې هیڅ ارزښت نه لري. د یوه تر ټول هوښیار او ځیرک انسان رایه به د یوه تر ټولو غبي او احمق انسان له رایې سره برابره ګڼل کیږي، د یوه پاخه تجربه لرونکي ، ملي او سیاسي شخص د رایې او د هغه چا د رایې به هیڅ توپیر نه وي چې په هیڅ نه پوهیږي او مازې یو انسان وي؛ په انتخاباتو کې یوازې سرونه شمیرل کیږي نور نو یو متقي، صالح ، پاک او محسن انسان له یوه رشوت خور، غله، حرامي، زاني، لوطي، قاتل او فاسق انسان سره بالکل برابر او مساوي سیاسي حقوق لري.
- په انتخاباتو کې چې د هرې نظریې خلکو ډېرې رایې وګټلې نو پاتې ټول خلک به یې حکومت مني او په وړاندې به یې نه دریږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډموکراسۍ دويم اصل : آزادئ او حقوق

يو لړ حقوق او آزادئ د ډموکراسۍ ثمره بلل کيږي. کومه ټولنه چې ډموکراسي مني نو حتما بايد دا آزادئ او حقوق ترلاسه کړي. د دې آزاديو او حقوقو له شتون پرته يو هيواد ډيموکراټ نه بلل کيږي. دا آزادئ او حقوق په لاندې ډول دي:

د دين او عقيدې آزادي

په غربي ډموکراسي که هر څوک آزاد دی هر دين يې چې خوښ وي ودې يې مني. وګړو ته له يوه دين څخه بل دين ته د اوښتلو او يا له ټولو دينونو څخه د انکار آزادي شته. دين او عقيده يو شخصي امر وي، د نظام په شمول هيڅوک هم له چا سره د دين او عقيدې د بدلون له امله محاسبه نشي کولای، که دا آزادي څوک له چا اخلي نو ډموکراټيک نظامونه به يې مخه نيسي.

د بيان يا نظر څرګندؤلو آزادي

هر څوک کولای شي چې څه يې زړه غواړي بيان يې کړي. خلک د خپل نظر د څرګندولو بې قيده او بنده(دا ازادی له ديني پلوه کوم قيد او بند نه لري) آزادي لري. وګړي کولای شي چې حتی د ديني احکامو او مسائلو په اړه هم خپل نظرونه څرګند کړي، د بل چا دين او عقيدې ته سپکې سپورې ووايي. په غربي ډيموکراسۍ کې د خلکو د رايو او نظرونو ارزښت او قداست له وحي څخه لوړ بلل کيږي.

شخصي آزادي

د خپل بدن په اړه هر څوک آزاد دی خوښه يې چې هر څه پرې کوي ودې کړي. هر ډول اخلاق چې غواړي اختيار دې کړي. په اخلاقو کې بد نشته؛ ټول ښه دي. روا او نارو مطرح نه وي. زنا، لواطت، ګډا، له حيوان سره واده، له سپي يا بيزو سره جنسي اړيکې، نر له نر او ښځې له ښځې سره واده کول، د ښځو بدلول(د Swap union هڅې) ... د هر چا حق دی.

د هستوګنځي آزادي

هر څوک حق لري چې هر ځای ته چې وغواړي سفر وکړي او هر ځای چې وغواړي د اوسيدو لپاره غوره کړي. حتی يهود، نصارا او مشرکان کولای شي چې په جزيرة العرب يا حرمين شريفين کې واوسيږي.

د ملکيت حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څوک کولای شي چې هر شی ولري. له هرې لارې د ملکیت د ګټلو او په هره لاره کې د مصرفؤلو حق هر چا ته په برخه وي. د مال په ګټلو کې ناروا لاره نشته، له هرې ممکنې لارې ګټل کیدای شي.

د کار حق

د ډموکراسي له نظره کسبونه او شغلونه ټول روا دي، ناروا پکې نشته. د جنسي خدماتو!؟ وړاندې کول، د ګډا کلپونه، سینما او شرابخانې خلاصول ناروا نه دي.

د زده کړې حق

د موسیقۍ، نڅا، جادو، مداری بازي ، شعبده بازي په ګډون هر څوک هر علم او فن زده کولای شي.

د ښځینه او نارینه مساوات

ښځه او نر په هر څه کې مساوي وي، څه چې نر کوي هغه به ښځه هم کوي. حقوق یې برابر دي، د نر په څېر ښځه هم کولای شي د هیواد مشره شي. نر په ښځه واکمني نه لري ، بلکې دواړه به د یو بل متقابل درناوي کوي، ښځه هم د نر په څېر د نکاح د اړیکې د ختمؤلو واک لري.

سیاسي پلورالیزم

هر څوک حق لري چې د خپل منشور پر اساس ګوند جوړ کړي، او بیا د واک ته رسیدو لپاره هلې ځلې وکړي. په اسلامي هیوادونو کې دا ګوندونه زیاتره وخت د غرب له خوا حمایه کیږي، د هغوی لاسپوځي او ځیره خواره وي.

دیني پلورالیزم

وګړي کولای شي چې دیني ګوند جوړ کړي، د دیني ګوند جوړونکي به قناعت کوي چې دین په سیاست کې کار نه لري. ډیموکراسي به مني، په سیاست کې به ګوتې نه وهي. همدا راز وګړي ازاد دی چې هر ځای د خپل دین تبلیغ وکړي. په اسلامي هیوادونو کې د مسیحیت او نورو ادیانو تبلیغ ته اجازه وي. که څوک یې مخالفت کوي، نو ډموکراټ هیوادونه یې په وړاندې یو لاس او دریږي.

د ډموکراسۍ د تکفیر شرعي دلایل

اعلی حاکمیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اسلام کې اعلی حاکمیت یوازې او یوازې د الله تعالی حق دی. د الله تعالی د حاکمیت منل د اسلامي تصور د بنسټونو بنسټ دی. د الله تعالی د حاکمیت مانا دا ده چې دا یوازې الله تعالی دی چې خوښه او اراده یې د قانون سرچینه ده، په کائناتو کې مطلق ځواک او اعلی اقتدار د هغه جل جلاله دی.

د الله تعالی حاکمیت د اسلام تر ټولو لومړنی بنسټیز اصل دی. داسې اصل چې نه پکې د اختلاف ځای شته، نه د اجتهاد، نه په کوم پړاو کې هیرېدای شي او نه پرې کوم جوړجاړی کیدای شي. قرآن کریم د الله تعالی د حاکمیت او واکمنی اصل په مختلفو الفاظو سره په دوه توکړو کې بیان کړی دی:

إِنِ الْحُكْمُ إِلاَّ لِلَّهِ (الأنعام، 57)

ژباړه: واکمني له الله پرته د بل چا نه ده.

أَلاَ لَهُ الْحُكْمُ (الأنعام، 62)

ژباړه: یاد ساتئ! واکمني یوازې د هغه ده.

أَلاَ لَهُ الْخَلْقُ وَ الْأَمْرُ (الأعراف، 54)

ژباړه: یاد ساتئ! خلقت هم هغه لره دی او حکم هم د هغه دی.

وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ (آل‌عمران، 189)

ژباړه: او د آسمانونو او ځمکې واکمني یوازې د الله ده.

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ (آل‌عمران، 26)

ژباړه: ووایه، اې الله! د واکمنی څښتنه! ته چې هر چاته وغواړې واکمني ورکوې.

د "حکم" کلمه او د هغې مشتقات په ۲۲ قرآني آیاتونو کې راغلي دي دا قرآني آیتونه په ډاګه ثابتوي چې الله جل جلاله شارع او قانون جوړونکی دی. همدا راز په قرآن کریم کې د الله تعالی لپاره د "رب" کلمه په ۱۴۲ ځایونو کې د قانون جوړونکي او شارع په معنی راغلې ده.

انسانان د الله تعالی بنده ګان دي، الله تعالی د خپلو بنده ګانو په ضرورتونو او مصلحتونو تر ټولو ښه پوهېږي او د همدې ازلي پوهې له مخې یې په هره زمانه کې هر قوم ته د هغوی د حال او وضعیت مطابق قانون او شریعت رالیږلي. الله تعالی خپلو بنده ګانو ته نه یوازې دا چې د عقایدو، مختلفو عباداتو او اخلاقو په هکله لارښونې رالیږلي بلکې هغوی ته یې د ژوند د تنظیم لپاره هم قانون رالیږلي. د دولت او حکومتدارئ ، قضاء او جنایاتو ، تجارت او اقتصاد ، کورني نظام، حقوقو او واجباتو په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې هم هدايات او احکام رانازل کړي. حلال او حرام، روا او ناروا يې ټاکلي. د الله تعالى له لوري خپلو بنده ګانو ته د قانون او شريعت رالېږلو سلسله له آدم عليه السلام څخه پيل او په خاتم النبيين محمد رسول الله صلى الله عليه و سلم باندې ختمه شوې. الله تعالى اسلام د وروستنى حق دين په توګه رالېږلى، داسې دين چې له ځان سره د ژوند بشپړ نظام لري او تر قيامته پورې په هره زمانه او هر ډول شرايطو کې د تطبيق وړ او د بشريت د ژوند د ټنه تنظيم او د ستونزو د حل ضامن دى.

الله تعالى انسانان مکلف ګرځولي تر څو يواځې او يواځې د الله تعالى راليږل شوي قانون او شريعت ته غاړه کېږدي او عملي کولو ته يې ملا وتړي. د الله تعالى په مقابل کې بل هېڅوا ته هم د قانون جوړونې حق ورنه کړي، فقط الله تعالى د يواځينې اعلى مقتدر او مطلق واکمن په توګه ومني او بس.

هر څوک چې د الله تعالى حاکميت نه مني او د هغه په مقابل کې بل چا ته د قانون جوړونې په صلاحيت قائليږي د ټول امت په اتفاق دا شخص له اسلام څخه خارج او کافر دى. ولو که دا شخص د اسلام په عبادتي او ځينو اخلاقي برخو باندې باور هم ولري.

يواځې د قرآن کريم د يوه آيت او يا هم د رسول الله صلى الله عليه و سلم د يوه حديث څخه د انکار له امله يو څوک د اسلام له دايرې څخه خارجيږي او کافر ګرځي؛ نو هغه څوک به څنګه نه کافر کيږي او د اسلامي دين له دايرې به نه وځي چې د سياست، اقتصاد، اخلاقو، قضاء او حدودو، حقوقو، واجباتو، د ژوند نورو ګڼو اړخونو او د انسانانو تر مينځ د معاملاتو د تنظيم لپاره له رانازل شويو ټولو آيتونو او همدا راز احاديثو څخه انکار کوي؟

ټول مسلمانان مکلف دي چې د الله تعالى له خوا د رالېږل شوي قانون او شريعت مطلق اطاعت وکړي. د الله تعالى د حاکميت په مقابل کې بل هيڅوک هم د حاکم په توګه ونه مني او نه هم د الهى شريعت او قانون څخه پرته کوم بل ساختګي قانون ته غاړه کيږدي نه يې ومني او نه هم پرې راضي شي. د اختلاف او منازعې په صورت کې د الله تعالى راليږل شوي قانون ته مراجعه وکړي نه دا چې د خپل عقل او پوهې پر اساس له ځانه قانون جوړ او بيا يې له مخې فيصله وکړي.

په اسلام کې قطعي الثبوت دلايل له هغه چا څخه ايمان نفي کوي او کافر يې بولي چې د الله تعالى له قانون څخه پرته د بل چا په قانون فيصله کوي. د الله تعالى په مقابل کې د بل چا حاکميت مني او يا دا چې د الله تعالى په قانون فيصله کوي خو له زړه څخه پرې راضي نه وي.

فَلاَ وَ رَبِّکَ لاَ يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَکِّمُوکَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لاَ يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجاً مِمَّا قَضَيْتَ وَ يُسَلِّمُوا تَسْلِيماً (النساء، 65)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه، اې محمده صلی الله علیه و سلم! ستا په رب قسم چې دوی هیڅکله مؤمنان کیدای نه شي، تر څو چې په خپل منځي شخړو کې تا فیصله کوونکی ونه مني. بیا چې ته څه فیصله وکړې، پر هغې باندې په خپلو زړونو کې هم څه تنګي احساس نه کړي؛ بلکې سر تر پایه یې ومني.

وَ مَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَ لاَ مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَ رَسُولُهُ أَمراً أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَ مَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلاَلاً مُبِيناً (الأحزاب، 36)

ژباړه: هیڅ یو مؤمن او هیڅ یوه مؤمنه دا حق نه لري چې کله الله او د هغه رسول صلی الله علیه و سلم د کومې معاملې فیصله وکړي او بیا(د الله او د هغه د رسول په خلاف) هغه پخپله د خپلې هغې معاملې د فیصله کولو اختیار ولري. او څوک چې له الله او د هغه له رسول صلی الله علیه و سلم څخه سرغړاوی وکړي، په څرګنده ګمراهۍ کې وغورځیدی.

وَ مَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذٰلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَ إِلَيْهِ أُنِيبُ (الشوری، 10)

ژباړه: په هره چاره کې چې ستاسې تر منځ اختلاف وي، د هغه فیصله کول د الله کار دی. هماغه الله زما رب دی، پر هغه ما توکُل وکړ، او د هغه لوري ته زه رجوع کوم.

أَ لَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَ مَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَ قَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَ يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلاَلاً بَعِيداً (60) وَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ إِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُوداً (61) --- (النساء، ۶۰- ۶۱)

ژباړه: [اې پیغمبره (ص)!] آیا تا هغو خلکو ته نه دي کتلي چې دعوه کوي چې: موږ پر هغه کتاب چې تاته راغلی دی او پر هغو کتابونو چې له تا څخه مخکې نازل شوي ول ایمان راوړی دی؟ـ خو غواړي چې خپلې چارې د فیصلې لپاره د طاغوت لوري ته وړاندې کړي. حال دا دی چې هغو ته له طاغوت څخه د منکرېدو حکم شوی ؤ. شیطان غواړي هغوی وغولوي او د سمې لارې څخه یې ډېر لرې وباسي.

او کله چې هغو ته ویل کیږي چې راشئ، د هغه شي لوري ته چې الله نازل کړي دي. او راشئ، د پیغمبر لوري ته. نو ته به دغو منافقانو تو ګورې چې ستا لوري ته له راتګ څخه به بیخي ځانونه ګوښه کوي.

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَ مَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْماً لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ (المائدة، 50)

ژباړه: آیا دوی د جاهلیت پریکړه غواړي؟ حال دا چې هغو خلکو ته چې په الله تعالی باور لري، د الله عز و جل له حکم څخه بل ښه او بهتر حکم نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او په لسګونو نور آیتونه په روښانه توګه ثابتوي چې " اعلی حاکمیت" یواځې او یواځې الله تعالی جل جلاله او د هغه رالیږلي شریعت ته حاصل دی او څوک چې د الله تعالی حاکمیت نه مني او د هغه د رالیږلي شریعت او قانون په وړاندې د خپل عقل او ارادې له مخې د بشر لپاره قوانین جوړوي له اسلام څخه جلا او ښکاره کافر دی.

د ولس د ارادې تقدس

د ولس اراده په ډموکراسۍ که تر ټولو ارزښتمن او مقدس شی ګڼل کیږي، دومره مقدسه چې د ولس اراده په مطلق ډول د قانون مصدر وي. له همدې امله پارلمان چې د ولس د ارادې تمثیلوونکو نماینده ګانو څخه تشکیل شوی وي تر ټولو لوړ، مقتدر او له هر ډول خطا څخه پاک ارګان بلل کیږي. که ولس داسې کوم څه وغواړي چې د الله تعالی د شریعت او قانون خلاف وي نو د ډموکراسي د حکم له مخې به د الله تعالی لارښوونې پرېښودل کیږي او د خلکو له ارادې جوړ شوي قانون باندې به عمل کیږي.

په ډموکراسۍ کې له لومړي سره د کومې لویې جرګې یا کومې بلې ولسې مرجع له خوا د ولس اراده د اساسي قانون په شکل تدوین او منل کیږي؛ بیا نو شریعت او یا بل عرف یا قانون د اساسي قانون په تله تلل کیږي که له اساسي قانون سره برابر ؤ نو له اساسي قانون سره د توافق له امله منل کیږي نه دا چې د الله تعالی شریعت او حکم دی. خو که له اساسي قانون سره په ټکر کې راته بیا یې نو په هیڅ صورت د منل کېدو او عملي کېدو چانس نشته. د خلکو اراده او رایه په شریعت باندې لوړه ګڼل هغه کفر دی چې الله تعالی ترې خپل بنده ګان منع کړي دي:

وَ أَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ لاَ تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَ احْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَ إِنَّ كَثِيراً مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ (المائدة، 49)

ژباړه: نو [اې محمده (ص)!] ته د الله له نازل کړي قانون سره سم د دې خلکو د چارو فیصله وکړه، او د هغوی د خواهشاتو او خوښو پیروي مه کوه. پام کوه چې دا خلک تا په فتنه کې وانه چوي، یوه ذره قدري دې هم له هغه څه څخه وانه ړوي چې الله تا ته درلیږلي دي. نو که دوی مخ ورڅخه واړوي، نو وپوهیږه چې الله د دوی د ځینو ګناهونو په مجازات کې، په غم کې د دوی د اخته کؤلو اراده کړې ده. او دا حقیقت دی چې له دې خلکو څخه زیاتره یې فاسقان دي.

آیا د اکثریت رایه د حق د ټاکلو معیار کیدای شي؟

د ډموکراسۍ پرخلاف په اسلام کې هغه څه حق دی چې په قرآن او حدیث کې د حق په توګه بیان شوي وي که څه هم ډېر لږ خلک یې ملاتړ وکړي. په ډموکراسۍ کې د خلکو اکثریت" اله" او رایـه یې د " شریعت" مرتبه لري. چې دا د ډموکراسۍ لوی ښکاره او بربنډ کفر دی. په اسلام کې نه یواځې دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو اکثریت یا اقلیت د حق او باطل ، روا او ناروا معیار نه دی. بلکه قرآني آیتونه په صراحت سره بیانوي چې لږ خلک حق ته غاړه ایښودونکي، د پوهې خاوندان او شکر ایستونکي دي:

وَ إِنْ تُطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوکَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلاَّ الظَّنَّ وَ إِنْ هُمْ إِلاَّ يَخْرُصُونَ (الأنعام، 116)

ژباړه: او [اې محمده(ص)!] که ته د هغو خلکو د اکثریت په خوله کار وکړې چې په ځمکه کې میشته دي، نو هغوی به تا د الله له لارې واړوي. هغوی خو یوازې په ګومان روان او د انګېرنو برابرونکي دي.

وَ لٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يَشْكُرُونَ (البقرة، 243)

ژباړه: خو زیاتره خلک شکر نه ادا کوي.

وَ لٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يُؤْمِنُونَ (هود، 17)

ژباړه: خو زیاتر خلک ایمان نه راوړي.

وَ لٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يَعْلَمُونَ (یوسف، 21)

ژباړه: خو زیاتره خلک نه پوهېږي.

وَ قَلِيلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ (سبإ، 13)

ژباړه: زما په بنده ګانو کې بیخي لږ شکر ایستونکي دي.

په ډموکراسۍ کې عقل د قانون د سرچینې په توګه

په ډموکراسۍ کې هغه څه" ښه" بلل کېږي چې د خلکو عقل یې ښه وبولي او هغه څه" بد" ګڼل کېږي چې د خلکو عقل یې بد وبولي. د عقل له خوا د همدې ښه ګڼلو او بد ګڼلو په اساس بیا قوانین وضع کېږي، روا او ناروا یا جائزې او ناجائزې چارې ټاکل کېږی؛په دې توګه د تقنین او تشریع حق په بشپړ ډول له الله تعالی څخه اخیستل کېږي او بشر ته سپارل کېږي چې دا په خپل ذات کې ښکاره او ډاګیز کفر دی.

آیا په عقل کې دا صلاحیت شته چې په شیانو یا افعالو باندې د (ښه والی) یا (بدوالی) صحیح حکم وکړي؟

د لاندې دلایلو له مخې عقل په اشیاؤ او افعالو باندې د صحیح حکم کولو وړتیا او صلاحیت نه لري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ـ د انسانانو عقلونه سره بېل بېل دي، د ځينو خلكو عقلونه يو شي يا يو كار ښه او تر سره كوونكى يې د مكافاتو وړ بولي خو د ځينو نورو انسانانو عقلونه بيا هم دا شي يا همدا كار بد او ترسره كوونكى يې د مجازات وړ ګڼي. كه عقل کې ربښتيا هم د ښه او بد د تعيينولو وړتيا واى نو بايد د ټولو انسانانو عقلونو عين شي يا فعل ښه يا بد ګڼلى او يو ډول پريکړه يې کولاى. حقيقت دا دى چې د " وحى" له لاربښوونې پرته عقل د صحيح حكم كولو وړتيا نه لري.

۲ـ د انسانانو عقلونه د هغوى له فطري غريزو، تمايلاتو او خواهشاتو څخه متأثر كيږي. د انسانانو غريزې، خواهشات او تمايلات سره مختلف دي؛ په دې توګه له مختلف ډول خواهشاتو او تمايلاتو څخه متأثر شوي عقلونه مختلف او له يو بل سره متضاد حكمونه كوي چې په دې صورت کې بيا هم د حقيقي مصلحت او سم حكم پيژندل يو نا ممكن كار ګرځي.

۳ـ د انسانانو عقلونه د حالاتو، شرائطو او زماني په بدلون سره بدلون مومي. هغه عقلونه چې پرون به يې يو شي يا فعل ښه ګڼانه نن به د حالاتو او شرايطو په بدلون سره هماغه شي يا فعل بد ګڼي يا هغه څه چې نن يې بد ګڼي څه موده وروسته به يې د شرائطو او حالاتو په بدلون سره ښه وبولي. په دې توګه عقل په **(بې ثباتی)** اخته كيږي په داسي حال کې چې الهي وحى د ټولو حالاتو، شرائطو او زمانو په نظر کې نيولو سره **(ثابت)** حكم كوي.

په اسلام کې د ثواب او عقاب په لحاظ په اشياؤ او افعالو باندې د حِل او حرمت(حلال او حرام ګڼلو) حكم يواځې او يواځې د الله تعالى حق دى:

إِنِ الْحُكْمُ إِلاَّ لِلّهِ (الأنعام، 57)

ژباړه: واكمني له الله پرته د بل چا نه ده.

په اسلام کې د قانون مصدر **(وحي)** دى. اصلي او اساسي قوانين(Supra Constitution) اسلامي شريعت ټاكلي دي. د فرعي(Subordinate) قوانينو په برخه کې مجتهدين اجازه لري چې د اسلام له اساسي سرچينو څخه يې استنباط كړي.

انتخابات

د غربي ډموكراسۍ د انتخاباتو په قانون کې دين ځاى نه لري؛ د اسلام د لاربښوونو پر خلاف د مسلمان تر څنګ هندو، سک، عيسوي، يهودي، كمونست كافر، سيكولر كافر، ډيموكراټ كافر... او همدا رنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه هم کولای شي چې ځان انتخاباتو ته کاندید کړي او له خلکو څخه د رایې غوښتنه وکړي. د اسلامي لارښوونو له مخې د مسلمانانو مشر باید مسلمان او نارینه واوسي؛ د مسلمانانو د مشر لپاره د نورو ډېرو شرطونو تر څنګ اسلام او نارینه توب هم له اساسي شرطونو څخه دي. د اسلام له نظره په مسلمانانو باندې د کافر مشر واکمني حرامه ده، او ښځه هم اسلامي شریعت د مسلمانانو د مشرۍ له درانده مسئولیت څخه معاف کړې ده.

په غربي ډموکراسۍ کې خبیث والی او فاسد والی، طیب والی او صالح والی ارزښت نه لري. د یوه کافر، خبیث، فاسد، فاجر، خائن، بې عقل، غله، مجرم او فاحش انسان رایه د یوه پاک، مؤمن، صالح، متقي، هوښیار او عالم انسان له رایې سره برابره او مساوي شمیرل کېږي. د بیلګې په توګه که د یوه دیني عالم په مقابل کې یو کافر کاندید وي؛ دیني عالم ته ۹۹۹ تنه صالح، پاک، متقي او له خدایه ویریدونکي خلک رایه ورکړي او کافر کاندید د ۱۰۰۰ تنو لنډغرو، نشه یانو، فاسقانو او خاینانو رایې واخلي نو ډیموکراسي حکم کوي چې کافر کاندید بریالی او د منصب حقدار دی. د خبیث، فاسد او فاسق انسان رایه د متقي، صالح او پاک انسان له رایې سره برابرول او ټولو ته یو ډول انتخابي حقوق ورکول د اسلام، عقل او فطرت خلاف عمل دی. د اسلام له نظره خبیث، فاسق او فاجر کسان په هیڅ شان له پاکو او طیبو انسانانو سره برابر ندي.

قُلْ لاَ يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَ الطَّيِّبُ وَ لَوْ أَعْجَبَکَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ (المائدة، 100)

ژباړه: [اې پیغمبره (ص)!] دوی ته ووایه چې پاک او ناولي په هیڅ شان یو شانته نه دي، که د ناپاکو ډېروالی هر څومره ستاسي لپاره جالب هم وي. نو اې هوښیارانو! د الله له نافرمانۍ څخه ځان وژغورئ، ښایي چې بریالیتوب مو په برخه شي.

په ډیموکراسۍ کې هر څوک حق لري چې ځان کاندید کړي، د ټولو انسانانو رایې برابرې حسابیږي او څوک چې د دې ټاکنو په نیتجه کې کامیاب شو نو د ټولو له خوا د قانون جوړونې او د خپل جوړ کړی قانون د تنفیذ واکدار او حقدار منل کېږي. چې دا صریح او ښکاره کفر دی.

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ...(الشورى، 21)

ژباړه: ایا د دوی لپاره داسې حصه داران کیدای شي چې قانون د تحلیل او تحریم ورته جوړ کړي هغه چې الله تعالی یې اجازه نده کړې.(نه هیڅ کله نه)

په انتخاباتو کې له خلکو څخه تمه کېږي چې د هیواد د ادارې او پرمختګ لپاره د کاندیدانو یا ګوندونو طرحې او منشورونه په ژور ډول مطالعه کړي بیا یې یو تر بله مقایسه کړي او هغه طرحه یا منشور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پکې پیدا کړي چې د هیواد د راتلونکي په خیر وي بیا د همدې طرحې یا منشور کاندید یا ګوند ته خپله رایه ورکړي. دا تمه په هغه هیوادونو کې هم له خلکو څخه کېږي چې ۷۰ یا ۸۰ سلنه وګړي یې بې سواده وي او اصلا د طرحې یا منشور د لوستلو وړتیا ونه لري!!! په دې توګه ډیموکراسي د سلیم عقل او فطرت خلاف، د بشر په لاس جوړ شوی مسخره نظام دی.

له دې سره سره د انتخاباتي تګلارې له مخې د خلکو پوهې او تجربې ته هیڅ پام نه کېږي. د یوه پوهاند او د یوه بې سواده ملازم رایې برابرې وي. د یوه رسېدلي دیني عالم، تجربه لرونکي سیاست مدار او متخصص رایه د یوه نالوستي عامي له رایې سره مساوي وي. په داسې حال کې چې په اسلام کې پوه او نا پوه هیڅکله یو برابر نه دي.

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَ الَّذِينَ لاَ يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ(الزمر، 9)

ژباړه: د دوی څخه پوښتنه وکړه: " آیا پوهېدونکي او نه پوهېدونکي یو شانته کېدای شي؟" نصیحت خو د پوهې خاوندان مني.

موږ چیرته هم ندي لیدلي چې د کومې ناروغۍ د مخنیوي لپاره د لارو چارو د لټولو په کنفرانس کې دې انجنیرانو یا معلمانو هم د ډاکترانو په څنګ کې ګډون کړي وي، نه هم چیرته ډاکتر د انجنیرانو په نقشو کې نظر ورکړی. خو په ډیموکراسۍ کې د سیاست پوهانو په څنګ کې د ټول هیواد د سیاسي سنبالښت لپاره بې سواده وګړي هم پوښتل کېږي عجیبه یې لا دا چې د بې سواده انسان او د سیاست پوه انسان نظرونه مساوي او یو برابر شمیرل کېږي!!!

د ډموکراسۍ له نظره د دې لپاره چې په یوه هیواد کې ټول خلک د یو بل په څنګ کې سوله یز ګډ ژوند وکړي نو باید ټول وګړي د یو بل دین او عقیدې ته احترام وکړي او حق یې وبولي؛ مسلمان به د عیسویت او هندویزم درناوي کوي او حق به یې بولي او عیسوي او هندو به د اسلام درناوی کوی او حق به یې بولي... په دې توګه ډیموکراسي د خپل حاکمیت په قلمرو کې دینونه په حق او باطل نه وېشي بلکه ټول دینونه یو ډول حق او سم ، د بشر ضرورت او د تسکین ذریعه یې بولي. په همدې اساس ډیموکراټ چاپیریال کې څوک د خپل دین له کبله په بل چا لوړوالی نه لري او ټول وګړي یو ډول سیاسي حقوق لري. مسلمان، هندو، سک، عیسوي، یهود... ټول کولای شي چې خپله رایه وکاروي یا ځان کاندید کړي.(البته د ژوند په ډګر کې یوه دین ته هم د مداخلې اجازه نه ورکوي)

په اسلام کې تر هغه وخته د یو چا مسلماني نه صحیح کېږي تر څو چې د الله تعالی او د هغه د دین له منلو څخه وړاندې له ټولو باطلو ادیانو، باطلو مفکورو، د طاغوت له ټولو ډولونو او ټولو ساختګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایانو(بتانو، غواګانو، خوسکیانو، پیرانو، زیارتونو، فرعون نما انسانانو) څخه منکر نه شي. همدا مفهوم د اسلام په کلمه، لومړۍ بناء او دروازه (لا اله الا الله محمد رسول الله) کې هم پروت دی. اسلام داسې دین دی چې نه ترې پورته او نه هم ورسره په څنګ کې مساوي کوم بل دین یا نظریه شتون لري. اسلام په ټولو ادیانو او مفکورو لوړتیا لري او مسلمانان نظر غیر مسلمان وګړو ته اعلی او اُچت خلک دي.

وَ لاَ تَهِنُوا وَ لاَ تَحْزَنُوا وَ أَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (آلعمران، 139)

ژباړه: بې زړه کېږئ مه، اندېښمن کېږئ مه. همدا تاسې برلاسي یاست، که تاسې مؤمنان واوسئ.

الله تعالی یواځې او یواځې اسلام د وروستني حق دین په توګه غوره کړی؛ اسلام د پخوانیو ټولو آسماني ادیانو منسوخوونکی دی. د بشر په لاس جوړ شوي ساختګي ادیان او مفکورې بې له خرافاتو، کفر او شرک څخه هیڅ هم له ځان سره نه لري. پخواني آسماني ادیان نه یواځې دا چې د اسلام له لوري منسوخ شوی بلکه په خپل اصلي شکل هم نه دي پاتې شرک او کفر په کې ننوتی.

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلاَمُ (آلعمران، 19)

ژباړه: د الله تعالی په وړاندې دین همدا اسلام دی.

مسلمانان له جګړه کوونکو او د اسلام د سیاسي واکمنۍ نه منونکو کفارو سره په جګړه مکلف دي. که غیرمسلمان وګړي له جګړې لاس واخلي، د مسلمانانو سیاسي واکمنۍ ته غاړه کېږدي او اسلامي دولت ته جزیه ورکړي نو بیا کولای شي چې په ازادانه ډول د مسلمانانو تر څنګ ژوند تېر کړي، په خپل دین پاتې او خپل دیني مراسم ترسره کړي. جزیه هغه خاصه مالیه ده چې نامسلمان وګړي یې اسلامي دولت ته سپاري او په بدل کې یې اسلامي دولت دوی ته امنیتي، حقوقي، ټولنیز، پرمختیایي... خدمات وړاندې کوي.

وَ قَاتِلُوهُمْ حَتَّى لاَ تَكُونَ فِتْنَةٌ وَ يَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَلاَ عُدْوَانَ إِلاَّ عَلَى الظَّالِمِينَ (البقرة، 193)

ژباړه: او تاسې له هغو سره وجنګېږئ تر دې پورې چې فتنه پاته نشي او دین د الله لپاره شي، بیا که هغوی لاس په سر شول، نو وپوهېږئ چې له ظالمانو پرته د بل چا په ضد لاس غځول روا نه دي.

په ډموکراسي کې د کفر او اسلام تر منځ د توپیر د نشتون له امله ډموکراسي ښکاره او شدید کفر دی او د اسلام په مخالف قطب کې قرار لري؛ د دواړو یو ځای کول قطعا نا ممکن دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام له نظره د ډموکراسۍ د آزادیو او حقوقو څېړنه

د دین او عقیدې آزادي

په ډموکراسۍ کې هر انسان حق لري چې کوم دین یې زړه غواړي؛ غوره یې کړي او یا خپل اوسنی دین او عقیده بدله کړي. دین او عقیده د یوه فیشن یا لباس حیثیت لري. مسلمان کولای شي یهودي شي، بله ورځ بیا هندو، مسیحي یا ملحد او یا له ټولو دینونو څخه منکر شي او بله ورځ بیا بیرته مسلمان شي. د دین انتخاب او یا بدلون یو شخصي امر بلل کېږي. نظام او چارواکي له چا سره د دین د بدلون محاسبه نه کوي. خو د اسلام له نظره دا باور چې مسلمان کولای شي چې خپل دین پرېږدي او د اسلام د پرېښودو له امله هغه ته څوک د سزا ورکولو حق نه لري؛ ښکاره او صریح کفر دی. په اسلام کې د مرتد سزا قتل دی. مرتد هغه څوک دی چې لومړی مسلمان وي خو بیا له اسلام څخه ووځي او بیرته توبه هم نه باسي. رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي: من بدّل دینه فاقتلوه (بخاري) ژباړه: چا چې خپل دین بدل کړ ویې وژنئ.

په اسلام کې هم د دین او عقیدې آزادي شته، هغه داسې چې هیڅوک حق نه لري چې غیر مسلمان وګړي د اسلام په منلو مجبور کړي، د غیر مسلمان وګړو د معبدونو د ړنګولو حق او اجازه هیچا ته هم نشته.

لاَ إِکْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ...(البقرة، 256)

ژباړه: د دین په چارو کې څه زور او مجبورول نشته، سمه خبره له غلطو مفکورو څخه جلا کړای شوې ده.

وَ لَوْ شَاءَ رَبُّکَ لَآمَنَ مَنْ فِي الْأَرْضِ کُلُّهُمْ جَمِيعاً أَ فَأَنْتَ تُکْرِهُ النَّاسَ حَتَّى يَکُونُوا مُؤْمِنِينَ (یونس، 99)

ژباړه: که ستا د رب اراده دا وای (چې په ځمکه کې دې ټول خلک مؤمنان او حکم منونکي اوسي) نو د ځمکې ټولو اوسېدونکو به ایمان راوړی وای. نو ایا ته خلک مجبوروې چې ایمان راوړي؟

د صحابه کرامو رضی الله عنهم له دورې څخه تر اوسه پورې په اسلامي قلمرو کې د مسیحیانو، یهودو، هندوانو او نورو غیر مسلمانو طایفو شتون دا خبره ثابتوي چې مسلمانانو دوی ته په خپل دین د پاتې کېدو حق ورکړی او دوی یې د اسلام په منلو ندي مجبور کړي. خو د ډیموکراسۍ په څېر اسلام مسلمانو وګړو ته اجازه نه ورکوي چې خپل حق دین پرېږدي او بل دین غوره کړي یا ملحد شي، د دین د پرېښودو په صورت کې یې ورته د مرګ سزا ټاکلې ده.

د بیان یا د نظر څرګندولو آزادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډموکراسي وګړو ته د بیان بې بندوباره آزادي ورکوي، هر څوک کولای شي چې هر څه ووایي او د هر څه په اړه نظر ورکړي. ډموکراټان د بیان د آزادۍ په عنوان دیني لاربنوونې او احکام هم تر برید لاندې نیسي. د رسول الله صلی الله علیه و سلم له توهینه ډک کارټونونه خپروي، د رسول الله صلی الله علیه و سلم او قرآن پر ضد فیلمونه جوړوي، قرآن ته اور ورته کوي، د اسلام او قرآن پر ضد کتابونه لیکي...

په ډیموکراسۍ ځپلو اسلامي هیوادونو کې خلکو ته یوائې د شریرو او باطلو نظرونو او بیانونو د اظهار اجازه شته، د حق او سپینو خبرو کولو اجازه څوک نه لري، که څوک حق وایي او سپین غږیږي نو یا به وژل کیږي یا به زندان ته وړل کیږي، یا به شړل کیږي او یا به له نورو ډول ډول تهدیداتو او ستونزو سره مخامخ کیږي. زموږ په هیواد کې پرویز کامبخش د اسلام پر ضد مضامین خپاره کړل او جاوید احوار په کابل ایکسپریس کې د الله تعالی پر ضد!!! لیکنه وکړه؛ دواړه سرې سترګې ګرځي، ځکه دوی له هغې آزادۍ څخه ګټه اخیستې وه چې ډیموکراسۍ ورته منلې وه.

اسلام د باطل ویلو او د بې لارې کوونکي نظر اظهار ته اجازه نه ورکوي. د ښو او حق خبرو او نظرونو په څنګ کې د بدو او باطلو خبرو او نظرونو څرګندول د هر چا حق بلل؛ د اسلام له نظره صریح کفر دی او په دې حق او آزادۍ باورمند کسان ښکاره کافران دي.

په اسلام کې نه یوائې دا چې د حق او ښو خبرو او نظرونو ویلو او څرګندولو ته اجازه شته بلکه د حق بیان او ښه نظر څرګندول عبادت بلل کیږي، د ظالم حاکم پر وړاندې د حق خبره کول لوی جهاد شمیرل کیږي او که څوک د خپلې حق خبرې، له بدۍ څخه د منعې او په نیکۍ د امر له کبله ووژل شي نو د حمزه رضی الله تعالی عنه په څېر غوره شهید به وي. رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي:

ان من اعظم الجهاد كلمة عدل عند سلطان جائر(الترمذی، کتاب الفتن، باب افضل الجهاد)

یقینا له لوی جهاد څخه یو دا دی چې د عدل خبره دې د ظالم پادشاه په مخ کې وکړای شي.

د رسول الله صلی الله علیه و سلم په یو بل حدیث شریف کې راځي:

خیر الشهداء حمزة بن عبدالمطلب و رجل قام الی رجل فأمره و نهاه في ذات الله فقتله علی ذالک (المستدرک للحاکم)

په شهیدانو کې غوره شهید حمز بن عبدالمطلب او هغه سړی دی چې د الله جل جلاله لپاره یو بل چا ته په نیکۍ امر وکړي او له بدۍ څخه یې منع کړي او هغه یې بیا ووژني.

شخصي آزادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصي آزادي یا اخلاقي آزادي د ډموکراسۍ تر ټولو مهمه آزادي ده، له همدې کبله یې د ډموکراسۍ زړه بولي. د دې آزادۍ له مخې وګړي د خپل بدن په اړه پوره واک لري چې څه یې زړه غواړي هغه پرې کولای شي. خوښه یې چې چېرته یې نڅوي او که پلوري یې ، لواط کوي که سحاق، زنا کوي، که له سپي خره، بیزو یا بل کوم حیوان سره واده، لوڅ لپړ ګرځي او که شلېدلي پتلون اغوندي، ږیره کې ډیزاینونه اچوي که په غوږو او غاړه کې والۍ او ځنځیرونه، قیلون او شراب وهي که بنګ او... څه چې چا ته ښه ښکاري او خوند ترې اخلي هماغه ښه اخلاق دي، دین به ښه او بد اخلاق نه ټاکي، د ټولنې عرفونه، رواجونه او ادبي قوانین به د وګړو په شخصي ژوند کې مداخله نه کوي...

د اسلام له نظره وګړو ته په دا ډول آزادۍ قائلېدل ښکاره کفر دی. دا ډول بې سرحده اخلاقي آزادي د فطرت خلاف ده او په اسلام کې شتون نه لري. په اسلام کې د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام شتون لري، په ټولنه کې نېکیو ته وده او د بدیو او شر مخه نیول کېږي. په کومه ټولنه کې چې ډموکراسي حاکمه وي هلته د امر بالمعروف او نهي عن المنکر قوانین په بشپړه توګه ځنډول شوي وي. بالعکس په کومه ټولنه کې چې د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام جاري وي نو هلته به د ډموکراسۍ د زړه د نشتون له کبله ؛ ډموکراسي مړه وي. دواړه، ډموکراسي او د امر بالمعروف او نهي عن المنکر نظام په یوه ټولنه کې په یوه وخت کې نشي سره یو ځای کیدای؛ له دوی څخه به یکي یو موجود وي او بس.

د هستوګنځي آزادي

غربي ډموکراسي خلکو ته آزادي ورکوي چې هر چېرته یې زړه غواړي هلته واوسېږي، د حرم په ساحه او په جزیرة العرب کې مشرکانو، یهودو او نصاراوو ته د اوسېدو حق ورکوي. په اسلام کې غیر مسلم وګړي د حرم ساحې ته د ننوتو اجازه نه لري او په مسلمانانو لازمه ده چې له جزیرة العرب څخه کفار وباسي. رسول الله صلي الله علیه و سلم فرمایلي دي:

اخرجو المشرکین و فی الروایة: الیهود و انصار من جزیرة العرب... (بخاري)

ژباړه: مشرکان له جزیرة العرب څخه وباسئ. او په بل روایت کې راغلي: یهود او نصارا له جزیرة العرب څخه وباسئ.

حضرت عمر رضی الله عنه په وخت کې ټول یهود او نصارا له جزیرة العرب څخه ویستل شوي وو، خو په اوس وخت کې که څوک له جزیرة العرب څخه د یهودو او نصاراوو د ویستلو غوښتنه وکړي، نو د ډموکراسۍ د سرلارو له خوا به له ډموکراسۍ سره د مخالفت په جرم د ډموکراسۍ له قانون څخه د هغوی د وژلو فتوی برابره او ځمکه به پرې سور اور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملکیت حق

په غربي ډموکراسۍ کې خلک کولای شي چې له هرې لارې مال وګټي او په هره طریقه یې چې زړه غواړي مصرف کړي. د سود، احتکار، قمار، د مزدورانو زبېښاک، فریب... له لارو مال ګټل کېدای شي او بیا په عیشونو، فحشاء، نڅا، قمارونو... کې مصرفېږي. ډموکراټ هیوادونه د مال د ګټلو لپاره نور ملتونه استعمار او د هغوي کاني زیرمې غلا کوي. د خپلو وسلو پلورلو لپاره نور ملتونه په خپلو کې سره په جګړو او سیالیو اړوي په نړیواله سطحه له هیڅ ډول جنایت څخه دریغ نه کوي.

په اسلام کې د مال ګټلو او مصرفولو روا لارې معلومې دي. له ناروا او حرامو لارو څخه د مال ګټل منع دي. اسلام خپل ځانګړی اقتصادي نظام لري چې د ټول بشریت د اقتصادي ستونزو حل په کې موجود دی. د ډموکراسۍ په کاپیټالیزم باندې باور لرل د اسلام له نظره ډاګیز کفر دی.

د کار حق

په ډموکراسۍ کې وګړي د هر ډول کار او کسب حق لري، په کارونو او کسبونو کې ناروا نشته، خو د اسلام له نظره روا نده چې خلک ځانونه په ناروا کارونو او کسبونو باندې بوخت کړي، په اسلام کې قمار خانې، شراب خانې، زنا خانې، د موسیقۍ کلبونه، د موسیقۍ د زده کړې انسټیټیوټونه... خلاصول او چلول ناروا دي. د ځان بوختولو او کسبونو ټول ډولونه روا ګڼل د اسلام له نظره واضح کفر دی.

د زده کړې حق

په ډموکراسي کې وګړي د هر ډول علم او فن زده کړه کولای شي، خو د اسلام له نظره د موسیقۍ او نڅا، د کوډو او جادو... زده کړه حرامه ده. جادو ګري او د جادو زده کړه د اسلام له نظره کفر دی. اسلام هغه څوک کافر بولي چې د جادو زده کړه کفر نه بولي او یا خلکو ته د جادو په شمول د هر علم د زده کړې په حق باورمند وي.

د ښځینه او نارینه مساوات

په ډموکراسۍ کې د ښځې او نر حقوق مساوي بلل کېږي، څه چې نر کولای شي هغه به ښځه هم کوي، ښځه او نر برابر سیاسي حقوق لري. په داسې حال کې چې په اسلام کې د ښځې او نر حقوق مساوي نه بلکې عادلانه دي. ښځه د نر نیمایي میراث وړي، د دوه ښځو شاهدي د یوه نر له شاهدۍ سره برابره وي، د ښځې نفقه په پلار یا په خاوند وي، ښځه د مهر، له میره او پلار څخه د میراث وړلو حق لري، په ښځه باندې هیڅ ډول نه خپل او نه د بل چا مالي مکلفیت شته. په سیاسي برخه کې د اسلام مبارک دین ښځه د مسلمانانو د مشرۍ له درانده مسئولیت څخه معاف کړې ده. د اسلام له نظره د قرآن او حدیثو پر خلاف ښځه او نر په هر څه کې مساوي بلل ښکاره کفر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډيز او پایله

معاصره ډیموکراسي د ژوند د تنظیم لپاره د بشر په لاس جوړ شوی نظام دی چې په لومړی ځل په اروپا کې د پادشاهانو، منحرف مسحیت او پاپانو د ظلم او وحشت په مقابل کې د خلکو له خوا د عکس العمل په نتیجه کې رامنځته شو. په ډموکراسي کې د دولت او سیاست، اقتصاد، معاملاتو او د ژوند د نورو ټولو اړخونو او د خلکو تر مینځ د فیصلې لپاره قوانین د خلکو له خوا جوړېږي. د قانون مصدر د بشر عقل ګڼل کېږي. روا او ناروا، ښه او بد د خلکو له خوا ټاکل کېږي. د خلکو اراده تر هر څه مقدسه، او لوړ او اعلی حاکمیت د خلکو حق بلل کېږي. د خلکو د اکثریت خوښه او رایه د حق او باطل یا روا او ناروا د معلومولو معیار وي. خلک د اله او اکثریت یې د شریعت حیثیت لري. ډیموکراسي د خپلې ثمرې په توګه ځینې حقوق او ازادۍ لري چې خپل منونکي ترې برخمن کوي. د عقیدې، بیان، او اخلاقو د ازادۍ په څېر د ډیموکراسۍ ټولې ازادۍ او حقونه بې سرحده او هیڅ ډول دیني برید، بند او قید نه لري.

د اسلام له نظره ډیموکراسي تر ټولو شدید کفر دی. د ډیموکراسۍ منونکي، ډیموکراسۍ خپرونکي، د ډیموکراسۍ ملاتړي، او د ډیموکراسۍ مرسته کوونکي د **اسلام له دایرې وتلي، ښکاره او بې شکه کافران دي،** که څه هم له مسلمان مور او پلار څخه پیدا شوي او ځانونه مسلمان هم وبولي. دا مسلمان نما کافران دي ځانونه نه تېر باسي. اسلام د ماشوم د اودس په څېر نه دی چې هیڅ دې مات نه شي. لکه څرنګه چې شریعت ،اسلام ته د داخلېدو لارې ښوودلې، همداسې یې له اسلام څخه د وتلو لارې هم روښانه کړې دي. د ډیموکراسۍ مسلمان نما ملاتړي دې د شریعت له مخې ډیموکراسي ولولي او که واقعا دوی په ناخبرۍ کې وي نو الله تعالی ته دې ریښتینې توبه وباسي له ډیموکراسۍ دې لاس واخلي او اسلام ته دې مخه کړي. په یوه ټولنه کې په یوه وخت کې ډیموکراسي او اسلام یو ځای نه شي عملي کېدای بلکه دا دواړه د یو بل ضد دي، اسلام که موجود وي ډیموکراسي له مینځه وړي او که ډیموکراسي راشي اسلام له واکه غورځوي. په اسلام کې اعلی حاکمیت د الله تعالی حق دی، د لوړو یا اصلي قوانینو مصدر " وحی" دی. بشر ته دومره اجازه شته چې د اجتهاد له لارې فرعي قوانین د دین له اصلي سرچینو څخه استنباط کړي. په اسلام کې د خلکو اکثریت د حق او باطل معیار ندی بلکه حق او باطل د قرآن او حدیثو له مخې ټاکل شوی دي. د ډیموکراسي د انتخاباتو په څېر انتخابات په اسلام کې ځای نه لري. په اسلام کې د مسلمانانو د مشر لپاره شرایط ټاکل شوي، د جاهل او عالم رایه او د متقي او پاک انسان رایه د فاسق او فاجر له رایې سره مساوي نه وي. اسلام د دولت او سیاست لپاره خپله تګلاره او نظام لري چې د ډیموکراسۍ له سیاسي او دولتي نظام څخه ډېر متفاوت دی. په اسلام کې د ډیموکراسۍ په څېر بې سرحده آزادۍ نشته، له اسلام څخه مرتد کس ته د مرګ سزا ورکول کېږي، د ضررري او له شر څخه ډکې وینا کولو ته اجازه نشته، ښځه د مسلمانانو مشري نشي کولۍ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې او نر حقوق عادلانه دي. ښه او بد اخلاق شریعت ټاکي، د بد اخلاقۍ د مخنیوي او د نیکیو د دودولو لپاره د امربالمعروف او نهي عن المنکر نظام شتون لري.

یادونه:

قدرمن لوستونکی کولای شي چې د ډموکراسۍ د پس منظر په هکله د لا ډېرو معلوماتو د ترلاسه کولو لپاره د (د اروپا د اخلاقو تاریخ) او د (دین او ساینس جګړه) په نوم کتابونه پیدا او ولولي.

همدا راز د ډموکراسۍ د لا ښه پیژندلو لپاره لاندې لینک ته ولاړ شئ او د غربیانو په ژبه د ډموکراسۍ د پیژندې لپاره له ۲۰۰ څخه ډېر لینکونه ترلاسه کړئ:

https://en.m.wikipedia.org/wiki/Democracy

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library